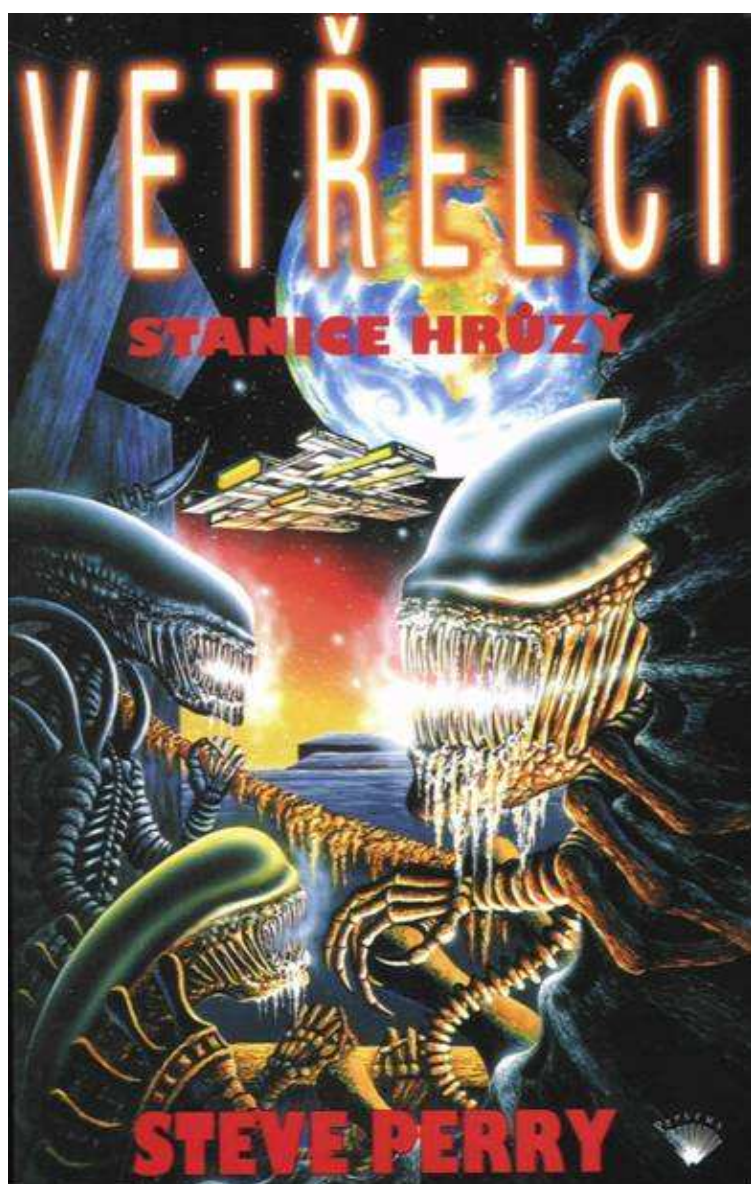

PŘICHÁZEJÍ V NOCI, TISE JAKO SMRT...
ROZMNOŽUJÍ SE V TĚLE SVÝCH OBĚTÍ A PŘI
NAROZENÍ SVŮJ ŽIVÝ INKUBÁTOR ZABIJÍ...
JSOU TO DOKONALÉ VRAŽEDNÉ STROJE
Z CIZÍHO SVĚTA...
JSOU TO

VETŘELCI

Wilks, Billie a Bueller přežili jako jediní zničující útok na domovskou planetu vetřelců. Ale po návratu do slunečního systému se stali uprchlíky. Uprchlíky ze zamořené Země. Cestují vesmírem na kosmické lodi bez posádky. Cíl: neznámý. Netuší, že s sebou vezou náklad smrti. Smrti, které budou muset čelit. Netuší ani, že směřují ke vzdálené kolonii a vojenské základně. K ostrůvku lidství na okraji vesmíru, který je v moci generála jménem Spears. Teď musí Billie, Wilks a Bueller čelit nové nepředstavitelné noční můře: dar šílenství ze vzdálené planety vetřelců, nevyrovnaná lidská mysl a zkušenosti tajemné pilotky poručíka Ellen Ripleyové.

V sérii VETŘELCI vyšlo:

HNÍZDO NA ZEMI STANICE HRŮZY

V roce 1999 ještě vyjde:

KRÁLOVNA GENOCIDA

V roce 2000 zahájíme kromě dalších románů o vetřelcích také sérii PREDÁTOR, VETŘELCI VERSUS PREDÁTOR.

VETŘ ELCI

STANICE HRŮZY

STEVE PERRY

Pro Diannu, samozřejmě;

*A pro Johna Locka, který by to pravděpodobně napsal trochu jinak...
Děkuji Marku Richardsonovi, za práci a přínos; Janne Silversteinové za
přínos a zelenou propisku; Věře Katzové a Samu Adamsovi za jejich
nezbytnou podporu. Bez vás bych to nezmák, lidičky. „Tak zní zákon džungle
-starý a pravdivý jako nebe; Vlk, jenž ho dodrží, bude žít, ale Vlk, jenž ho
poruší, zemře.“*

Rudyard Kipling

1

Venku, v mrtvém vakuu vesmíru, neexistoval žádný zvuk. Uvnitř automatizované lodi však pravidelný hukot gravitačních motorů vibroval jako hluboký tón nějakého hudebního nástroje. Procházel masem až na kost, přímo do duše. Byl zde od doby, kdy se spací kóje otevřely a vystavily mu své obyvatele. Mechanické *mmm* je konejšilo a lákalo zpět do spánku i bez kójí.

Billie seděla v provizorní kuchyni a zírala do něčeho, co se tvářilo jako káva. Barva byla správná, ale to bylo všechno. Chuť to nemělo téměř žádnou. Horká voda s nějakou nedefinovatelnou příchutí. Sledovala, jak chladne. Sama se v po-hyperspánkové letargii cítila, jako by její oživení nebylo kompletní. Bylo to jako chřipka. Nedalo se to léčit a někdy se zdálo, že to nikdy nepřejde. Káva vibrovala a tvořily se na ní malé vlnky, rozbíjející se o stěny hrnku.

Wilks za ní prohodil: „Chutná to jako hovno, co?“

„Kdyby alespoň tak,“ odpověděla Billie. Když vstoupil do místnosti, ani se neotočila. Posadil se na box po její pravici, chvíli ji pozoroval a po pár vteřinách znovu promluvil.

„V pořádku?“

„Já? Jasně, jsem dobrá. Proč bych neměla být? Jsem na automatizované lodi letící bůhví kam a opustila jsem Zemi obsazenou vetřelci ve společnosti půlky androida a mariňáka, který je skoro blázen.“

„Co myslíš tím ‚skoro‘?“ ohradil se Wilks. „Mám na to papíry na každém světě, na který si vzpomeneš.“

Billie se na něj podívala. Nemohla si pomoci, aby se také neusmála. Potrásla hlavou. „Ježíši, Wilksi!“⁴

„Hlavu vzhůru, holka. Nejsme na tom zase tak špatně. Máme sami sebe. Já, ty a Bueller.“ Najednou nastala chvilka ticha. „Jdu překontrolovat signály.

Chceš jít se mnou?“

Billie se pohnula na krabici, kterou používala jako křeslo, a podívala se na Wilkse. Popáleninu na jeho tváři již poslední dobou téměř nevnímala, ale v tomto světle dodávala jeho tváři rys škodolibosti. Vypadal jako démon, tropící si z ní šašky. „Ne,“ konečně odpověděla.

Usrkla vlažnou tekutinu a ušklíbla se nad strašnou chutí. „Počkej. Rozmyslela jsem si to. Půjdu s tebou.“

Nedalo se říct, že by na lodi bylo moc práce. Od doby, kdy se probudili, uběhl týden a zatím nezaznamenali žádné známky brždění. Jejich monitorovací zařízení bylo velmi jednoduché, ale i tak, pokud v okolí byla nějaká člověkem obývaná místa, měli by je najít. Gravitační pohon byl mnohem rychlejší než starší reaktivní, ale pokud byl v okolí nějaký planetární systém, Wilks ho nedokázal najít. Byly lepší způsoby smrti než umřít hladem na lodi letící do neznáma.

Měla by zjistit, jestli Mitch nechtěl jít s nimi. *Mitch*. Ještě teď jí to dělalo potíže. Ano, milovala ho, ale co ta nádoba plná červů, která se z něj vyklubala. Možná ne zrovna červů, ale ať už měl v sobě cokoli, rozhodně to tak vypadalo. Milovala ho, ale zároveň i nenáviděla. Jak je možné chovat k někomu dva tak rozdílné city zároveň. Možná, že lékaři v nemocnici, kde strávila dlouhé roky, měli pravdu. Možná, že *byla* blázen.

Loď byla relativně rozlehlá, většinu z ní zabíral nákladový prostor. Ještě se nedostali k tomu, aby prozkoumali všechny kouty. Billie předpokládala, že pokud tu budou zavřeni ještě dlouho, dojde i na důkladnou prohlídku. Nyní však necítila potřebu, neboť se ještě tak moc nenudila. Proč se starat? Koho to, sakra, zajímá?

Kontrolní místnost byla těsná. Dovnitř se vešli stěží dva lidé. Konstrukteři zde museli nechat jen dostatek místa pro opraváře. Loď byla postavena tak, aby ji řídil jen počítač a pár servisních robotů. Kromě dvou, na kterých se zobrazovala počítačová data z lodi, byly monitory mrtvé.

„Podívaná,“ řekl Wilks. Nesmál se.

Muž, vypadající jako Albert Einstein po šedesátce, prohlásil: „Máme to? Máme spojení-dobře, dobře, poslouchajte, kdokoli tam venku, tady je Hermann Koch z Charlotte, jsme bez jídla, jsme téměř bez vody, jsme zamoření! Ty zatracené věci tu zabíjí a unáší. Zbylo nás jen dvacet - !“

Muž zmizel a najednou se objevila jiná scéna. Krásný slunečný den, jarní květiny v rozkvětu, jasně zelené listy rašící na vysokých stromech. Scénu

však rušilo něco ohavného.

Jeden z vetřelců nesl pod paží ženu tak lehce, jako by muž nesl malého psa. Vetřelec byl tři metry vysoký, od jeho černého exoskeletonu se odráželo světlo a jeho hlava vypadala jako zmutovaný banán. Vypadal jako nějaký obscénní kříženec mezi hmyzem a ještěrem. Ze zad mu jako obnažená žebra vystupovaly tři páry kostěných zubatých výběžků. Šel vzpřímeně, i když ze způsobu, jakým byl konstruován, se to zdálo nemožné. Dlouhý špičatý ocas za ním při pohybu zametal dlažbu.

Od hlavy té věci se odrazila kulka. Na tvrdém pancíři neudělala větší škodu než gumový míč na betonovém chodníku. Vetřelec se otočil a hledal skryté střelce.

„Miř na ženu!“ zakřičel někdo. „Zastřel Jannu!“

Než mohl vetřelec se svojí kořistí uniknout, zazněly další tři výstřely. Jeden zcela minul. Jeden zasáhl vetřelce do hrudníku, zploštil se na přirozeném krunýři a nenadělal žádnou škodu. Třetí kulka zasáhla ženu přesně nad levé oko.

„Díky bohu!“ pronesl skrytý mluvčí.

Vetřelec vycítil, že něco není v pořádku. Zdvihl ženu a podržel ji na délku paže před sebou. Otočil hlavou ze strany na stranu, jako by ji zkoumal. Znovu pohlédl na střelce. Pohodil mrtvou, nebo umírající ženu na chodník, jako by to bylo včerejší smetí, a rozběhl se přímo ke střelcům. Při běhu vydával syčivý bublavý zvuk -

Kdysi tu byla školní třída. Teď byly řady mrtvých počítačových terminálů bez proudu. Jediné světlo se dovnitř prodíralo skrze rozbité okno. Na podlaze leželo lidské tělo. Některé jeho části byly pryč a odkrývaly mouchami posetou, vyhrézlou hmotu. Ve zbytcích těla se svíjeli červi. Zápach hniloby přilákal mravence a další malé saprofágy. Z těla již zbývalo příliš málo na to, aby se dalo určit pohlaví. Na zdi nad tělem byla sprejem nakreslena půl metru velká písmena tvořící slova: DARWIN ESTIS KORECTO.

Darwin měl pravdu.

Napsal to mrtvý člověk jako svá poslední slova? Nebo sem přišel později, aby nad nimi rozjímal, dokud se nestane obětí vyššího článku potravního řetězce. Taková slova měla sílu, ale v džungli byly meč, tesáky a pařáty silnější než pero. Pokaždé...

V kostele na lavici seděl mladý, asi pětadvacetiletý muž. V posledních dvaceti letech církev na Zemi příliš nevzkvétala, ale stále zde existovalo

několik míst víry. Jemná záře, linoucí se zpod kříže umístěného za oltářem, osvětlovala mladého muže, sedícího se zavřenýma očima v první řadě jinak prázdného kostela. Muž se nahlas modlil.

„... A neuveď nás v pokušení, ale zbav nás od všeho zlého,“ odříkával muž. „Protože Tvé je království a síla a sláva, navždy. Amen.“ Mladý muž začal, téměř bez přerušení, monotónním hlasem opakovat modlitbu. „Otče náš, jenž jsi na nebesích, posvěť se jméno Tvé...“

Na zdi na konci lavice se najednou objevil nejasný matný stín.

„... přijď království Tvé, buď vůle Tvá..“

Stín se zvětšoval.

„... jako v nebi, tak i na zemi...“

Ozvalo se tiché zaskřípání podlahy. Pokud ho modlící se muž zaslechl, nedal to na sobě znát.

„... Chléb náš vezdejší dej nám dnes a odpusť nám naše viny, jakož i my odpouštíme našim viníkům ...“

Za mužem se zvedl vetřelec. Z čelistí mu odkapával rosolovitý sliz. Odhrnuté pysky obnažily ostré zuby. Tlama se otevřela a odhalila sadu malých vnitřních zoubků, které ve skutečnosti fungovaly spíše jako drápy.

„...A neuveď nás v pokušení, ale zbav nás od všeho zlého...“

Sada vnitřních zubů byla umístěna na mastném zubatém kůlu. Kůl vystřelil z vetřelcovy hlavy neuvěřitelnou rychlostí a silou. Ostré zuby prorazily do vrcholku mužovy hlavy díru, jako by nebyla tvrdší nebo silnější než mokrý papír. Vystříkla krev a mozková tkáň. Mužovy oči se otevřely v posledním šoku a on ze sebe vypravil jediné slovo. „Bože!“

Vetřelec ho uchopil svými křivými pažemi za ramena a zvedl ho do vzduchu. Pařáty probodávaly maso. Ze srdce, které ještě nevědělo, že je mrtvé, stříkaly proudy krve.

Vetřelec a jeho oběť zmizeli z dohledu a jen malá louže sražené krve a několik kousků šedivé hmoty prozrazovalo, co se tu odehrálo. Kostel byl prázdný a tichý. Vypadalo to, že Bůh - *osvobod'násodvšehoz-lého* - prosby právě teď nepřijímá.

Wilks se opřel a zíral na prázdný kostel na obrazovce. „Automatická kamera,“ řekl. „Pravděpodobně kvůli zlodějům. Zajímalo by mě, jak se signál dostal tak daleko?“

Vedle něho seděla Billie s tváří plnou čerstvých slz. „Ježíši, Wilksi.“

„Je zajímavé, jak lidi stále nepřestávají vysílat. Jako by opravdu očekávali pomoc. Nebo je to něco jako starý náhrobní kámen. Vždyť víš. Signály budou navždy putovat vesmírem. Nesmrtelnost jako radiová vlna. Možná si myslí, že miliony světelných let od Země se na to někdo podívá a bude ho to zajímat. Něco jako koupit si pytlík popcornu a sledovat konec lidstva, možná s příplatkem za autentičnost.“

Billie se postavila. „Jdu za Mitchem.“

„Pozdravuj ho ode mě.“

Zarazila se, viděl, jak se celá napnula. Napadlo ho, že by ji měl nějak obměkčit, ale neřekl nic. K čertu s tím. Je to jedno.

Ve snaze najít něco jiného prošel Wilks další vysílání, ale bylo to stále to samé. Smrt. Zkáza. *Zvířata* pojíždající na ulicích hnijící těla. Smečka psů se tahala o lidskou paži. Nebyl slyšet žádný zvuk, byla to pravděpodobně dopravní kamera, ale Wilks si představoval, jak na sebe vrčí a štěkají. Ruka byla opuchlá a vybledlá. Napadlo ho, že byla příliš dlouho na sluníčku. Ať už patřila komukoliv, teď už by mu, patrně, byla k ničemu. Klidně ji mohou sežrat psi. Je to jen zdechlina. Vypnul příjem ze Země. Byla to už minulost. Vše, co sledovali, byla dávná minulost. Byl s tím konec. Šmytec.

Znovu si začal hrát se skanery ve snaze najít cíl jejich cesty. Cestovat na lodi, u které se nepočítalo s pasažéry, bylo pěkně nepohodlné. Podařilo se mu upravit pár programů, a tak mohl sledovat údaje z několika nouzových obrazovek. Loď byla pravděpodobně postavena až poté, co se události na Zemi zvrty. Takové lodi byly postaveny za pomoci kusu drátu a modlitby. A potom, co viděl toho muže v kostele, už na modlitby nevěřil. Ne že by věřil na něco jiného.

Loď věděla, kam míří, možná, ale to Wilkse nijak neuklidňovalo. Někde tam venku musí být planeta nebo kolonie. Necelých dvě stě milionů kliků daleko byla hvězda třídy G, ale pokud měla nějaké satelity, Wilks je ještě neobjevil. Musí tam být. Proč by je jinak spací kóje pouštěly ven?

Může to být porucha, vole, ozval se mu v hlavě tichý hlas. Možná, že všichni umřete.

Běž do prdele, poručil Wilks hlasu. Musím ještě něco udělat, než zemřu.

A ty si myslíš, že to vesmír zajímá?

Vodpal, kámo. Ty a ten, na kom jsi sem přijel.

2

Hlas se mu odměnil protivným smíchem.

Mitch odpočíval v kolébce, kterou pro něj Wilks smontoval. Zezadu to vypadalo, že sedí. Jelikož však z něj od pasu dolů nic nezbylo, nebylo to prakticky možné. Končil v polovině, téměř přesně poloviční muž-poloviční android. Pevná lékařská pěna mu držela vnitřnosti v těle. Své oběhové tepny si opravil sám. Přesunoval je a znovu zapojoval, takže z něj byl opět uzavřený systém. Tak to sám řekl, uzavřený systém. Druhá půlka ležela na domovském světě vetřelců, utržená šíleným monstrem bránícím své hnízdo. Ten vetřelec byl mrtvý. On, a pravděpodobně i většina ostatních, se vypařil v následném atomovém výbuchu, který jim Wilks zanechal jako dárek na rozloučenou.

Člověk, roztržený na dva kusy jako Mitch, by na té pekelné planetě jistě zemřel. Ať už ze ztráty krve nebo šoku. Androidi byli však stavěni lépe.

Slyšel ji přijít. Byla to kabina s palubním počítačem, ještě menší než ta, ve které právě zanechala Wilkse. Slyšel ji, ale předstíral, že ne.

„Mitchi?“

Zavrtěl hlavou. „Nemůžu se dostat přes operační systém. Přístupový navigační kód má šedesát pět znaků a je jištěn dalším čtyřicetimístným kódem. S vybavením, jaké mám, by to trvalo věčnost. A kde jsou další lodě? Zem jsme opustili ve středu celé armády. Někde by tu měly být, ale nejsou. Jsme sami. Nedává mi to žádný smysl!“

Postavila se vedle jeho kolébky a odolala pokušení pohladit ho po vlasech. „To je v pořádku - „

„Ne, to *není* v pořádku! Nevíme, kde jsme, kam letíme a jestli se tam dostáném živí. Já musím, je to má funkce vás ...“ *zarazil* se. Znovu zavrtěl hlavou.

Billii se chtělo brečet, něco, co dělala v posledním týdnu častěji než kdykoliv v celém životě. Jeho *funkce*. Zamilovala se do androida. Horší, možná, že se on zamiloval do ní. Měl větší potíže vyrovnat se s tím než ona. Když uléhali do spacích kójí, tak se s tím smířila. Uvěřila, že to bude v

pořádku. Nějak. Ale když vyšli ven, něco se změnilo. Něco z toho bylo v něm. Něco z toho, musela uznat, bylo v ní.

Nemyslela si, že je jeden z těch lidí, kteří nosí své předsudky s sebou jako palici a mlátí s ní ty, kteří s nimi nesouhlasí. Vždy se hlásila k rovnosti. Člověk je člověk. Nezáleží na tom, jestli jsi se narodila ženě, vyvinula v umělé děloze, nebo byla vyrobena v továrně. Nezáleželo na tom, odkud, ale kam jdeš. Dívej se příliš často do minulosti, narazíš na něco a zblázníš se, správně? Tak to vždy říkala. Androidi jsou lidé.

Jasně, ale chtěla bys, aby si tvoje sestra jednoho z nich vzala?

Nebo by sis chtěla jednoho sama vzít?

Ježíši.

Neřekl jí o tom a to byl jeho největší zločin. Přišla na to, až když se z nich stali milenci, když ho pustila do svého srdce. Bolelo to. Myslela si, že se z toho nikdy nedostane, ale překvapivě se jí to povedlo. Nebo si to alespoň myslela. Ale teď?

Nebylo to jenom tím, že ho teď bylo méně. Se správným zařízením může být Mitch opět kompletní. Jako nový. Přesně narýsované svaly, perfektní pokožka a všechno správné vybavení na správných místech...

Přestaň.

Ne, bylo v tom něco jiného a Billie nevěděla přesně co? Muž-umělý nebo pravý-do kterého se zamilovala, už nebyl stejný jako dřív. Něco v jeho mysli bylo jiné. Chtěla mu porozumět, chtěla mu dát všechnu péči, kterou potřeboval, ale z něj se stal někdo jiný. Chladný, děsivý člověk, který ji nepustil dovnitř. Někdo, kdo nechtěl slyšet o její lásce, vzteku ani potřebách. Schovával se za zdí, ruce přes uši.

Přesto se stále snažila.

„Mitchi, poslouchej. Já-“ Teď již vztáhla ruku a dotkla se jeho vlasů. Byly jako jeho vlastní. Byly skutečné v tom, že vyrostly normálním způsobem a byly z proteinu tak podobného, že rozdíl jste mohli vidět jen pod mikroskopem.

„Billie, ne,“ řekl.

Ta slova ji zasáhla jako *závan* ledového větru, tak studená, zejí vyrazila dech. Jak mohl? Nemluvit s ní?

„Billie, prosím. Zkus to pochopit. Já - já ti nechci ublížit. Já - já prostě

nechci - nemohu. Já...je mi to líto.“

„Jsem unavená,“ řekla Billie. „Půjdu si odpočinout“⁴

Ve dveřích málem upadla při zakolísání umělé gravitace. Měli s tím problémy. Nikoho totiž nenapadlo, že by automatizovaná loď mohla potřebovat gravitaci. A tak to, stejně jako mnoho dalších věcí, musel těsně před odletem nouzově zařídit Wilks. Jak to říkal on, kdyby někdo příliš silně kýchnul, loď by se rozpadla.

Sklad, který používala jako ložnici, byla uzavřená, třikrát dva metry velká krabice. A jelikož byl umístěn těsně u centrální tepelné a energetické jednotky, bylo zde větší horko, než kdekoliv jinde na palubě. Svlékla se do tílka a kalhotek a opřela se o přepážku, která jí sloužila jako polštář. Po holé kůži jí stékal pot a máčel jí prádlo. Cítla se celá ulepená, ale dalo se to snést. Bylo to určitě lepší než společnost, kterou by musela jinak snášet.

Už usínala, když se ve dveřích objevil Wilks. Ani se nenamáhala zatáhnout provizorní závěs. Jeho náhlá přítomnost ji vyděsila.

„Vydávej nějaký zvuk, když se pohybuješ, Wilksi. Vyděsil si mě.“

Wilks vstoupil do místnosti. Jejich chodidla se téměř dotýkala. Posadila se a přitáhla nohy k sobě. Už ji viděl nahou, ale něco na způsobu, jak tu stál, ji znervózovalo.“ „Tebe děsí všechno, Billie,“ řekl.

Zamrkala a otřela si pot z očí. „O čem to mluvíš?“

Přisunul se blíž. Poklekl a uchopil ji za ramena. „Když jsi byla malé dítě, bála ses smrti. Později ses začala bát života.“

„Ježíši. Wilksi, nech toho-“

Než stačila zareagovat, vsunul jí ruce za tílko a uchopil její řad. „A vždycky jsi se bála mě.“⁴

Její překvapení přerostlo ve vztek. Uchopila jeho ruce a vytrhla je z pod tílka.

„Zatraceně. Co si sakra myslíš, že děláš!“

Chytil ji za zápěstí a lehl si na ni. Jeho tvář byla jen centimetry vzdálená od její. Cítla jeho pot, jeho...pižmo.

„Opravdu bys měla raději tu věc v počítačové místnosti? Nechtěla bys raději být s opravdovým mužem? S někým, kdo má všechno potřebné vybavení?“

Na břicho cítila něco tvrdého. Bože, chce ji znásilnit? „Wilksi. Přestaň. Proč

to všechno děláš?“

Odtáhl se. Zavřel oči a jeho tvář na chvíli ochabla. Víčka se otevřela a z jeho panenek vyzařovalo pekelné světlo. Zašklebil se. „Proč? Musíš se postavit sama sobě. Ukážu ti všechno, čeho se bojíš. Lásku. Vášně. Starost. Lidi.“

Billie se podívala dolů a zjistila, že tlak nepůsobilo to, co si myslela. Jeho břicho -

„Aaaáá!“

Wilksovo břicho explodovalo a spolu se sprškou masa a krve z něj vylezl dospělý vetřelec. Nebylo to ani fyzicky možné. Usmálo se to na ni a ukázalo přitom své masožravé zuby. Odkapávala z toho krev a sliz. Natáhlo to ruku... „Wilksi!“

Billie se posadila. Sama ve své krabici. Tílko a kalhotky měla propocené a vlasy spleené.

A do prdele. Sen. Jenom sen!

Věděla, že ne. Nebyl to sen. Bylo to vidění. Druh... komunikace. Bylo to příliš skutečné, příliš hluboké.

Byli tady.

Na lodi.

Popadla šaty a rozběhla se.

Wilks si právě hrál s programem na snímání externích záběrů ve snaze dosáhnout jejich zvětšení, když Billie vtrhla dovnitř. Byla jen z poloviny oblečená a zalitá sláným potem. Na lodi nebylo moc vody, a tak všichni pravděpodobně už moc nevoněli. Dokonce i Bueller, jenž měl potní žlázy, které solidně imitovaly lidské. Seděl na vedlejším sedadle. Doplazil se sem po rukou již dříve. Vláčel přitom za sebou svou umělou kolébku jako nějaký žebrák z ulic západního L.A.

„Wilksi, jsou tady. Na lodi!“

Popadl ji za tílko. „Uklidni se. Klídek. Viděla jsi je?“ ~

„Zdálo se jí o tom,“ řekl potichu Bueller.

Billie se otočila a podívala se na něj, jako by vyzradil nějaké jejich tajemství.

„To nebyla jen noční můra, Wilksi. *Cítila* jsem je. Pamatuješ na toho

vetřelce, co nás zachránil? Jak jsem cítila tu jeho nenávist.“

„Jasně. Toho sloního muže. Odklízeč odsouzených ras.“

„Bylo to stejné. Stále ještě je cítím. Je to jako nějaký lehký dotek v mysli. Nemůžu to přesně popsat, ale je to tam!“ Wilks potřásl hlavou. Holka byla příliš dlouho ve stresu. Všichni byli nacpaní v těchto neckách. Zažili spoustu věcí a někde se to muselo projevit. On sám dělal denně série kliků, dřepů a shybů, dokud nepadl únavou. Zkoušel tak překonat všechno to napětí.

„Podívej, Billie, to nedává smysl-“

„Kde je puška, Wilksi? Jestli mi nepomůžeš je najít, udělám to sama!“

Wilks pohlédl na Buellera, ale android odvrátil pohled a koukal jinam. Jednání s citlivou ženou nepatřilo do jeho oboru působnosti. To Wilks věděl. Jako by to bylo něco, v čem se on sám vyznal. Bože, ženy se někdy chovaly, jako by patřily k jinému živočišnému druhu. Ani trochu jim nerozuměl.

„No?“

„Dobrá. Chceš si hrát na vojáky. Budeme si hrát na vojáky. Ale pušku si nechám. Máme jen zbytek jednoho zásobníku.“

Vstal a vyrazil ke skřínce, kam schoval pušku. Zamkl ji tam spolu s pistolí předtím, než se uchýlili do spacích kójí. Než vyrazili ze Země, měl možná nabrat více munice a možná nějaké další M-14E. Správný mariňák se, když má možnost, vyzbrojí, jak nejlépe dovede. Ale tenkrát byl v časové tísní. Když si můžeš vybrat, jestli nastoupíš na odlétající loď, nebo zůstaneš a budeš čelit atomové explozi nebo hladovým příšerám, tak se nepotuluješ kolem a nehledáš rezervní municí. Měl pár nábojů do granátometu připevněného pod hlavní pušky, ale ty byly na lodi plující v tvrdém vakuu k ničemu. Udělej díru do vnějšího pláště a chladná nicota ti vysaje vzduch a *zmrazí* ho na krásné malé krystalky. Něco takového by na vesmírné lodi prováděl jen blázen. Dokonce i Iomm dávky z M-14E by mohly být problém, ale ty by alespoň udělaly jen malou díru. Stačí přiložit gumovou zátku a bude po úniku vzduchu.

Otevřel skříňku, sáhl dovnitř a vytáhl pušku. Vypnul šetřič baterií a sledoval, jak se LED dioda rozzářila. V zásobníku zbývalo pět dávek. Do prdele.

Moment, Wilksi. Nebudeme přece potřebovat ani těch pět dávek. Vždyť ta holka jen blouzní. Projdeme se po lodi, ukážeme jí, že jsme sami, a to je všechno.

Otočil se k Billii. „Chceš si vzít pistoli? S pancířem to nic neudělá, ale možná, kdyby otevřel tlamu...“

„Dej mi ji,“ odpověděla.

Wilks zkontroloval pistoli, byla to odlehčená verze standardní armádní automatické pistole Smith. Sebral ji na zemi jednomu generálovi, tomu, co zastřelil Blakea. Generál z ní dostal tři kulky a Wilks vystřelil ještě pětkrát. Pistole neměla počítadlo. Pro obyčejné vojáky totiž nesměla stát moc peněz. Ale byl v ní zásobník na patnáct dávek, takže zbývalo osm nábojů. Devět, pokud si generál nechával jeden v komoře.

„Máš sedm ran,“ řekl Billii.

Billie vyzkoušela zbraň. „Potřebuju jen dvě,“ prohlásila. Pak se podívala na Buellera. „Tři.“

„Dobře, jdeme najít ty bestie,“ řekl Wilks. „Chceš jít s náma, Buellere?“

„Opravdu si myslíš, že je tu nějaké nebezpečí?“

Wilks se podíval na Billii a pak zpátky na Buellera. „Pravdu? Ne.“

„Pak tu tedy zůstanu a budu pracovat na počítači.“

Wilks téměř viděl, jak Billii cloumá vztek. Kdyby řekl, že si myslí, že hrozí nebezpečí, musel by Bueller, protože je android, jít s nimi. Musel by chránit dvě opravdové lidské bytosti.

„Jdeme, Billie.“

Jen se jí napnuly svaly na čelistech a přikývla. „Dobře.“

K sakru, přemýšlel Wilks, alespoň že něco dělají. Zatím byl výsledek pátrání přesně takový, jak očekával, nula. Prošli všechny prostory, kde by se mohl schovávat menší pes a nenašli ani brouka. Někdy se na loď, i přes silová pole, dostalo pár brouků. Někteří chlapi si je dokonce i ochočovali.

„Tak a je to, Billie. Konec prohlídky. Nikdo není doma.“

„A co nákladový prostor?“

Wilks opřel pušku o zeď a podrbal si svědivé místo na zádech. „Nedostaneme se dovnitř. Je to jistěné heslem. My se nedostaneme dovnitř a nic se nedostane ven.“

„Prosím tě, Wilksi. Viděli jsme přece, co všechno ty věci umí.“

„Můžeme se jít podívat na dveře, to tě snad uspokojí.“

„Neuspokojí mě to, ale podívat se půjdeme.“

Pokrčil rameny. Klidně to pro ni mohl udělat. Neměla dobrý život. Oba rodiče byli zabiti vetřelci, nebo ještě hůř, připoutáni v síti jako potrava pro malé. Roky v blázinci, kde si mysleli, že je pomatená, protože se jim nepovedl výplach mozku. A pak všechny ty trampoty, kterými prošli.

Chodba k zadnímu nákladnímu prostoru byla úzká a špatně osvětlená. Ale Wilks už z dálky viděl, že jsou dveře zavřené a dioda na zámku svítí červeně. Jako všechny vnitřní dveře, byly i tyto vzduchotěsné, odolné proti náhlé dekompresi i úderům pěstí - kdyby někdo při poplachu zůstal na špatné straně. Stan-dartdní slitinový plát, šest sedm centimetrů tlustý. I vetřelci by měli potíže se tím prokousat.

„Ťuky-t'uk,“ pitvořil se Wilks, „je někdo doma?“

Chvilku postávali před zapečetěnými dveřmi. „Promiň, Billie. Vypadá to, že hon skončil.“

„Co je to za zápach?“ zeptala se.

Wilks zavěštil. Něco hořelo. Páchlo to jako... spálený kabel. Zkrat? Vzhledem ke konstrukci lodi to nebylo překvapivé.

„Tady je to silnější.“ Billie ukázala k postranní chodbě, kolem které právě prošli.

„Raději se podíváme-“

Chodbou se plazil líný oblak kouře. Těžký vzdušný had lezoucí po podlaze.

„Vezmem si hasící přístroj,“ navrhl Wilks.

Billie strhla jeden ze zdi.

Nečekaně se ozval hlasitý kovový jekot, požární poplach. Chodbu před nimi zaplavila mokrá pěna.

„Do prdele.“

Bueller ze své kolébky zahlédl, jak na monitoru naskočil požární poplach. „Sakra!“ Na palubě nebyl komunikační systém. Nemohl je varovat.

Za pomoci rukou vyskočil z kolébky, dopadl dlaněmi na podlahu a *rozběhl se*, jak nejrychleji uměl. Bylo to komické, ale pohyboval se stejně rychle jako člověk, který má zpoždění, ale nechce utíkat.

Pěna přestala proudit a po chvíli skončila i siréna. Wilks si povzdechl. To

znamenal, že oheň je uhašen. Nebo systém odhalil falešný poplach. Tak jako tak, z chodby žádný žár nesálal.

„Zůstaň tady. Půjdu to zkontrolovat“

„Trhni si. Jdu s tebou.“

Musel se usmát. „Dobře. Pozor, klouže to.“

Šli souběžně se skladovým prostorem. Najít zdroj kouře jim trvalo jen několik vteřin. Stěnou se propá-lil volný kabel. Dokonce na něm ulpěl i zbytek hasící pěny.

„Wilksi.“

Otočil se a podíval se, kam Billie ukazovala. V přepážce mezi chodbou a skladem byla propálená díra. Kostřbatá díra, dost velká na to, aby jí mohl člověk projít, aniž by se dotkl okraje.

Byla rozleptaná kyselinou.

„A do prdele.“

3

Billie přikývla. „Jo.“

Billie upustila hasící přístroj, vytrhla z kapsy pistoli a pevně ji sevřela ve studených, zpocených rukou. Strach jí přeměnil vnitřnosti na ledovou hroudu. Chtěla utéct a schovat se, ale nebylo kam.

„Měla jsi pravdu,“ zašeptal Wilks. „Už ti věřím.“

Opatrně, aby se nedotkl okraje, prošel dírou ve stěně. „Opatrně,“ řekl.

Billie šla za ním. V místnosti byla tma. Jediným zdrojem světla byly odlesky světla z chodby na zbytcích pěny z hasícího přístroje. Ne, počkat, byla tu světla na přístrojích...

Wilks našel ovládání a světla zapnul. „Ježíši.“

Billie, neschopna slova, jen přikývla.

Na podlaze ležel vetřelec. Podlaha pod ním byla rozleptaná jeho vlastní

krví, tekutinou tak žíravou, že se tomu ani nechtělo věřit. Podle jedné teorie z vysílání, měly ty věci kvůli tomu špatnou chuť. Bylo to hrozné. Jaké stvoření by mohlo skutečně jíst takové nestvůry. Vypadalo to, že kromě vetřelce jsou hlavním nákladem čtyři hyperspánkové kóje. V každé z nich byl kdysi člověk. To, co ze čtyř těl zbývalo, by nevydalo ani na jednoho dospělého jedince. Kryty kójí byly rozbité a potřísněné krví. Na první pohled to byla krev lidská a již dlouho zaschlá.

Billie cítila, že bude zvracet. Snažila se to zastavit a nakonec se jí to podařilo, i když jen s velkým úsilím.

Wilks zkoumal ovládací panel u jedné z rozbitých kójí. Billie se divoce a nervózně rozhlížela v očekávání okamžitého útoku.

„Ti čtyři v tom byli pořádně hluboko,“ řekl. „Byli zmrazení na minimální teplotu, při který ještě mohli přežít. Myslím, že někdo věděl, že jsou infikovaní, a chtěl v nich pozastavit vývoj té věci. Viditelně se mu to nepovedlo.“

„Proč? Proč by to někdo dělal?“

Wilks potřásl hlavou. „Nevím.“ Rozhlédl se kolem, pušku v pohotovosti. „Politika. Zisk. O filozofii si můžeme promluvit později. Jak to vidím já, byli tu čtyři vetřelci. Tři z nich zabili čtvrtýho a použili jeho kyselou krev, aby si propálili východ. Skončili s obědem,“ ukázal puškou na z větší části snědená těla, „a budou se shánět po večeri.“

„Mitch!“ „O Buellera se neboj, androidi jim moc nechutnají, zjistili jsme to na jejich planetě.“

„Ale jestli ho najdou, zabijou ho.“

„To si piš. Jeho a nás, jakbysmet.“

„Museli zmizet těsně předtím, než jsme se sem dostali. Kyselina aktivovala hasící zařízení. Dělej. Musíme se dostat někam, kde se můžeme opevnit.“

V temných prostorách skladu za nimi něco zaskřípalo.

„Wilksi-“

„Slyšel jsem.“

Otočil se, pozvedl pušku a aktivoval zaměřovači laser. Malá červená tečka zatančila ve tmě.

„Něco zasyčelo.“

„Billie-“

Monstrum vkročilo na světlo. Tři metry vysoké, v blýskavé černi. Pokud to mělo oči, tak nebyly, jako vždy, vidět. Ale ať už to používalo jakékoliv smysly, vědělo to o nich. Vnější čelisti se otevřely a z jehel, tlustých jako lidské prsty, které mu sloužily jako zuby, odkapával sliz. Mrskal špičatým ocasem sem a tam jako kočka připravená ke skoku.

„Wilksi!“

„Mám ho.“ Pomalu zvedl pušku k ramenu. Billie viděla, jak se červený bod pohybuje nahoru po vetřelcově hrudníku, bradě, až se zastavil na dolních zubech.

Věc ještě víc rozevřela tlamu. Červený bod zmizel.

„Sbohem zkurvysynu,“ procedil Wilks mezi zuby.

Výstřel z pušky byl v nákladním prostoru ohlušující. Zvuková vlna se odrazila od tvrdých stěn a zasáhla Billiiny uši. Vetřelec padl dopředu. Billie viděla, jak vršek jeho hlavy následuje deset centimetrů po čelistech. Při průletu kulky hlavou, odlétly malé částičky vnějšího chitinového pancíře. Vystříkla žlutá tekutina a zbarvila podlahu. Vetřelec se jako ve zpomaleném filmu zhroutil na podlahu.

„Dostalsho!“

Podlaha začínala v místech, kde se jí dotkla kyselina, kouřit. Z dřevě lebkky stále vytékala žíravá krev.

„Pryč, Billie, rychle. To je odpadní poklop. Vede přímo k trupu lodi. Jestli se to svinstvo prožere skrz venkovní uzávěr-“

Billii to nemusel říkat dvakrát. Okamžitě vyrazila k díře vytvořené vetřelci a Wilks jí byl v patách. „Dělej.“

Znovu se spustil požární poplach a zvuk sirény zaplnil chodbu. Nákladový prostor za nimi zaplavila pěna, zatímco oni se klouzali chodbou po vlhkých pozůstatcích předcházejícího poplachu.

„Běž, běž, musíme se dostat k dalšímu uzávěru!“

Billie byla dva metry před Wilksem, když se rozezněl další, tentokrát daleko pronikavější, poplach. Byl to poplach kvůli narušení vnějšího pláště. Dveře pět metrů před nimi začaly sjíždět dolů a vedle nich se rozsvítilo červené světlo. Pokud něco udělalo díru do trupu, všechn vzduch na této straně uzávěru za chvíli vyšumí do vakua. Kdokoliv zůstane na této straně,

zemře, protože bude dýchat pouze prázdnotu.

Billie se vrhla pod uzávěr, prosmekla se a dopadla na podlahu. Chvíli jela po břiše a cítila, jak si odírá kůži na rukou. Ale byla na druhé straně! Otočila se a uvědomila si, že Wilks to nezvládne.

Zkusil to. Skočil, roztáhl se do délky a jel. Dveře se zavřely přímo na jeho zádech. Billie viděla, jak se mu zakously do masa. „Aaahr

„Do prdele!“ Billie se škrábala po rukou a po kolenou. Musí strčit něco pod uzávěr! Hasicí přístroj, cokoliv! Ale neměla čas, dveře mohly každou sekundou zlomit Wilksovi páteř.

Pistole. Stále ji držela. Strčila ji pod dveře, otočila. Téměř, ještě ne- „Vydechni!“ vykřikla.

Wilks nemohl vidět, co dělá, ale poslechl. Billie zabrala ze všech sil a hlaveň pistole se dotkla dolní části sestupujícího plátu. Svým vydechnutím jí Wilks získal půl centimetru. Pažba pistole klouzala po podlaze, dostala se téměř přesně pod plát a pak se zastavila. Pistole z tvrdého plastu a oceli zaskřípala a začala se ohýbat.

Billie se naklonila, popadla Wilkse za zápěstí a táhla.

„Dělej, Wilksi, pojď!“

Jemná látka na kalhotách se zachytila o dveře a roztrhla. Dolní část dveří mu dřela kůži z hýždí a zarývala se do svalů. Ale posouval se.

Wilksovy boky přestaly podpírat dveře a pistole vydala zvuk jako hřebík vytahovaný z vlhkého dřeva. Billie se zapřela o podlahu, natáhla se. Wilks se po ní vyšplhal, uchopil ji za ramena a radostně políbil. Jeho nohy se protáhly zmenšující se mezerou přesně v okamžiku, kdy se pistole prohnula a explodovala v ocelovém gejzíru. Billii zasáhlo něco ostrého těsně pod levé oko. Sestupující dveře narazily do podlahy, zatímco ona padala dozadu s Wilksem na sobě.

Cítila, jak Wilksovy svaly na zádech pod jejíma rukama měknou. Chvíli jen leželi, přitisknuti k sobě. Pak se Wilks přerušovaně nadechl a odvalil se. „Díky.“

Billie se snažila popadnout dech. „Není zač. Na první schůzce většinou tak daleko nezajdu.“ Wilks potřásl hlavou a usmál se.

Když poplach utichl, byl Bueller v půlce cesty do skladových prostor. Chůze po rukou mu šla již celkem dobře, ale zvuk sirény ho nutil spěchat. Billie a Wilks byli v nebezpečí. Musel je zachránit. Hlavně Billii.

Wilks viděl, jak se k nim Bueller sune. Pokrouce-ná karikatura muže bez dolní poloviny těla. Z úhlu to vypadalo, jako by se brodil palubou.

„Billie! Wilksi!“

„Jsme v pořádku,“ uklidnil ho Wilks. „Jen další nádherný den na naší exotické prázdninové cestě vesmírem. Pojď sem.“ A podal mu ruku.

Bueller se naklonil na stranu a přenesl celou svou váhu na dlaň levé ruky. Pravou ruku natáhl, uchopil Wilkse a ten si ho vytáhl na záda. „Billie...?“ začal.

„Máme společnost. Možná, že až vám dvěma budu příště zase něco říkat, tak mě budete konečně poslouchat.“

Po návratu do počítačové místnosti si Wilks začal hrát s interními videokamerami. Nebyly nic moc. Jen nejhorší levná produkce z Kambodži. Podle pozemských předpisů se takové zařízení vyžadovalo i na automatických lodích. A tak byl Wilks projednou rád, že společná politika může občas přinést i něco užitečného. Žádná pohybová nebo infračervená čidla, ale něco je lepší než nic.

Bueller seděl, uchycen v pilotním křesle. Měl rychlejší reakce a lépe se vyznal v systému.

„Předpokládáme, že zbyli ještě dva,“ řekla Billie. Opřela se o Wilksovo křeslo a sledovala monitor, na kterém Wilks střídal pohledy z jednotlivých kamer. V hlavní chodbě nic.

„Jak se dostali na palubu?“

„Někdo umístil čtyři hostitele do kójí ve skladovacích prostorech. Infikované,“ odpověděl Wilks.

Prostřední sklad byl čistý.

„Proč by to někdo dělal?“

„Dobrá otázka. Zabte mě, jestli to vím. Do prdele,“ trhl sebou Wilks.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se Billie.

„Křeč v zádech. Pár dní si tedka maratón nezaběhnu.“ Wilks se podíval na Buellera. „Kdyby to Billie nezastavila, udělal by ze mě tlakové uzávěr tvoje dvojče.“

Žádné příšery na přídí.

Wilks nahodil další pohled, tentokrát z jejich provizorní kuchyně. Nikdo.

„A je to,“ řekl Wilks. „Ty levný bastardi sem dali jen požadovaný minimum. Ve zbytku lodi jsme slepí. Sakra.“

Chvilku nikdo nic neříkal. Pak: „Možná bych mohl vyrobit nějaký další oči,“ přerušil ticho Bueller.

Wilks se otočil. Bolest mu vystřelila z páteře a projela celým tělem až k chodidlům. Kousl se do rtu. „O čem to mluvíš? Ty nikam nepůjdeš.“

„Ne, to by v mém současném stavu nebylo moc platné. Ale marné tu pár mobilních čistících robotů na baterie. Kdybychom k jednomu přimontovali kameru, mohli bychom ho naprogramovat, aby to tu prohlédli/“

Wilks se pousmál. „Dobřej nápad. Vidiš, a já si myslel, že máš mozek v prdeli. Jdeme na to.“

Mitchovi to trvalo několik hodin, ale nakonec se to povedlo. Měli mobilní kameru. Billie netušila, co budou dělat, až vetřelce najdou, ale říkala si, že je alespoň lepší vědět, kde nepřítel je. Ještě jim zbývaly čtyři výstřely. Robot a kamera dosahovali společně výšky středně velkého psa. Stroj se pohyboval po šesti malých tlustých silikonových kolech a měl být schopen dostat se kamkoliv, kam mohl dojít člověk.

„Tak malej,“ prohlásil Wilks, „teď běž a najdi nám ty ošklivé nestvůry.“

Uběhly téměř dvě hodiny, než vetřelce konečně objevili. Byli na stropě přímo před prostředním skladem. Kdyby je Wilks již dřív neviděl slézat ze stěn a stropů hnízda, nenapadlo by je prohledávat kamerou i stropy. Nehýbali se. Jako by nevěděli, co mají dělat. Vypadali jako sousoší, vytvořené nějakým moderním umělcem.

„Tak tady je máme/“ řekl Wilks.

Billie se předklonila, aby lépe viděla. „A co teď?“

„Očekávám vaše návrhy.“

„Mohl bych si vzít pušku,“ začal Wilks. „A kdybych se dostal dost blízko, než se pohnou-“⁴⁴

„Ne,“ přerušila ho Billie. „Mohl bys přinutit robota, aby dělal rámus?“

Wilks a Mitch se na ni podívali.

„Zajet s ním do vzduchového zámku,“ pokračovala. „Kdybychom je tam nalákali...“

„Jasně,“ pochopil Wilks. „Mohli bychom je vystřelit ven do vakua. Možná.“

„Jiné nápady?“

Wilks a Mitch se na sebe podívali a zakroutili hlavami.

„Takjdemnato,“ Bueller byl již v dálkovém ovládní robota bezchybný. Projel s ním vnitřním uzávěrem do vzduchového zámku a začal s ním narážet do zdí. Zvukový signál, bohužel, neměli, ale rány to musely být pořádné.

„Zajed' s ním až k vnějšímu uzávěru,“ poradila mu Billie.

Bueller udělal, jak řekla. Namířil kameru do vnitřku lodi a za necelou minutu se objevili dva vetřelci.

„Ať mají co honit,“ řekl Wilks.

Bueller jezdil s robotem trhaně sem a tam, těsně před vnějším uzávěrem.

„Pravděpodobně ví, že to není k jídlu,“ upozornil Wilks.

„Jsou uvnitř/“ vykřikla Billie.

„Zavři ten zatracenej uzávěr,“ řval Wilks.

Bueller pustil ovládní robota a udeřil do klávesy ovládající uzávěr. Než mohli vetřelci zareagovat, uchopil znovu ovládní a poslal robota proti nim. Malý stroj narazil do nohy jednoho z vetřelců. Obraz se divoce zatřásl, když dostal kopanec.

„Rychle se něčeho chyťte, vypínám gravitaci!“

Wilks ucítil to *známé* šimrání v žaludku, když jeho tělo oznámilo mozku, že padá a za chvíli se někde rozplácne.

„Odpalte venkovní uzávěr!“

Bueller stiskl klávesu a loď se zatřásla.

„Můžeme dostat obraz z kamery?“ zeptala se Billie.

Buellerovy ruce tancovaly po klávesnici a prsty se mu míhaly neuvěřitelně rychle. Obraz se otáčel. „Je venku,“ prohlásil. „Koukej, tady je jeden!“ *Zmrazil* obraz. Jeden z vetřelců právě prolétával kolem. Jeho hrozný výraz byl ještě hroznější poznáním, že opouští jediné útočiště na miliony kliků daleko. A nebo to byla možná jen Wilksova představitost.

„A kde je ten druhý?“

„Nevidím ho,“ řekl Bueller. „Ale mám záběr vnitřku zámku.“ Nahodil další obraz.

Zámek byl prázdný.

„Dobře,“ prohlásil Wilks. „*Hasla la vista*, kreté-ni!“ Otočil se a pohlédl na Billii. „Napiš další bod pro hodné hochy, malá.“

Vlasy jí v nulové gravitaci poletovaly kolem hlavy. Zavřela oči a přikývla. Bueller znovu zapojil gravitaci a Billie se ponořila do vlastních myšlenek-

4

A pak začalo něco bouchat do lodi.

Bušení, rozléhající se celou lodí, přešlo ve škrábání. Obrovské drápy skřípající o kov.

„Vypadá to, že kočička chce dovnitř,“ řekl Wilks. „Já pro ní zajdu.“

Pokusil se vstát. Neviditelný mistr karate ho udeřil ocelovou pěstí do zad. Bolest a křeč ho přibily do nehybnosti. Jakýkoliv pohyb se zdál nesnesitelný. Zkolaboval zpátky do křesla. To také bolelo.

„No, možná, že radši ne,“ procedil skrz sevřené rty. „Možná, že ještě nebyl čurat a potřebuje na záchod.“

„Půjdu já,“ prohlásil Bueller. „Počkejte chvíli,“ přerušila je Billie. „Proč musí někdo něco dělat? Je to venku a nemá to žádný vzduch. Zmrzne, chčípne!“

Wilks zavrtěl hlavou. Sakra, to taky bolelo. „To není člověk, Billie. Nevíme, kolik kyslíku nebo bůhví čeho to má v zásobě. Může to přežít pěkně dlouho, a to už budeme všichni dávno mrtví.“

„Tak to tam necháme pomalu škrábat.“

Bueller zareagoval. „Nejsme na bojové lodi. Tepelné štíty a hydraulické stínění nás ochrání proti atmosféře a vesmírnému prachu, ale ne proti nějakému monstu.“

„Co tím chceš říct?“

„Jestli strčí prst, kam nemá, zlomí špatnou anténu nebo protrhne špatnou hadičku, může zničit loď,“ vysvětlil jí Wilks.

„Tomu nevěřím.“

„Věř mi, malá. Dokázal by to i člověk ve skafandru s půlkilovým kladivem bez zpětného rázu. Kdyby to vědělo, kam nás má zasáhnout, tak nás může poslat na věčnost a ani se přitom nezapotí,“

Billie potřásla hlavou. „Báječný, jednoduše báječný.“

„Máme několik inspekčních skafandrů,“ navrhl Bueller. „Podívám se, jestli by pro mě nešel jeden upravit.“

Billie se na něj podívala a zhluboka se nadechla.

Wilks věděl, co přijde.

„Ne,“ prohlásila. „Půjdu já.“

„Billie-“ začal Bueller.

„Skafandr má magnetické boty. Je to tak?“ podívala se na Buellera.

„Je, ale-“ „Tak, jak se tam chceš pohybovat? A navíc s puškou? Polezeš tam s botama na rukou a s puškou v zubech? Wilks nemůže a ty taky ne. Zbývám já.“

Wilks s Buellerem si vyměnili pohledy. „Má pravdu,“ uznal nakonec Wilks. „Nelíbí se mi to, ale je to tak.“

Billie si svlékla kalhoty a nátělník. V přechodové komoře byla zima a skafandr byl tuhý a nepoddajný. Vstoupila do něj a pomalu si ho navlékala. Po celém těle měla husí kůže a zdálo se jí, že má břicho skrz naskrz promrzlé. Wilks ji již dříve přinutil, aby si celou proceduru oblékání skafandru několikrát prošla. Překontrolovala si, zda všechno sedí a funguje. Kdyby se tak mohl hýbat, byl by tu s ní a všechno překontroloval. Samozřejmě, kdyby se mohl hýbat, šel by sám.

Ve skafandru byl komunikátor. Jakmile si nasadila helmu, zaslechla Wilksův hlas.

„Poslouchej, malá. Tady uvnitř ti moc nepomůžeme. Interní kamery by venku zmrzly a ten kus šrotu nemá žádný monitory pláště. Možná, že se mi podaří nastavit jeden z dálkových senzorů, ale i tak to nebude nic moc.“

„Chceš se koukat, jak mě to sežere?“

Mitch si vzal mikrofon. „Billie!“

„To byl jen vtip, Mitchi. Neboj se. Jen tu zatracenou věc najdu a pak ji zastřelím. Zbývají mi čtyři rány. To by mělo stačit.“

Přála si, aby se cítila tak statečně, jak mluvila. Okolnosti jí nahrávaly.

Věděla, s čím má tu čest, měla pušku, která to dokázala zabít, a byla chytřejší. Vetřelci byli jako velcí mravenci nebo včely, odporní a smrtící, ale hloupí. Tak to každý říkal. Vytrvalí, ano. Chytří, ne. Umělá gravitace fungovala pouze uvnitř lodi. Venku jste, pokud jste nebyli opatrní, mohli lehce odlétnout. Billie se mohla po trupu lodi procházet díky svým botám, ale vetřelec potřeboval něco, čeho by se mohl držet. A ona to nebude.

„Tak dobře, jsem ve skafandru. Podle toho malého panelu, co mám pod bradou, je všechno v pořádku. Zavřu vnitřní uzávěr a vypustím vzduch.“

„Jsi si jistá?“ nedal se Wilks.

„Ano, mami.“

„Billie, buď opatrná,“ to byl Mitch.

V jeho hlase je slyšet láska, pomyslela si. Přikývla a hned si uvědomila, že ji nemůže vidět. „Neboj se. Budu opravdu *velmi* opatrná.“⁴⁴

Pumpy začaly pracovat. S klesajícím tlakem se skafandr začal rozpínat. Bože, cítila se jako uvnitř nějakého balónu. Mohla ohýbat ruce i nohy, ale nebylo to nic lehkého. Puška byla uzpůsobena i pro boj ve volném vesmíru, takže na spoušť dosáhla i v rukavicích skafandru bez problémů. Ujistila se, že puška je nastavena na jednotlivé střely. Z počítadla zásobníku na ni zářila červená číslice 4. Čtyři rány by měly stačit. Mělo by to být dost.

Rozzářilo se další červené světlo. Ukazovalo, že tlak vzduchu v přetlakové komoře se přiblížil nule. Billie polkla. V krku měla sucho. „Otevírám venkovní uzávěr.“

„Rozumím. Běž.“

Dveře vyjely nahoru. Hvězdy ostře zářily na černé oponě vesmíru. Místní slunce osvětlovalo opačnou stranu lodi. Billie se přiblížila k otvoru. Vyklonila se a podívala se na obě strany. Loď měla operační světla a ta stačila, aby Billie zjistila, že nejbližší okolí je čisté. Z lodi unikl malý zbytek vzduchu, a jak mrzl, rychle se zviditelňoval.

„Nikdo v dohledu. Jdu ven.“

„Nezapomeň, ovladače bot máš na bocích. Nejdřív vystrč jednu nohu a zapni magnety.“

„Vím.“

Billie položila pravou nohu na vnější plášť lodi, odklopila ochranný kryt a stiskla spínač. Bota bez jediného zvuku přilnula k lodnímu plášti.

„Magnety jsou nejsilnější pod klenbou chodidla. U prstů a na patě jsou slabší,“ upozornil ji Wilks. „Jdi přirozeně a boty se vždycky samy odtrhnou a přilepí. Bude to, jako bys šla v něčem opravdu lepkavým. Hezky pomalu a vždycky jednu nohu na zemi.“

„Už jsi mi to říkal a není to tak dlouho. Mozek mi ještě neodumřel.“

Billie položila ven i druhou nohu a zapnula magnety. Jak se postavila, pocítila náhlou závrať. Trčela z lodi jako nějaký trn. Jako jištění připevnila k lodi magnetický konec lana vycházejícího ze skafandru.

„Asi se budeš cítit, jako bys padala,“ radil jí Wilks. „To je v pořádku. Vůbec se tím nevzrušuj a za chvíli si na to zvykneš!“

Billie se rohlédla. Bože, bylo to tak *veliké*. Přes strach, který cítila, k ní začal pronikat úžas. Byl to druh krásy na ostří nože. Topení ve skafandru bylo zapnuté a ona byla relativně v pohodlí, ale mráz venku byl takový, že ho mohla téměř slyšet zpívat. To bylo něco. Stát tady venku, uprostřed ničeho, miliony kliků od všeho ostatního. Přinutilo ji to přiznat, jak nepatrná je ve srovnání s ohromným vesmírem. „Je to tu opravdu jízda na E-lístek.“

„Ani ne,“ na to Wilks. „Na svoje první EVA nikdy nezapomeneš!“

„Ovšem pokud ho přežiješ.“

Chůze nebyla, jak tvrdil Wilks, moc těžká. Trošku zvláštní, ale člověk si zvykl. Billie zapnula malé světlo umístěné na vrcholku přilby. Cítila se, jako by byla jedinou osobou v celém vesmíru.

Vzbuď se, Billie, napomenula se. Nezapomeň, proč tu jsi.

,Jsem u velké, jako disk vypadající věci,“ nahlásila.

„Hlavní anténa,“ řekl Wilks. „Vidíš něco?“

„Nic. Půjdu směrem k zádi. Budu se držet u pravého okraje, abych viděla i na stranu.“

„Rozumím.“

Billie se pohnula. Pušku držela připravenou ke střelbě a prst na spoušti. Nemělo se to dělat. Neměl ses dotýkat spouště, pokud jsi nebyl připraven ke střelbě. Ale Billie nechtěla riskovat, že ji v rukavicích, ve kterých nic necítila, nebude moci nahmátnout. Slyšela, že vědci vyvíjí průhledné skafandry, tenčí než nátěr a pevnější než pavoucí vlákno, ale invaze vetřelců to bezpochyby zarazila.

Minula parabolický talíř několik metrů po levici a přesvědčila se, že za

ním není nikdo skrčený. Magnetický konec lana se za ní bezhlučně pohyboval. Začala se obracet, aby se podívala přes okraj lodi, když koutkem oka zachytila pohyb. Rychle se otočila. Levá bota se odlepila od lodi. Vetřelec proti ní vyrazil jako nějaký děsivý pták, paže natažené, sápal se po ní svými spáry. Musel být přitisknutý na zadní straně disku. Měla se podívat výš. Velká chyba. Zařvala, primitivní výkřik beze slov, a pozvedla pušku. Výhled se jí zúžil, byla si jen povrchně vědoma svého křiku, rozléhajícího se skafandrem, i Wilkse, který něco nesrozumitelně blábolil do vysílačky. Po jediném úderu srdce již nevnímala ani to a celou svou pozornost upřela na blížící se černou smrt. Světlo vzdáleného slunce se zablesklo na vetřelcově brnění, které na ni vrhalo stín, živé zatmění. V té chvíli pro Billii neexistovalo nic jiného než zuby té věci a z nich se odlupující zmrzlý sliz. Pušku měla připravenou. Ale nebyl čas mířit. Prostě jen zvednout a vystřelit!

Zpětný náraz výstřelu uvolnil i druhou botu. Nevěděla, jestli vetřelce trefila nebo ne. Druhý výstřel ji poslal v kotrmelcích dozadu a nohy jí zakryly pohled na útočící bestii. Lano se napnulo. Magnet držel. Místo toho, aby dokončila otočku nebo pokračovala dál dozadu, začala se snášet dolů k lodi. Stále přichycená na laně přeplula přes okraj. Vetřelec letěl na ni. Byl asi metr vzdálený a přibližoval se. Jedna z jejích střel ho musela zasáhnout. Z hlavy mu tryskal proud tekutiny, která okamžitě zamrzala do blýskavých krystalů. Zásah kulky vetřelce mírně roztočil, ale pod tlakem vytékající proud krve ho tlačil v opačném směru. K Billii-

Billie znovu vystřelila a ještě jednou. Nemohla to slyšet, ale pod prsty v rukavicích cítila elektronické klik. Nastalo mrtvé ticho-

Pokud viděla dobře, tak obě kulky minuly, ale zpětný ráz ji odmrštil pryč od letící bestie. Ta proplula kolem ní ani ne půl metru daleko. Vetřelec neodletěl do prázdnoty bez boje. Točil se, mrskal ocasem a vystřeloval vnitřní čelist v bezmocném vzteku. Pomalu rotoval a odplouval vstříc nekonečné prázdnotě. Billie se potrháváním za lano udržovala v pozici čelem k vetřelci. Už byl velký jen jako mravenec, skutečný mravenec, když si uvědomila křik z vysílačky.

„Billie, proboha, odpověz!“

„Klid. Všechno je v pořádku.“

„Co se stalo?“

„Našla jsem kočičku a vůbec se jí nechtělo dovnitř. Chtěla se jít proběhnout k sousedům.“

„Ježíši! Buddho!“

„No, tam kam letí, je možná potká.“

„Jsi v pořádku?“

„Jo,“

„Tak pojd' zpátky.“

„Jo, ráda.“

Přitahovala se po laně, dokud se boty nedotkly povrchu lodi. Ach, Bože.

Když přicházela k uzávěru, všimla si, jak se něco blýská na slunci. Byl to jediný vhodný úhel, kdekoliv jinde by si toho nevšimla. „Haló?“

„Billie?“

„Něco tu letí, těsně u lodi.“

„Vetřelec?“

„Ne, ten je dávno pryč. Vypadá to jako kondenzovaná stopa. Míří pod úhlem k ocasu lodi.“

„Možná únik vzduchu,“ navrhl Wilks. „Když jsme vystřelili vetřelce. Nebo zbytky z otvírání zámku.“

„Nevím. Místy je v tom zmrzlý vzduch. Vypadá to jako stopa po trysce. Je to tenké a v dálce jako by se to stáčelo. Z místa, kde stojím, to nemůžu posoudit⁴“

„Tak je to nějaká anomálie. Zapomeň na to a pojd' dovnitř.“

„Měla bych to prověřit, když už jsem venku.“

„Řekl jsem, abys na to zapoměla.“ „Ty říkáš spoustu věcí, Wilksi.“

„Možná je to vetřelecká moč nebo zvratky. Na tom přece nezáleží.“

„Možná, že ten vetřelec močil tak prudce, že se dostal zpátky k lodi!“

„Ale jdi. Ty věci nejsou zdaleka tak chytrý.“

„Už jsi slyšel o něčem, co dokáže přežít bez skafandru ve vakuu? Co mlátí zvenku do vesmírné lodi a to bez přívodu vzduchu nebo ochrany před zimou při absolutní nule? Možná, že nejsou chytrý, ale chtějí zatraceně těžko.“

Vysílačka ztichla.

„Půjdu se podívat. Nejspíš to nic není.“

„Kolik ti zbývá výstřelů?“ vložil se do rozhovoru Bueller.

„Vlastně žádnéj.“

„K sakru, Billie-“

„Nevadí, stejně nemám s čím střílet.“ Puška byla pryč. Už si ani nepamatovala, kdy ji upustila.

„A co budeš dělat, jestli tam bude ještě jedna z těch věcí?“ dožadoval se odpovědi Wilks. „Řekneš, že jeho matka byla děvka?“

„Jen se podívám. Hezky jedno **po** druhým.“

Bueller se začal drápat ze své kolébky. „Kam jdeš?“

„Ven.“

„Zapomeň na to. To nepůjde.“

„Seržante, jestli tam je jedna z těch věcí, Billie proti ní nemá neozbrojená šanci.“

„A ty jo? Když sis to naposled s jedním z těch parchantů rozdal, přišels vo prdel. A tos byl mariňák z továrny a byl jsi ozbrojenej.“

„Wilksi-“

„Možná, že se hrouťí celá civilizace, ale ty jsi furt, dokud neuslyšíš něco jinýho, mariňák pod mým vedením. Je to tak, Buellere?“

„Ty víš, že ano/“

„Tak zůstaň, kde jsi. Nevíme, co tam venku je, a tak Billie není v přímým nebezpečí.“

Bueller bojoval se svým vztekem. Wilks na něm viděl touhu neuposlechnout rozkaz. Nakonec však vyhrál program. „Dobře.“

„Hodnej kluk. A teď se podíváme, jestli nepřijdeš na něco, co bychom mohli udělat, kdyby Billie potřebovala pomoc.“

Billie postupovala směrem k zádi lodi, k přistávacím tryskám. Gravitační motory trysky nepoužívaly. Byly naladěny, alespoň tak tomu Billie rozuměla, na vlny procházející celou lodí. Trysky tu byly kvůli manévrování při letech na krátké vzdálenosti. Dokud bude gravitační pohon v chodu, trysky budou v klidu, tak jí to řekl Wilks. Hlavní tryska byl dutý válec, dobré tři metry široký. Sahal tak daleko, že končil v absolutní tmě. Jediný způsob, jak dohlédnout tak daleko, bylo naklonit se přes okraj a použít světlo na helmě. To znamenalo, že cokoliv je uvnitř, si jí všimne.

Řekla Mitchovi a Wilksovi, co hodlá udělat.

Ve skafandru se hlasitě rozléhal její dech, plastový průhled helmy byl pokryt perfektně kulatými kapkami kondenzovaného potu, drženy u sebe povrchovým napětím.

„Dobře. Jdu na to.“

Billie se přitiskla k lodi. Přidržovala se rukama a boty se dotýkaly lodi jen u špiček palců. Posunula se dopředu a nahnula se přes okraj trysky, pokrytý nějakým kluzkým keramickým materiálem. Povedlo se jí zachytit se a chvíli zírala do černé díry. Nic. Alespoň z tohoto úhlu pohledu. Trošku se pozvedla, aby získala lepší pohled. Malý ovál světla přeskakoval po trubkách, regulujících tah trysky. Nic. Uvolnila se.

A pak spatřila vetřelce. Byl příkrčen u regulačních trubek, připraven ke skoku. Jako by věděl, že přijde.

„Sakra! Je v trysce!“

Billie se začala pozadu škrábat ven přes okraj trysky. Ruce v rukavicích jí na keramickém povrchu klouzaly a levá noha se odtrhla od lodi.

„Otoč se!“ křičela na sebe. „A dostán ty zatracený boty zpátky na zem.“

Monstrum zvedlo hlavu a vypadalo, jako by se na ni usmívalo. Přikrčilo se. Připravovalo se ke skoku, a jestli mu nepůjde z cesty, tak ji chytí.

„Billie, vypadni z trysky!“ křičel Mitch. „Chci jí zapnout!“

„Snažím se!“

Čas se zpomalil, z vteřin se staly dny, z měsíců éony. Billie se kroutila, snažila se dostat nohu zpět dolů, ale neměla se o co opřít. *Zatáhla* za lano. Uvolnilo se, bylo k ničemu.

„Billie!⁴⁴

Vetřelec skočil. Byl samý zub, samý dráp...

„Billie!“

Billie zjistila, že se snaží špatně. Nebyla tu žádná gravitace. Nemusí se plazit pozadu, stačí, když se dostane vetřelci z cesty. Myslela pouze ve dvou rozměrech, ale teď dostala křídla. *Zapřela* se, jako by dělala klik a odletěla od lodi v pravém úhlu-

„Jsem pryč!“

Z trysky vyrazil oheň. Žluto-oranžové světlo a žár málem zneprůhlednily průzor helmy. To se polarizátory snažily zatemnit plast proti náporu světla.

Představovala si, že slyší vetřelcův křik, jak pomalu rotoval v ohnivém kabátu pryč od lodi, vařící se ve vlastní slupce. Dělal jí radost pozorovat, jak se peče. Přistihla se, jak se d'ábelsky šklebí. Ano. Upeč se, ty bestie. Chcípni!

„Billie?“

„Dobrá rána, Mitchi. Napiš další bod pro hodné hochy. Teďjdu dovnitř.“

5

Dva dni potom, co Billie vystřelila posledního vetřelce do vesmíru, zachytil Bueller rádiové vysílání. Signál byl na vojenském kanálu a kódovaný, takže nevěděli, o co se jedná. Podle síly však nemohl být vysílač daleko. Na lodi nebyl, bohužel, žádný vysílač, pouze přijímače.

Wilksovi netrvalo dlouho zjistit, odkud signály pochází. „Hej,“ zvolal. „Koukněte sem.“

Billie se podívala Wilksovi přes rameno. „Máme tu planetoid. Ne větší než měsíc, ale obíhá okolo hlavní hvězdy. Většinou byl na opačné straně slunce, proto jsme ho nemohli vidět.“

Po monitoru běhala čísla. Wilks něco napsal a malá tečka se zvětšila a nabyla přibližně kulovitého tvaru, pokrytého sítí čar.

„Vojenská základna?“ zeptal se Bueller.

„Jo, to je můj odhad. Postav pár tlakových stanů, napumpuj do nich vzduch, zakopej pár gravitačních generátorů a máš všechna pohodlí domova. Samozřejmě za předpokladu, že jsi vyrostl v kasárnách. Armáda má stovky takových základen, roztroušených po celý galaxii. Nebo měla.“

„Tam letíme?“ zeptala se Billie.

„Nevím, kam jinam, malá. Jestli se dá těm přístrojům věřit, budeme tam za pár dní.“

Trojice sledovala počítačem zvětšený obraz. Billii napadlo, jestli její přátelé myslí na stejnou věc jako ona: Bylo to útočiště? Nebo šli z bláta do louže?

Zdálo se, že to brzo zjistí.

Ten zatracený gravitační pohon, to byla věc, to musel Wilks uznat. Letěli rychlostí, o které se starým reaktivním motorům mohlo jen zdát. Když se přiblížili k asteroidu-byl velký asi jako Měsíc obíhající kolem Země-monotónní hukot motorů utichl. Lod' se otočila a začala brzdit, zpomalovat sestup k jedinému lidskému obydlí v okruhu sto padesáti milionů kliků. Byl slyšet rachot raket, ale ve srovnání s hukotem gravitačního motoru to byl jen mořsky vánek. Wilks se snažil vibrace vyladit, ale teď, když byly pryč, mu scházely.

„Můžeme klidně použít zbytek vody na umytí,“ navrhl Wilks. „Chceme přece vypadat na večírku dobře, ne?“

„Jo, zvlášť když neočekávají společnost,“ ozvala se Billie.

Pokrčil rameny. I přes své průpovídky, byl Wilks nervózní. Byli daleko od domova a nikdo nevěděl, jak je přijmou.

Lod' padala k malé planetě. Když se ponořili do silového pole staničních generátorů, gravitace znatelně vzrostla. Bueller vypnul lodní gravitaci a letělo se jim pohodlněji.

Přistání bylo drsné, lod' dopadla přímo na ocas. Prolétli nějakou gigantickou děrovanou střechou a skončili v hangáru. Lod' vibrovala a obrovské kompresory plnily halu vzduchem. Když se obnovila dostatečná hustota atmosféry, uslyšeli zvuk strojů.

Wilksova záda byla stále velmi citlivá, ale alespoň už mohl chodit po svých. Bueller jel ve své kolébce připoutané k podvozku, který pro něj našla Billie. Senzory zadního nákladového prostoru zaregistrovaly dýchatelnou atmosféru a trojice pasažérů se do něj přesunula, zatímco venku byla spouštěna rampa. Hydraulika zasyčela, dveře se otevřely a rampa dosedla na podlahu. Bylo chladno, ale vzduch byl lepší, než na který si zvykli v lodi.

Před nimi stála četa Koloniálních marínáků, v plné polní, se zbraněmi v pohotovosti. Při pohledu na ně pozvedli čtyři vojáci své pušky. Za nimi seděl v elektrickém vozítku důstojník s tlustým doutníkem v puse. Měl služební uniformu a podle zlaté stuhy na čepici to byl generál.

„Pohov!“ křikl. Vystoupil ze svého vozítka. Byl střední postavy, ale pevně stavěný, s tělem vzpěrače. Na hlavě měl sluchátka s mikrofonem. V pouzdře na boku měl starobylou automatickou lomm pistoli s lesklou pažbou. Rukávy uniformy měl vyhrnuté, aby byla vidět tetování na jeho předloktích. Na levém se vypínal obrovský řvoucí orel s řetězy, na pravém emblém Koloniální

mariny a dýka s vlajkou. Na duhovém hološtitku *zářícím* na levé straně hrudi stálo T. Spears.

Generál se postavil před ně. „Nepředpokládal jsem, že vás uvidím chodit po svých.“

Wilks zamrkal. Nikdo nevěděl, že jsou na lodi. Jestliže generál čekal na někoho, kdo by nechodil po svých, tak musel vědět o jejich lidském nákladu.

„Pokud mluvíte o těch čtyřech v mrazáku, tak to nejsme my,“ řekl Wilks.

„Pane.“

Generál pozdvihl zarostlé obočí. „Co to říkáš, vojáku. Vysvětli.“

„Jen jsme se s nima svezli.“

„Dobře,“ přikývl generál. „Maxwell, Dowling, běžte zkontrolovat náklad.“

„Jestli mluvíte o těch čtyřech ve spacích komorách, tak plýtváte časem,“ řekla Billie. „Byli nakaženi vetřelci.“

Billie nebyla pomalá. Wilks poznal, že také pochopila, co má důstojník na mysli.

„Byli nakaženi?“

„Vetřelci se vykousali ven. Ti muži jsou mrtví.“

Wilksovi bylo jasné, že generála ti muži nezajímali ani v nejmenším. Generál zívnuł. „A co ti vetřelci?“

Než ji mohl Wilks zastavit, Billie vyhrkla: „Zabili jsme je.“

Generálovy lící svaly se napnuly. Wilks si chvíli myslel, že generál překousne svůj doutník. „Cože? Vy jste zabili mé vzorky?“ Teď bylo na Billii, aby jí poklesla čelist. „Vaše vzorky?“

„Bylo to my, nebo oni,“ vložil se do rozhovoru Bueller.

Generál pohlédl dolů na Buellera. „Poslouchej, ty zmetku z továrny, mám základnu plnou lidí. *Žádné* další nepotřebuji!. Co jsem potřeboval, byly ty vzorky ze Země. Potřeboval jsem, aby můj tým mohl zkoumat možné mutace. V případě, že o tom ještě nevíte, tak je válka, pane. Právě jste překazili misi nejvyšší priority. Mohl bych vás za to dát zastřelit.“

Wilks pozoroval generála.

Ten vytáhl doutník z pusy a odklepal popel. „Dejte je do karantény a prohlédněte je,“ nařídil. „Možná, že jsou nakaženi a snaží se to zatajit. Možná

bychom mohli ještě něco zachránit.“ Dotkl se mikrofonu. „Powelli! Přijďte sem dolů, máte tu práci.“

Hlaveň pušky narazila do Wilksových citlivých zad. Wilks musel zápasit s touhou otočit se a praštit vojáka, který ho dloubnul. Naštěstí se nepřestal ovládat. Nebylo by k ničemu, nechat se po tak dlouhé cestě zastřelit jedním ze svých. Bude spolupracovat a možná, že později zjistí, co se to, sakra, děje. Jeden z mariňáků tlačil Buellera a ostatní drželi své pušky namířené na Wilkse a Billii. Billie netušila, co se to děje. Prošli dlouhou svažující se chodbou a vešli do obrovské místnosti.

Billie *zalapala* po dechu.

U protější zdi stála řada šesti průhledných válců. Válce byly čtyři metry vysoké a asi dva a půl metru v průměru. Byla v nich jakási světle modrá průhledná tekutina. V každé z nádob byl dospělý vetřelec.

Billie zjistila, že zarývá Wilksovi prsty do ruky.

„Pane Bože,“ řekl Wilks.

„Nebojte se, seržo, tady ty děťátka spí. To je fluo-ropolymer. Jsou naživu, ale nikam neutečou,“ uklidňoval je voják mířící na Wilkse.

Billie si všimla tuctu menších nádob seřazených na nedalekém stole. V každé z nich se nacházelo jedno mládě vetřelce vypadající jako krab. Kladélka visela volně pod nohama a vypadala jako lidské prsty. U stolu sedělo nebo postávalo několik techniků v osmotických ochranných oblecích. Billie, která strávila roky po nemocnicích, poznala mikroskopy, chirurgické lasery, autoklávy a další lékařské přístroje.

Billii se zvedl žaludek. Zkoumali vetřelce. Proč? Aby se je naučili lépe zabíjet?

6

To muselo být ono. Určitě. Proč by to jinak dělali?

Vysokozdvížený vozík přešel po podlaze. Silikonové pneumatiky se tiše pohybovaly po betonovém povrchu. Silný elektrický motor zahučel, řidička upevnila speciální držák okolo nádoby se vzorkem a zvedla ji. Opatrně -

řidička věděla, že rozbití nádoby se vzorkem je zde hrdelním zločinem - zacouvala, obrátila vozík a vyrazila ke komoře s královnou.

Spears sledoval, jak je vetřelec odvážen a pokyvoval přitom hlavou. Byla dobrá, obratně se vyhýbala hadičkám a kabelům vedoucím k ostatním nádobám. Spears tu měl přes sto uspaných vetřelců a každému byla nepřetržitě podávána komplexní chemická koupel. Podle vědců se tato hypnotická chemikálie natolik podobala jejich krvi, že je dokázala ovlivňovat. Více je otvírala podnětům z okolí.

Spears se šklebil a žvýkal konec doutníku. Byl to skutečný tabák, vypěstovaný v laboratoři a ilegální, ale to nic neznamenalo. Tady byl zákonem on. Doutník nebyl tak dobrý jako ty z tabáku, vypěstovaného přirozenou cestou, ale bylo to všechno, co měl. Samozřejmě, ještě měl šest vzácných jamajských Long-sdaleů. Byly tmavé, každý zapečetěný ve vlastní skleněné nádobě s inertním plynem. Ale ty stály jmění. Pokud by je chtěl prodat, mohl za každý z nich dostat tisíc kreditů.

Zasmál se. Jako by peníze něco znamenaly. Peníze nebyly nic. Byly jen prostředkem k získání zásob, vybavení a různých služeb. Tady na Třetí základně je ani nepoužívali. Vojáci si vzali, co jim dal, ať už se jim to líbilo, nebo ne. Doutníky pocházely ze skrýše na Kubě, dárek od boháče, který Spearsovi vděčil za záchranu života při revoluci v nějaké banánové republice. Dostal osm vzácných doutníků. První vykouřil při příležitosti jmenování generálem a velitelem Třetí základny. Druhý vykouřil, když jeho vědci našli vetřeleckou královnu a umístili ji do kontrolovaného hnízda. Třetí si plánoval na oslavu vítězství nad divokými vetřelci v první bitvě na Zemi.

Thomas A.W. Spears měl plány, velké plány, a neplánoval nic menšího, než bylo opětovné dobytí Země za použití nejnebezpečnějších vojáků, kterým kdy člověk velel.

Otočil se a vyrazil ke své kanceláři. Cestou vyfukoval obláčky kouře. Voják byl zrozen pro válku a v jeho případě to bylo pravdivější než normálně. Byl mezi pnnrLími vypěstovanými v umělé děložce-na znamení toho si hrdě ponechal své prostřední iniciály* -a právě na vojenské základně se narodily první děti z umělé dělohy. Byl vychován ve skupině s ostatními, bylo jich devět, ze všech, až najedno, se stali vojáci. Z toho by se stal také, kdyby nezemřel při nehodě. Jistě, později přišli androidi, ale on nebyl z dílny, on byl skutečný muž, všechny chromozómy na místě, ani jeden zbloudilý gen. Muž, který věděl, co je jeho povinností. Co musí vykonat.

Generál se zastavil u jednoho z kontejnerů se vzorky a položil ruce na

tlusté plexisklo. Chladilo. Vetřelec uvnitř se nehýbal, ale Spears si představoval, že si je vědom jeho přítomnosti a že ho cítí. *Pamatuj si mě, vysílal Spears myšlenky. Jsem tvým pánem. Budeš žít, nebo zemřeš z mé vůle. Poslouchej a žij, neuposlechni a zemři.*

Odstoupil od nádoby a pozoroval v ní uspaný stroj na zabíjení. Sakra voják, ta věc uvnitř. Pro svou královnu bude zabíjet, nebo zemře, bez zaváhání. Pokývl na vetřelce a odešel.

Došel na konec chodby a vpochodoval do malé kanceláře, odkud řídil základnu. Ztracené autority na Zemi to pokazily, jako vždy. Snažily se hasit lesní požár kbelíky vody, porazit velký plamen plivancem a modlitbou. Jediným způsobem, jak zdolat velký požár, bylo použít ještě větší plamen. Spálit potravu, sebrat kyslík a nechat vyhladovět. Jistě, mohli jste dělat díry do vetřelců protipancéřovými kulkami, vyhazovat je do vzduchu bombami, ale to bylo plýtvá-

*pozn. překl. umělá děloha, anglicky artificial womb ní. Kdo mohl s divokou bestií bojovat lépe, než bestie stejně divoká? Něco, co mohlo lovit nepřítel, protože vědělo, jak myslí, protože bylo stejné jako on. Jako hroznýš zabije jedovatého hada nebo ochočení psi vystupují divoké zvíře, odpověď byla až bolestně jednoduchá. Sám tomu nevěřil, dokud se nepřesvědčil, jak vetřelci bojují. Teď byl nejvěrnější věřící. Autority byly eliminovány a teď to bylo na něm. *Žádný problém.*

Spears dorazil do kanceláře, otevřel dveře a vkročil dovnitř.

Major Powell, první důstojník, stál u operátorky, pracující s počítačem, a sledoval holoprojekci, vznášející se nad stolem. Kdyby chtěl, mohl Spears slova, i když byla obráceně a pozpátku, přečíst, ale jeho první reakcí bylo překvapení a zlost.

„Powelli, myslím, že jsem vám řekl, abyste šel do hangáru a uklidil ten bordel.“

„Pane. Je to čisté, jak nejvíc to jde, pane.“

„Do mé svatyně,“ přikázal Spears.

Major přikývl, řekl operátorce, aby pokračovala, a následoval generála do vedlejší kanceláře.

Kancelář byla strohá. Křeslo, stůl, terminál, několik diplomů na zdech. Spears obešel stůl, aby byl mezi ním a Powellem, ale neposadil se. „Nuže?“

„Kontejnery se vzorky byly...zničeny, pane. Minimální podmínky pro

přežití ve spacích kójič byly, zřejmě, nedostatečné. Ehmm, *kontejnery* jsou mrtvé, ze skvrn po krvi a většinou chybějících vnitřností usuzujeme na standardní průběh opuštění hostitele. Dospělí vetřelci, zřejmě, jednoho obětovali, použili jeho krev a propálili se ven z oblasti, kde byli uzavřeni.“

„Velmi zajímavé,“ prohlásil Spears. Vyndal cigaretu z úst, pohlédl na studený popel na konci a odložil ji do popelníku. „Pokračujte.“

„Po ostatních třech nezůstaly žádné indicie. Stopy po kyselině na různých místech ukazují na boj mezi vetřelci a černými pasažéry. Provedl jsem předběžný výslech toho seržanta a z jeho zprávy vyplývá, že jeden vzorek byl zastřelen na palubě a další dva vypuštěny do vesmíru“

„Sakra.“

„Ženský pasažér vystoupil do volného prostoru a bojoval se zbývajícímí dvěma vzorky, které přežily ve vakuu několik minut bez znatelných potíží.“

„Žena? Proč ne ten mariňák?“

„Během boje utrpěl zranění.“

„Hmm, ta věc s vakuem, o tom již víme. Ta tlaková komora v hlavě a-jak se to jmenuje?“

„Pseudohypothalický regulátor,“ odpověděl Powell.

„Správně. Zahřeje kyselinu a chrání je před mrazem.“

„Těla dvou vzorků zabitých na lodi byla zahozena.“

„Smůla. Mohli jsme dostat něco z DNA.“ Spears pohlédl na vyhaslou cigaretu a uvažoval, že ji znovu *zapálí*. „Dva lidé a půl androida v stísněném prostředí proti čtyřem vetřelcům. Nečekal bych, že mohou přežít. Jejich taktika by mohla být zajímavá.“

„Pasažéři už měli s vetřelci předchozí zkušenosti.“

„Hmm?“ „O té ženě nemáme nic-spojení se Zemí je přerušeno-ale počítač vyhledává informace o mariňákovi a androidovi. Ten android je, mimochodem, 1-3.“

„Jeden z našich?“

„Ano.“

„Zajímavé. Je někdo z nich infikován?“

„Ne, pane.“

„Smůla. Dejte mi výpis z počítače, až přijde“⁴

„Bude tu přibližně za osmnáct minut, pane.“

„To je všechno, majore.“

„Pane.“

Když Powell odešel, Spears usedl za stůl. Opřel se a dal si nohy v orthoplastových botách na stůl. Zvedl cigaretu a zapálil ji. Zhluboka vdechl a vyfoukl dým v šedomodrém oblaku. Ventilátory za vířily a vysály kouř z místnosti. Možná se z toho, nakonec, dalo něco získat. Byl by to opravdu špatný boj, pokud by zněj něco pozitivního nevzešlo. Ve všem špatném bylo možno nalézt něco dobrého. Uvidí, co mu o tom mariňákovi a androidovi řekne knihovna. A pokud nebudou mít co nabídnout, v líhni se pár čerstvých těl vždy hodí.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se Wilks Billie.

„Jo, jsem dobrá.“

„Neměla jsi na toho chlapa tak vyjet. Jen plnil rozkazy.“

„Jo? To ten chlapík, co vyhodil při Hladových nepokojích v osmdesátém druhém Canberru do povětří, taky.“

„A jak jsi na tom ty, Buellera?“

„Žádám další poškození.“ Wilks se rozhlédl. Místnost byla větší než cely, ve kterých dřív přebýval. Pětkrát pět metrů, na stěně palandy a zdvojené dveře ze zesíleného plastu s obyčejným zámekem. V rohu trůnila bílá chemická toaleta bez sedátka a na umyvadle s jediným kohoutkem visela role ručníků. Pěkné místo. Šikovný člověk se sponkou nebo kouskem železa by se dostal ven, než bys řekl švec. Problém byl v tom, že na světě, kde všichni žili v tlakových dómech, nebylo kam utíkat. Mohli ukrást další loď, ale bez znalosti navigace, nemluvě o informacích, které lidské kolonie jsou nezašacené vetřeleckou nákazou, by nevěděli kam letět.

„Viděl jsi ty monitory?“ zeptala se Billie.

„Jo. Mají sledovací satelity, vojenský info. Ten major, co nás vyslýchal, mi řekl, že sledují vývoj války. Vypadal jako dobrý chlap. Skoro se mi omlouval. Asi o něm ještě uslyšíme.“

„S vojenskými mozky nemám moc zkušeností, Wilksi. Co se to tady děje?“

„Žab mě, jestli to vím. Generál vypadá jako hodně mariňáků, který jsem

znal. Jí, dechá a kašle na armádu. Řídí základnu pevnou rukou. Pravděpodobně ho ani moc nezajímá, co se děje na Zemi, má svoje rozkazy a řídí se jima. Nebo si myslí, že je bůh-to si myslí hodně generálů-a je přesvědčenější, že může všechno. Těžko říct, jak to je doopravdy.“

„A co myslíš, že se stane s námi?“

Wilks potřásl hlavou. „Nevím. Je jasné, že tu provádí nějaký experimenty s vetřelci. Podle mě je to něco špinavého. Nejvyšší utajení. Jsme zrníčkem prachu v jeho dobře promazaném stroji.“

„Bereš mě na ty nejlepší místa, Wilksi.“ „Ale nemůžeš říct, že by to byla nuda,“ zasmál se Wilks.

Billie se usmála. „Ani náhodou. To slovo mě nikdy ani nenapadlo. Tak, co teď?“

„Míč je na jejich straně hřiště. Počkáme a uvidíme, co s ním udělají. Trochu se vyspi.“ S tím Wilks odklopil jednu z paland a vyskočil na ni. Bueller udělal to samé. Lehce se vytáhl a položil se na tenkou deku. Billie po chvíli odklopila i třetí a uložila se k spánku.

Wilks byl vojákem dost dlouho, a tak uměl usnout kdykoliv a kdekoliv. Co se má stát, stane se. Bude se tím zabývat, až to přijde. Usnul téměř

7

okamžitě.

V malé místnosti na třetím podlaží, která měla původně sloužit jako toaleta, se tísnila tři vojáci. Na celé Třetí základně měly stěny uší a oni doufali, že záchod by mohl být dostatečně bezpečný. V místnosti *zabíral* místo ještě batoh položený, řečeno vojenskou mluvou, na SLP-CH, chemickém systému pro lidskou potřebu.

„Kolik toho máš?“ zeptal se jeden z nich. Byl to Renus, Wolfgang R., voják první třídy.

„Na tři dni, když budeme šetřit,“ odpověděl voják přidržující batoh. To byl Peterson, Sean J., desátník.

„Do prdele,“ prohlásil třetí voják. „Do civilní terraformovací kolonie to je,

pokud se budeme držet v kašonech, čtyři nebo pět dní.“ Magruder, Jason S., také vojín.

„No tak budeme mít hlad,“ řekl Peterson. „Poslouchejte, měl jsem dost potíží sehnat tolik jídla. Spears má na tyhle prokletý základně spočítaný všechno včetně sponek na papír. A kromě toho, v transportéru budou E-dávky,“

„Skvělý, pokud máš rád mazlavý piliny,“ stěžoval si Magruder.

„Hele, jestli se ti to nelíbí, tak tu klidně můžeš zůstat.“

„No dobře,“ potřásl hlavou Magruder.

„Myslíte si, že nás civilisti pustí dovnitř a nikomu nic neřeknou?“ napadlo Renuse.

Peterson pokrčil rameny. „Znají Spearse a ví, že je blázen. Budou se bát, že by si mohl myslet, že nám pomáhali. Podle mě nás schovají a řeknou mu, že o nás nikdy neslyšeli.“

„Stejně to je nebezpečný,“ oponoval Magruder.

„Jak sem už řekl, můžeš tu zůstat. Stejně dřív nebo později porušíš nějaký rozkaz, o kterým si v životě neslyšel a ty víš, co to bude znamenat.“

Magruder přikývl. „Jasně. Krmení.“

„Kolik předpokládáš, že máme času?“ zeptal se Renus.

„Dvě, možná tři hodiny,“ odpověděl Peterson. „Spears a Powell si budou hrát na šilené doktory s našimi černými pasažéry. Náš generál rád pozoruje, když ty věci strkají svoje vajíčka někomu do krku. Myslim si, že mu při tom stojí. Jestli se dostaneme k Tisícům údolí a k tepelným poruchám, neuvidí nás na IR. A kamufláž by nás měla ukrejt před visuálem.“

Tři muži se na sebe podívali.

„Je to alespoň nějaká šance,“ řekl Peterson.

Vyšli z toalety na chodbu.

U Jižního uzávěru měl službu Patin, Robert T., vojín. Opíral se o zeď, pušku na zemi vedle sebe. Někdo přicházel. Usmál se a ani se neobtěžoval zaujmout předpisový postoj. Měl stejný názor na službu u uzávěru jako většina vojáků. Zvenku se nemohl dostat dovnitř nikdo, kdo neznal příslušný kód a ten, kdo ho znal, byl v pořádku. Jasně, někdo se mohl dostat ven, ale kdo by to chtěl? Planetoid nebyl přesně tím, co by někdo mohl nazývat rajskou zahradou.

„Ahoj, Renusi. Přišel jsi mi dělat společnost?“

Renus se přibližoval. „Myslíš obehřát tě o trochu peněz v kartách? Kdepak. Rád bych, ale nejde to. Poslal mě Decker, abych tě vystřídal. Čerpadla na Čtyřce jsou na červenéj a hádej, kdo je jedinej kvalifikovaný technik ve službě?“

„A do prdele,“ reagoval Patin. „Červená znamená automaticky skafandry. Proč mě nikdo nezavolal, když šly do žlutý?“

„Mě se neptej, Bobby. Já to tady neřídím.“

Patin se odlepil od zdi a přešel přes chodbu k terminálu zabudovanému v panelu ve výšce hrudníku. „Naťukám to do bezpečnostního okruhu a bude to tady celý tvoje, kámo. Člověk nemůže bejt nikdy dost opatrný.“

Strážný nemohl vidět, jak Renus vytahuje z pod košile něco, co vypadalo jako ponožka naplněná něčím těžkým. „Promiň, Bobby.“ „Co-?“

Renus udeřil Patina ponožkou do hlavy. Ozval se zvuk, jako by tlustý provaz udeřil do plastové nádoby plné tekutého mýdla. Z ponožky odlétly malinkaté šedivé odštěpky. Olověný prach se zatřpytil v odlesku světla a pomalu dopadal na muže ležícího v bezvědomí.

„Jdeme!“ křikl Renus.

Peterson a Magruder okamžitě přiběhli. Oba měli pušku a Renus sebral Patino vu. Měli kódy vnitřního zámku a rychle ho otevřeli. Vnější zámek, to už bylo něco jiného. Zatímco se Peterson snažil u počítače, vyndal Magruder venkovní skafandry. On a Renus se do nich začali navlékat.

„Nejde to,“ oznámil Peterson. „Nehnu s tím. Budeme se muset propálit. Vypínám alarmy.“

Magruder, už v helmě a uzavřeném skafandru, přikývl a pohnul se ke dveřím. Vytáhl plasmový hořák ukradený ze skladu a nastavil ho na plný výkon. „Pozor na oči.“

Vytryskl oslepující plasmový plamen a změnil vnitřek uzávěru na pravé poledne v poušti. Peterson si kryl oči, dokud se neoblékl do skafandru a nespustil polarizační obličejový kryt.

Netrvalo to dlouho. Bezpečnostní zábrany tu byly od toho, aby udržely lidi venku. Plasma je propalovala téměř tak rychle, jak stačil Magruder pohybovat hořákem. Ocel se barvila do oranžova, pak se tavila a odpadala ve velkých kapkách.

„A je to. Ta byla poslední!“

„Rychle. Běžíme.“

Dveře se začaly otvírat a pak se za skřípění, slyšitelného i při unikajícím vzduchu, zastavily v místě, kde se jich dotýkal částečně roztavený kov. Otvor byl naštěstí už dostatečně velký. Protáhli se ven do chladné tmy a rozběhli se směrem k vozidlům. Pole gravitačních generátorů dosahovalo ještě sto metrů za obvod stanice, a tak se nemuseli bát, že odletí pryč do vesmíru.

Trojice dezertérů nastoupila do nejbližšího transportéru. Za malý okamžik vyrazilo vozidlo do temnoty a bylo pryč.

Spears seděl ve svém křesle a sledoval holoprojektor. „Přehrát, bezpečnostní kamera 77, čas 0630.“ Nad jeho stolem se objevil obraz tří vojáků na oné místnosti. „Zvýšit hlasitost na osm. Sledovat objekty.“

Sledoval znovu, jak tři vojáci plánují svůj útek. Když opustili místnost, spustila se jiná kamera u východu z místnosti, aniž by Spears o cokoliv přišel.

Odehrála se scéna u uzávěru. Spears nepocítil ani náznak soucitu se sraženým vojákem. Kdyby dělal svoji práci, zastavil by je. Měli tu místo pro takové vojáky jako on. Dole v líhni.

Spears se zájmem sledoval, jak se propalují dveřmi. Spolupracovali jako sehraný tým. Škoda, že si místo věrné služby vybrali zradu.

„Generále?“

Spears zvedl hlavu od projektoru a podíval se ke dveřím. „Vstupte.“

Dveře se otevřely a stál v nich Powell. Spears mávl rukou a vypnul projektor. „Ano?“

„Ze systému přišla odpověď na naši žádost.“

„Číslo žádosti?“

Powell mu ho řekl. Spears ho vyřukal do svého terminálu. „Jak se jmenuje?“

„Wilks.“

Ve vzduchu opět vykvetly informace. Obraz zaviní a připojil se ke slovům a číslům. Spears rychle prohlédl celou zprávu.

„Dobře. Je jisté, že je to ten samý, kterého máme v izolaci?“

„Ano. Máme jeho identifikaci z implantátu ve stehenní kosti. Je to on.“

„Ten seržant má daleko víc přímých zkušeností s divokými vetřelci než kdokoli jiný, snad kromě té civilistky. Jak se jmenuje?“

„Ripleyová, pane.“

„Správně. Nikdo neví, kde je, a my máme Wilkse přímo tady. Usmálo se na nás štěstí, Powell.“

„Pane. Když se podíváte na záznamy toho androi-da, zjistíte další souvislosti, pane.“

„Řekni mi to sám.“

„Patřil do Zvláštních jednotek. Byl určen k cestě na domovskou planetu vetřelců pod vedením plukovníka Stephense. Ještě před obsazením Země.“

„Stephens. Pamatuju si ho z velitelství Milcomu, taková kancelářská krysa.“

„Hlavního cíle, získání vzorku, nebylo dosaženo, pane. Záznamy jsou neúplné. Když se ti, co přežili, vrátili na Zem, bylo už zamoření v pokročilém stadiu.“

„A ta žena?“

„Žádné záznamy, pane. Není z armády a nic jsem o ní nezjistil,“ pokrčil Powell rameny. „Víte, jak jsou na tom civilisté s udržováním záznamů i za normální situace, pane.“ Spear nepřítomně přikývl. „Tak náš seržant a ten android mají zkušenosti z boje s divokými vetřelci. Jsou pro nás příliš cenní, než abychom je dali do inkubátorů. Rozhodně alespoň do té doby, než od nich zjistíme všechno, co potřebujeme.“

„To jsem měl na mysli, pane.“

„Pojďme si s nimi trochu promluvit.“

„Pane.“

Billie cítila, jak ji chlad uchopil za nohy. Pásky tvrdé oceli jí obepínaly kotníky a roztahovaly kolena od sebe. Podívala se dolů a zjistila, že je nahá. Něco vlhkého a slizkého jí ukáplo na holé břicho. Průhledný, táhlý sliz. Podívala se vzhůru, ale nic neviděla. Pouhé centimetry nad její tváří se vznášela bez výrazná šedivá mlha.

Potřebuji tě, ozval se hluboký hlas. Ne, to nebyl hlas. Ta slova nikdo nevyslovil, ozývala se přímo v její mysli. Byly to myšlenky milence, ale ne lidského milence.

Mlha zmizela a nad Billií zasvítily zuby pod povlakem průzračného slizu,

bílé jehly zasazené v masivní černé čelisti na dlouhé, neskutečně dlouhé hlavě, ze které vycházela široce rozvětvená tykadla.

Billie zalapala po dechu. Naplnil ji strach, celou až do poslední buňky v těle.

Lehni si.

Billie si lehla, neschopna odporovat rozkazu, na záda a spatřila těsně za sebou masivní vejce velikosti odpadkového koše. Chlopně na jeho vrcholku se otevřely, jako by se napínala a trhala pavouci síť. Bylo to, jako by rozkvétala nějaká obscénní květina. Okvětní lístky se roztahovaly jako ve zrychleném filmu.

V otvoru se objevily krabí nohy, dlouhé, bezmasé prsty s ostrými konci. Zkoumaly. Něco hledaly.

Hledaly Billii.

Otevřela ústa k výkřiku a z monstra nad ní ukápl sliz a zasáhl ji do brady, do úst, na tváře, do očí. Billie zkusila polknout, ale bylo toho příliš.

Potřebuji tě. Myšlenky monstra se ji snažily ukonejšit. Neboj se. Bude se ti to líbit.

„Ne!“

Billie se vztyčila s křikem na posteli.

„Klid. Jsi v bezpečí,“ tišil ji Wilks. Seděl vedle ní a držel ji za ramena. Na podlaze, balancuje na jedné ruce s druhou na její noze, seděl Mitch.

Billie zhluboka vydechla a potřásla hlavou. Nemusela nic říkat. Wilks to věděl. Také snil.

Podívala se na Mitche. Sní androidi?

„Vstávat a ven, lidi,“ zazněl hlas od vchodu do cely.

Stál tam pár ozbrojených mariňáků.

„Generál vás chce vidět,“ oznámil jeden z nich.

„Řekněte mu, že máme plnej diář,“ opáčil Wilks.

Mariňáci se zašklebili. Ten samý řekl: „Řeknete mu to sám, seržo. Pohyb.“ Zamával puškou.

Wilks se podíval na Billii a Mitche a pokrčil rameny. „Když jinak nedáte.“

8

Billie strkala Mitche na jeho vozítku, a tak opustili celu.

Stůl byl, jak se Wilksovi jevílo, celý z černého skla. Trochu moc luxusu na důstojnickou jídelnu na nějaké zapadlé planetce. Samozřejmě, mohl to být místní materiál, ale stejně to bylo neobvyklé. Křesla byla ze standardní výbavy, ale byla vyspravena a potažena někým, kdo byl velmi zručný a měl dostatek času.

Billie se posadila na jeho levou a Bueller na pravou stranu. Všichni tři na jednom konci stolu. Po stranách stolu byla křesla pro další tucet lidí, ale ta teď byla prázdná. Na druhém konci seděl Spears. Sám. Před sebou měl talíř něčeho, co vypadalo jako pečené maso a vonělo po celé místnosti. Do masa byl zabodnut nůž s vidličkou.

„Samozřejmě to není skutečné maso,“ řekl Spears. Vytáhl nůž s vidličkou z masa a přejížděl ostrím nože mezi hroty vidličky, jako by ho ostřil. „Proteiny a sója, ale náš kuchař to umí skvěle okořenit. Není to špatné“⁴

Bez svého klobouku měl Spears hlavu jako koleno. Wilks neviděl nic než řasy a obočí.

Nabodl pečení vidličkou a začal krájet umělé maso.

Ze dveří za Spearsem vyšel sluha v kuchyňském oblečení. Spears ukrojil první plátek a přesně v tom okamžiku k němu sluha dorazil a přistrčil pod maso talířek. Načasování bylo perfektní. O půl vteřiny později a „maso“ by dopadlo na černé sklo. A Spears se ani nepodíval, jestli je talířek na místě.

Generál ukrojil další plátek. Druhý sluha vyšel ze dveří a dorazil ke stolu přesně včas, aby stačil položit talíř pod padající maso.

Třetí plátek, další sluha.

Bylo to přesné a stejně působivé jako přesný vojenský dril na přehlídce. Spears si toho byl vědom.

Když donesli Billii, Mitchovi a Wilksovi talíře spolu s červenou tekutinou-víno?-a jídelními potřebami, ukrojil Spears plátek i pro sebe.

Čtvrtý sluha byl trochu pomalý a zachytil pouze polovinu pečené. Chvilí

to vypadalo, že maso spadne na stůl, ale sluha manipuloval s talířem a podařilo se mu pečení zachránit. Zanechala mastnou skvrnu na bílém plastiku, ale nespadla.

Spearsova tvář zkameněla a pak se uvolnila do trochu nuceného úsměvu. Kývl na sluhy. „Pohov, vojáci!“ Čtyři sloužící opustili místnost stejnými dveřmi, kterými přišli.

Wilks by nechtěl být v kůži toho posledního, toho co téměř upustil Spearsovo jídlo. Málem postavil generála do špatného světla. Na vojenské základně to byl ten nejnebezpečnější zločin, který mohl voják spáchat.

Generál pozvedl sklenku. „Na armádu.“

K čertu s tím, řekl si Wilks a pozvedl sklenku. Povšiml si, že Billie a Mitch se zachovali, i když bez valného nadšení, stejně.

Víno nebylo špatné. Wilks pil už mnohem horší.

„Jezte,“ pobídl je generál.

Kuchař byl nadaný, to musel Wilks uznat. Falešné hovězí patřilo k nejlepším, jaké kdy jedl. Správná struktura, správná chuť-kdyby je Spears neupozornil, Wilks by to nepoznal. Ne snad, že by si za peníze, které vydělával, mohl dovolit pravé maso zvlášť často. Čas od času králíka, rybu nebo i kuře při speciálních příležitostech. To bylo tak všechno. Naposled měl pravé hovězí maso před několika lety bio-času, na večírku při příležitosti odchodu jeho kamaráda z armády. Vzhledem k množství času stráveného ve spacích kójič to byl daleko větší úsek času reálného.

Ať už se dělo uvnitř Billiiny hlavy cokoliv, dobrého jídla si viditelně užívala. A Bueller, bůh ví. Jeho model mohl jíst, dokonce i když byl přeríznut v půlce jako teď. Jestli mu jídlo chutnalo jako obyčejnému člověku nebo ne, to už byla jiná otázka.

„Jídlo je v pořádku?“ zeptal se generál s plnou pusou.

Wilks přikývl. „Vynikající.“

Billie a Bueller také přikývli a něco zamumlali. Byli na nejisté půdě a ať už tato konverzace směřovala kamkoliv, rozhodli se přistoupit na jeho hru. Wilksovi bylo jasné, že ten chlap je zatím v klidu a nemá cenu nutit ho k akci, dokud se nedozví, co má za lubem.

„Musíte omluvit mé strohé jednání při našem prvním setkání,“ řekl Spears. „Je válka a člověk nemůže být nikdy dost opatrný.“ Usmál se.

Pane Bože, napadlo Wilkse, vypadá to, že mu tvář napětím snad praskne. Ten parchant od nich něco chtěl, to bylo jasné na první pohled. Co chtěl?

„Dostalo se mi informací, že máte nezanedbatelné zkušenosti s divokými vetřelci, seržante Wilksi.“

Wilks rozkousal hovězí a spolknul je. „Anopane,“

Spears si vložil další sousto do úst a zamyšleně ho žvýkal. „Bojoval jste s nimi na různých bojištích, správně?“

„Je to tak, generále.“

Generál přikývl a jeho oči jako by nabyly zářivějšího odstínu. „Dobré, to je dobré.“ Pohlédl na Buellera. „A ty, své zranění jsi utrpěl v boji, je tomu tak?“

„Ano, pane.“

„Tito muži jsou vojáci, mariňáci, znám je. A co vy, mladá dámo?“

Wilks viděl, že se Billie nedokáže přimět k řeči. „Pane,“ vložil se do rozhovoru, „Billie byla na Rimu při prvním setkání s vetřelci. Jediná přežila.“

Generál pozvedl jedno ze svých hustých obočí. „Je tomu tak?“

Billie se podařilo přikývnout.

„Přežila tam sama déle než měsíc,“ dodal Wilks.

Generálovo druhé obočí šlo nahoru. „Skutečně? To je nanejvýš zajímavé. Kolik vám v té době bylo let?“ „Deset,“ vypadlo z Billie.

Další z těch tvář trhajících úsměvů. „Vynikající.“ Snědl další sousto bezmasého masa. „Víte, že vám třem závidím? Bojovali jste proti nejhouževnatějším nepřítelům, těm nejoddanějším vojákům, s jakými se kdy lidstvo střetlo. Perfektní bojovníci, nebojácní, tvrdí a téměř nezastavitelní. Vaše přežití je skvělý úspěch. Šťastná náhoda, ale to nic nemění na vašem hrdinství.“

Odstrčil talíř, na kterém zbývalo ještě přes polovinu jídla. Od dveří se neslyšně přihnul sluha, odstranil talíř a dolil generálovu skleničku. Spears se opřel a usrkl čerstvé víno. „Jediný způsob, jak porazit nepřítele tak silného, s jakým se teď lidstvo setkalo, je použít vojáky stejné síly. Takové, kteří se mohou svou dravostí protivníkovi vyrovnat.“

To probudilo Billie. „Snažíte se tu ochočit vetřelce?“

„Se správným vůdcem může mé vojsko znovu dobýt Zemi,“ prohlásil

Spears. „Přemýšlejte o tom. Co může být lepší? Divocí vetřelci se chovají jako mravenci. Proti stejné síle, ale s vhodnou taktikou a strategií by neměli šanci.“

Billie se chystala něco namítnout. Wilks ji rychle kopnul pod stolem a Billie zavřela pusu.

„Skvělá myšlenka, pane,“ prohlásil Wilks.

Generál potěšené přikývl. „Věděl jsem, že to uvidíte stejně. Bojovali jste proti nim a viděli jste, jak malou šanci proti nim lidé nebo i speciálně vyvinutí androidi mají.“ Kývl na Buellera a ukázal na něj sklenkou.

„Jak vám můžeme pomoci, pane?“ zeptal se Wilks.

Billie se na něj podívala, jako by ztratil rozum. Znovu ji, aniž by změnil výraz obličeje, kopl pod stolem. Pokud si Spears všiml Billiina výrazu, nepříkládal mu žádnou váhu. „Vaše zkušenosti, seržante. Mám počítačem vytvořené scénáře a záznamy bojů ze Země, teorie. Vy tři jste byli u toho, znáte skutečnost. Chci vaši radu, vaše znalosti. Moje oddíly musí být připravené, jak nejlépe je to jen možné.“

„Samozřejmě, pane,“ řekl Wilks a protáhl svou vlastní zjizvenou tvář do úsměvu. „Bueller a já jsme především mariňáci, více než cokoliv jiného. A Billie chce také pomoci. Je to tak, Billie?“

Billie přikývla. „Ano.“

Spears téměř zářil. Pozvedl svou sklenku. „Připíjím na-“

Ale než mohl generál pronést přípitek, stejnými dveřmi jako sluhové vrazil do místnosti major.

Spears se zamračil. „Co se děje, Powell?“

„Lituji, že vás ruším při jídle, pane. Bezpečnostní poplach. Strážný u Jižního uzávěru byl napaden a vnější dveře propáleny. Jeden z pozemních transportérů zmizel.“

Generál mávl rukou. „Jo, tohle.“

Powell zamrkal. „Pane.“

„Tohle je má základna, majore. Snažím se mít o věcech přehled.“ Generál se obrátil na Wilkse. „Když jste velitel, tak musíte být vždy nad věcí. Vyčutnejte si zbytek jídla. Můžete jít kamkoliv na Třetí základně, máte neomezený přístup. Pokud máte nějaké otázky, major Powell vám s radostí odpoví. Myslím, že bych měl jít dohlédnout na vandaly, kteří ničí vojenský

majetek.“

S tím povstal, vysekl Billii vojenskou poklonu, která se podobala spíše jen pokývnutí, a odešel s Powellem. Wilks sledoval záda odcházejícího generála. Přál si, aby měl u sebe pistolí.

Na chodbě se Spears otočil k Powellovi. „Mějte je na očích. Dejte androida do laboratoře, ať se podívají, jestli pro něj mohou něco udělat, aby se mohl zase pohybovat.“

„Pane.“

„A tu stráž z Jižního uzávěru dejte do líhně. Poslal to.“

Spears pocítil uspokojení, když viděl, jak Powell nasucho polkl, když uslyšel rozkaz. Z vesmíru se stalo místo, kde mohou přežít jen silní a bezohlední. Sentiment patří do jiného času. Do minulosti a možná, až vyhraje tuto válku, do budoucnosti. Mezitím musel někdo dělat těžká rozhodnutí a Spears byl muž, který to dokázal.

Billie si uvědomila, že se třese. Nebyla si jistá, jestli je to strachem nebo zlostí. Vstala, ale Wilks byl hned u ní a začal ji vášnivě líbat. Než ho stačila odstrčit, zašeptal: „Hraj dál, Billie. Pravděpodobně nás natáčí a odposlouchávají.“

Trochu se uvolnila. „Cože?“

„Jestli nebudeme dělat, co po nás ten chlapík chce, nakrmí s náma svoje zvířátka. Musíš hrát dál.“

Ta myšlenka jí zmrazila vnitřnosti na kus ledu. Chvilku nemohla ani dýchat.

Do místnosti vešel vojín a začal odvážet Mitche pryč. Billie se rychle otočila. „Co to děláte?“

„Majorův rozkaz, paní. Beru androida do laboratoře.“ „Proč?“

„Mě se neptejte, dělám jen, co mi bylo řečeno.“

„To je v pořádku, Billie,“ řekl Mitch. „Je to, jako když si dáš opravit nějaký přístroj do servisu.“

Billie sledovala, jak ho voják odváží.

„Uklidni se,“ řekl Wilks nahlas. „Generál si chce být jen jistý, že je o jeho vojáky dobře postaráno. Nevim, jaký tu mají zařízení, ale předpokládám, že Buellera zasadí do nějakého vozítka, aby se mohl sám pohybovat.“

Billii nenapadlo, co by na to mohla říct. Bylo to všechno tak strašně divné.

„Pojď si to tady trochu prohlídnout. Možná, že si nakonec ještě svůj nový domov oblíbíš, co?“ Wilks zamrkal na Billii.

Billie přikývla. Rozuměla. Čím víc toho zjistí o tomto místě, tím lépe.,

9

Jasně,“ řekla. „Dobrý nápad.“

Dny ubíhaly a Billie s Wilksem pomalu prozkoumávali základnu. Podobala se tuctu jiných, na kterých Wilks v průběhu své služby pobýval - standardní nejlevnější vybavení. Jediná věc, která ho znervózňovala, nebyl materiál, ale lidé. Na základnu takovéto velikosti jich bylo příliš málo. Armáda nikdy nedostatkem lidí netrpěla a velitelé se vždy rádi chlubili velikostí své posádky. Teplá těla byla důležitější než studená skála. Vzhledem k velikosti báze by posádka měla být o několik stovek lidí větší.

Časem se Wilks a Billie dostali i do míst, která nebyla tak lehká k dosažení. „Co je uvnitř?“ zeptal se Wilks strážce u velkých dvojítych dveří.

Dva vojáci, muž a žena, měli služební pistole, ale nevypadali, že by předpokládali nutnost jejich použití. Muž, který musel měřit alespoň dva metry, se na ně z výšky usmál.

„Generál nám povolil obhlídku základny. Otevřete nám dveře?“ řekl Wilks.

Žena se zašklebila. „Myslím, že by se vám to nelíbilo, seržo. Ukaž jim to, Atkinsi,“

Vysoký muž stiskl ovladač na zdi.

Billie zalapala po dechu.

„A do prdele,“ bylo jediné, na co se Wilks zmohl.

„Ani by to nemusela dělat,“ řekla žena. „Je plodná sama o sobě.“

Na zdi se objevil obraz. Ve středu obrovské místnosti trůnila vetřelecká královna. Jako nějaké obscénní, průhledné střevo z ní vyčníval obrovský méchýř, plný vajíček. Zatímco ji sledovali, položila královna na podlahu další

vejce. Podlaha jich již byla plná. Párek vetřelců, postávající u otvoru v měchýři, odnesl vejce opatrně ke zdi.

„Pořád chcete, abych otevřel dveře?“

„A proč je vůbec hlídáte?“ vypravil ze sebe Wilks.

„Najed' doprava,“ řekla žena.

Vysoký voják stiskl ovladač a kamera se pomalu pootočila.

U zdi před řadou vajec bylo připoutáno deset lidí. Bavlněný povlak, poutající je ke zdi, je pokrýval téměř kompletně a nechával volné pouze obličej. Někteří z nich byli při vědomí. Byli už infikovaní, nebo je ta hrůza teprve čekala? „Vypněte to,“ hlesla Billie.

Při odchodu od té, žaludek zvedající scény, je vysoký voják, který se viditelně dobře bavil, vesele pozdravil. „Přeju hezkej den, lidi.“

Nebyli tu proto, aby bránili lidem dostat se dovnitř.

Byli tu, aby jim bránili dostat se ven.

Spears sledoval, jak se obrazy Wilkse a Billie odvrátily od projekce před líní. Byli to slaboši. Většina lidí byla slabochy. Dali se však využít, a to bylo nejdůležitější.

Podíval se na hodinky. Myši jsou připraveny. Kočka může vyrazit. Dotkl se ovladače na stole. „Tady Spears. Chci První četu, oddíl A, v pohotovosti vyrazit ASAP. Plná polní, maximální zásoby. Budu u Jižního uzávěru za deset minut. Nenechte mě čekat, vojáci.“

Wilks se šel osprchovat. Voda byla jednou z věcí, kterých byl na této stanici přebytek. Někde dole v hlubokých jeskyních lámali kusy ledu, které cestou ohřívali v žáruvzdorných trubkách. Byla to troška luxusu dostupná i pro pěšáky.

Billie se sama procházela dlouhými chodbami a nemohla se zbavit pocitu, že je sledována. Pane Bože, všechno to bylo tak šílené. Z let strávených v blázinci, protože si autority myslely, že její vzpomínky jsou halucinace, měla Billie se šílenstvím slušné zkušenosti. Cítila ho zde. Spears by měl být ve vypolstrované cele, nadopován k prasknutí a čekat na kompletní mozkovou revizi. Co to bylo za lidi v místnosti s královnou? Co spáchali, že si zasloužili takový konec? *Žádný* zločin nemohl být tak hrozný, aby byl vynesena takový rozsudek. Spears byl úplně mimo mísu a měl být v blázinci. Místo toho velel vojákům a měl privátní hnízdečko, plné těch nejsmrtonosnějších věcí, se kterými se kdy člověk setkal. Jaký bůh to mohl tolerovat? Jen takový, který

byl sám šílený.

Dorazila ke dveřím označeným jako Komunikační centrum a ty se před ní otevřely. Seděla tam operátorka s komunikační helmou na hlavě a sledovala monitory. Otočila se a spatřila Billii. „Slyšela jsem, že máme návštěvu. Pojd' dál. Dostala jsem zprávu, že sem máte povolen přístup.“

Billie si ženu prohlédla. Proč, sakra, ne.

Dveře se za Billii zavřely.

Wilks si spláchl mýdlo z těla a užíval si přitom kontakt horké vody s holou kůží. Byli v pěkném průšvih, o tom nebylo pochyb. Ale člověk musí brát skutečnost takovou, jaká je. Předpokládal, že zemře na domovské planetě vetřelců. Sakra, žil na vypůjčený čas už od doby, kdy se s těma sviněma setkal poprvé na Rimu. Měl zemřít spolu se svými druhy. Byl to zázrak, že se tak nestalo. A všechny ty roky, co před tím zkoušel uniknout a zbavit se nekonečných nočních můr, nebyly vůbec pěkný. Byl připravený to zabalit, udělat Velkej skok, ale než k tomu došlo, naštvál se. Vyhodil tu jejich planetu do vzduchu a ještě to nebylo dost. Nějak se stalo, že byl stále na živu. Nedávalo to smysl. Nikdy nebyl věřící, ale vypadalo to, jako by ho vedl nějaký vyšší cíl. Měl až příliš velké štěstí. Jako by na něj někdo dohlížel. Byl unavený a chtěl se toho všeho zbavit. Ale nešlo to. Vypadalo to, že dostal na starost vyřešení malého problému-vyhlazení všech těch monster, které málem vyhladily lidstvo.

To nebylo spravedlivé, nikdo nemohl chtít po starém, unaveném mariňákovi, aby to všechno zvládl. Ale protože nemohl přijít na *žádné* jiné vysvětlení, cítil, že to tak je. Je to on, kdo musí zachránit lidstvo.

Sakra. Neuměl ani moc dobře plavat a o to hůř *chodit po vodě*...

Starý muž měl bílý plnovous, pravou paži od zápěstí po loket neuměle obvázanou, šaty měl špinavé a roztrhané. Hlavu a zbytky vlasů mu zakrývala tmavá baseballová čepice. Vedle ležela starožitná puška, kus staré oceli a ošoupaného dřeva, pravděpodobně lovecká puška z doby tak před sto lety. Z doby, kdy lidé lovili pro zábavu a ne kvůli přežití. Seděl se zkříženými nohama a opíral se o hromadu smetí, rozlámaného nábytku a rozbitého stavebního materiálu. Před ním hořel malý oheň. Odlesky plamenů mu barvily tvář na oranžovo.

O bok se mu opírala malá, asi šestiletá dívenka. Měla špinavou tvář a dlouhé mastné vlasy.

„A teď přichází Air Sammy,“ zadeklamoval stařec. Vytáhl z kapsy malou

lahvičku a nasypal z ní do ohně trochu prášku. Oheň zaprskal a plameny se zbarvily do modrozelená. „Doufám, že ty bastardi mají zapnutý noční vidění.“

V tmavé noci nad nimi se objevila provozní světla vojenského útočného tryskáče. Červená a zelená barva proti bariéře smogu. Hukot motorů zesílil.

„Uvidí nás, strejdo?“ zeptala se holčička.

„Doufám, že ano, miláčku. Měli by.“ Ukázal na modry oheň. Z jednoho letadla vyrazilo ohnivé kopí rakety a další se rychle připojily. Střely dopadaly rychle jako meteority a hasly, jen aby byly vystřídány ještě jasnějším zábleskem a zvukem umělého hromu.

„Stupidní, kreténský piloti,“ zaklel stařík.

Děvče si zakrylo uši před zvukem dalších explozí. Tlaková vlna usměrnila plameny, jako by člověk lehce foukl do plamene svíčky.

Do prostoru osvětleného plameny vstoupila žena. Vypadala na pozdních padesát, šaty měla umazané popelem a špínou a přes rameno měla pověšenou krátkou brokovnici. Došla až k holčičce. „Ahoj, Amy. Všechno v pořádku?“

Holčička k ní vzhledla. „V pořádku, mami. Našla jsi něco k jídlu?“

„Dnes ne, zlato. Možná Leroy. Už by se měl brzo vrátit. Sakra!“

Po těchto slovech následoval obzvlášť silný výbuch a jasný záblesk. Přes trojici se přehnal oblak prachu a malých kousků smetí. Oheň málem uhasí.

„Proč toho nenechají?“ řekla žena. „Málokdy se jim podaří něco trefit a ty zatracené věci se nedají jen tak vyděsit.“

„Zatracený piloti,“ rozhlédl se kolem stařec. „Radši se pohnem, Mono. Až Sammy odletí, začnou se tu rojit.“

„A co Leroy?“⁴¹ zeptala se holčička.

„Neboj se o něj, zlato. Setká se s námi u nádrže. Je mu jasné, že tu nemůžeme zůstat.“

Stařík pohlédl přes oheň a promluvil, jako by tam seděl neviditelný pozorovatel. „A to je pro dnešek všechno, milí sportovní fanoušci. Nalad'te si nás znovu zítra, stejný čas, stejný satelit při další vzrušující epi-sodě *Života na ruinách Země*. Ohlásíme se v 19.00, pokud nás brouci nesežerou. Léto je pryč, a tak se dříve stmívá. Končíme-“

Namířil starobylé ovládání na neviditelného pozorovatele a tři postavy zmizely.

Billie křečovitě svírala opěradla plastického křesla. Když zmizel obraz, uvědomila si, že zadržuje dech. Snažila se uvolnit. Dýchat.

„Vysílají pravidelně,“ řekla operátorka. „Amy, Mona, strejda Buřt. Občas Leroy-myslíme si, že je Číňan. To dítě vypadá na šest a matce podle nás a podle toho, jak mluví, ještě není třicet. Staříkovi bude asi tak sedmdesát. Pravděpodobně to není příbuzný, i když mu to dítě říká strejdo.“

„Bože.“

„Nevím, proč pokračují ve vysílání,“ pokračovala operátorka. „Rozhodně nikdo nepřiletí a nepomůže jim.“

Billie potřásla hlavou. „Je to možná to poslední, co jim zbývá. Musí to zkoušet. Tak se lidé chovají.“

Operátorka pokrčila rameny a začala hledat další vysílání. „Možná už nevysílají. Poloha této stanice je tajná, ale můžu ti říct, že vysílání, které jsme viděli, je dávná minulost. I v úplné hibernaci s g-motory na plný výkon je to na Zem pěkně daleko. Ta holčička už může být o hodně starší. To a nebo žrádlo pro psy. Je to *zpráva* v lahvi.“

Billie se svíraly vnitřnosti. Věděla přesně, jak se ta dívka musí cítit. Být umytý a v čistém prádle pomáhalo člověku cítit se lépe. Když jste čelili smrti tak často jako Wilks, tak vám nepodstatné problémy jako šílení generálové nepřipadaly tak strašné. I když nemohl říct, že by měl k Dlouhému spánku stejný vztah jako někteří hoši, praktikující zenové bojové umění, díval se Wilks smrti do tváře tolikrát, že už ho neděsila. Žil jsi, nebo zemřel. Tak to chodilo. Když vytáhli tvé číslo, přišli si pro tebe. Už několikrát si myslel, že je na řadě, ale smrt ho vždycky jen škrábala, když sahala po někom jiném. K čertu s tím. Na druhé straně teplá sprcha a čisté oblečení byly hmatatelné, něco co bylo teď a tady. Při dalším kroku se může otevřít zem a pohltit tě, může spadnout kometa a rozmáčkne tě jako veš, za odpadkovým košem může vyskočit vetřelec a sežrat tě, ale to všechno je nepředvídatelná budoucnost. Právě *ted'* se Wilks cítil zatraceně dobře. Pro tento okamžik.

Být namačkaný na automatické lodi se mu rozhodně nelíbilo, ale teď k ní mířil s jasným cílem. Náklad byl vyložen a loď potřebovala nové palivové články a pravděpodobně i nějaké další opravy, než bude schopna opět vylétnet. Seděla uprostřed jedné z obrovských skladových prostor, převážně temné a studené místnosti, kde se nevyplatilo větší než minimální množství světla a tepla.

Jak se blížil k *Američanovi*, jeho kroky se rozléhaly po celé hale. Úložný prostor byl stále otevřený a vnitřní světla byla vypnutá. Vystoupal po kovové

rampě a stiskl vypínač. Uvnitř lodi bylo trochu tepleji, neboť chladiče palivových článků vyzařovaly do okolí přebytečné teplo. Wilks vešel hlouběji do skladovacího prostoru, našel prázdnou bednu a posadil se na ni. Bylo tu тихо, rušené jen slabým hukotem elektrických přístrojů. Po několika sekundách zaslechl Wilks zvuky, které očekával: kroky směřující k lodi.

Wilks si promnul ruce a protáhl ramena. Připravil se k pohybu, pokud to bude potřeba.

Kroky se přibližovaly.

Billie mířila do nemocniční sekce. Chtěla zjistit, co dělají s Mitchem.

Na druhé straně průhledných dveří, v místnosti vypadající jako něco mezi předsíní a vzduchovým uzávěrem, stál malý, tlustý muž v laboratorním plášti a něčem, co vypadalo jako bílý nátěr. Billie se dotkla plastové zdi a zjistila, že je velmi chladná. Z reproduktoru se ozval mužův hlas. „Toto je čistá oblast,“ řekl. „Jestli chcete dovnitř, musíte projít dekontaminací.“

Billie zamrkala. „Dekontaminací?“

„Chemicko-elektronické očkování,“ mávl rukou směrem k horizontálnímu válci velikosti rakve, umístěnému na kovové konstrukci u stěny. „Všechna vaše interní a externí flora a fauna bude odstraněna. Nepotřebujeme tu žádné bakterie. A pak na vás nastříkáme povlak.“ Dotkl se nohy bílou rukou. „Osmotický, kůže může dýchat, ale všechno ostatní zůstane uvnitř-včetně potu.“

To možná vysvětlovalo, proč je uvnitř taková zima. „Vypadá to dost komplikovaně.“

„Předpisová sterilizační technika. Nemůžeme si dovolit, aby nám nějaké mikroorganismy narušovaly experimenty. I když UV detektory většinou zachytí všechno, co nám unikne, člověk nikdy neví. Pokud chcete jen ukojit svoji zvědavost, podívejte se na to na holoprojektoru. Ušetří vám to hodně Z-času.“

„Z-času?“

„Z jako záchod. Když se všechny vaše vnitřní bakterie upečou, udělá to zajímavé věci s vašimi vnitřnostmi. Po první dekontaminaci většinou dostanete opravdu výbušný průjem trvající asi tak týden. Opravdu to výrazně omezí vaši mobilitu.“

„Hmm. Hledám tu umělou osobnost, co přiletěla s námi.“

„Ten droid? Ten je v technické laboratoři. Montují mu nový podstavec.“

Nebude to trvat dlouho. Můžu vás spojit komunikátorem.“

Billie chvilku přemýšlela. „Ne. To je v pořádku. Promluví si s ním později.“

„Bez problémů. Pokud něco potřebujete, řekněte si. Dělán, co je mi přikázáno. *Žádné chyby!*“

Billie odcházela a přemýšlela, co myslel tlustoch tou poslední poznámkou. Byl to další dlouhý den. Byla unavená a jediné po čem toužila, bylo lehnout si a usnout.

Ne, spát ne. Ne pokud jsou tu kolem vetřelci, kteří by mohli vniknout do její spící mysli a zasít další noční můry.

Myslela si, že nemocnice byla hrozná. Bála se toho, co jí chtěli udělat. Chemickou lobotomií.

Vzhledem k tomu, čím vším prošla od svého útěku, nezněl výplach mozku

tak špatně. **10**

Wilks pozoroval muže vstupujícího do nákladního prostoru, ale neviděl mu do tváře - světla v hangáru byla tlumená a provozní světla na lodi nebyla o moc jasnější. Muž se rozhlédl.

„Tady,“ zašeptal Wilks.

Muž ztuhl, ruka mu klesla k boku, kde měl připevněnou pistoli a pak Znehybněla. Nakonec se narovnal a vydal se k Wilksovi.

„Myslel jsem, že to budete vy,“ řekl Wilks.

Byl to Powell.

„Co to-?“ začal Wilks.

Powell mu naznačil, aby zmlknul. Wilks sledoval, jak Powell vytáhl ze svého pásku elektronický detektor a stiskl ovladač. Na plastovém čtverci se rozsvítila zelená LED dioda. „V pořádku. Je tu čisto.“

„Zdi mají uši?“ zeptal se Wilks.

„A stropy mají oči. Všude na stanici kromě této lodi. Pár dní a bude také napíchnutá.“

„Spears.“

„Je paranoidní až hrůza. Absolutní blázen.“

„Jasně, všiml jsem si.“

„Žije pro svůj cíl dobýt Zem a stát se hrdinou tisíciletí. Myslí si, že se ho každý snaží dostat. Testuje své jídlo na přítomnost jedu a stejně ho musí před ním ochutnat sluha. Za normálních okolností by psychiatrové stáli frontu, aby o něm mohli napsat knihu.“

„Normální okolnosti,“ vzdychl Wilks. „To už je pěkně dávno.“

Powell přikývl. „Máte pravdu.“ Udělal pauzu a nadechl se. Vypadal, jako by si třídil v hlavě myšlenky. „Možná, že už lidstvo jako druh zastaralo. Možná, že potřebujeme takového sociopatického zabijáka, abychom měli proti vetřelcům vůbec šanci.“ Potřásl hlavou.

„Ale vy tomu nevěříte,“ namítl Wilks.

„Ne. Byl by to krok zpět, návrat do jeskyň. Jsme ... lepší. Vybudovali jsme civilizaci, dosáhli jsme ke hvězdám. Už se nemůžeme vracet.“

„Nechci obhajovat Spearse, ale dialog na tyhle monstra moc nepůsobí.“

„To chápu. Ale jejich královny jsou inteligentní. *Lze s nimi komunikovat* - zkoušeli jsme to. Naše královna spolupracuje, jistým způsobem. Chtějí to co my. Přežít. Rozvíjet se.“ „Jestli mi tu chcete kázat o Bratrství všech živých, majore, tak plýtváte časem. Viděl jsem, jak mi ty zasnanci zabíjejí přátele. Byl jsem na Zemi chvíli před tím, než jí raději vyhodili kus do vzduchu, než aby se nechali sežrat za živá.“

„Chápu, chápu. Neříkání, že bychom je měli políbit a očekávat podobnou reakci. Není pravděpodobné, že bychom se s nimi mohli dělit o stejnou planetu. Jsou příliš podobní nám před půl milionem let, příliš ego-centričtí, než aby přemýšleli o jiných živočišných formách. Ne, nic takového vám nenavrhuji. Pokládáme se za inteligentní a civilizované. Válka je bláznovství a vyhlazování živočišných druhů je barbarské.“

„Od majora Koloniálních mariňáků to zní dost legračně.“

„Ne všichni v armádě jsou zabijáci, seržante. A stejně ne všichni důstojníci jsou divocí podivíni.“

„Málem jste mě zmátl,“ prohlásil Wilks, ale pak se usmál. Powell věděl, o

čem mluví, a měl něco na srdci. Wilks nevěděl co, ale měl tušení, že to brzy zjistí.

„Neodpálili to, víte.“

„Co?“

„Na Zemi. Podle našich informací tam nebyly aktivovány žádné jaderné zbraně, jen taktické.“

„Možná proto, že jeden váš přátelskej vetřelec ze sousedství sežral chlapíka, co měl zmáčknout knoflík.“

Powell pokrčil rameny.

„Dobře, tak o co jde, majore? Proč mi to všechno říkáte a riskujete tady přitom život?“

Powell přikývl a zhluboka se nadýchl.

Generátor atmosféry neměl nikdy tvořit směs kyslíku a dusíku dostatečně hustou, aby ji mohl dýchat nechráněný člověk. Pokud se ovšem neplazil po dně hlubokých kráterů. Pravda, planetoid byl dostatečně velký, aby ve své slabé gravitaci udržel nějaké plyny, ale termín terraformace nebyl v tomto případě úplně přesný. Pokud jste ovšem o lidech neuvažoval jako o krtcích nebo préríjních psech.

Ne, civilní kolonie tu byla, protože existovalo velké množství podzemních jeskyní, které bylo možno uzavřít, naplnit vzduchem a použít jako úkryt nebo na pěstování potravin. Jakmile se svět stal soběstačným, existovalo pro něj velké množství využití: vojenské základny, těžba nebo dokonalá věznice. Vše, co generátor vyrobil, bylo vedeno do podzemí.

Ukradený transportér se blížil k základně. Pomalu se zastavil. Trojice pasažérů uvnitř byla vyhladovělá a čtyři dny nemytá.

„Dokázali jsme to,“ řekl Renus.

„Jo, zatím,“ dodal Magruder.

Momentální řidič, Peterson, se kousl do rtu, ale neřekl nic.

„Rádio pořád mlčí, kromě běžnejch věcí z Třetí základny,“ hlásil Renus.

„Spears určitě vyhlásil pohotovost, žádný vysílá-ní-jako by tu byl někdo, koho to zajímá.“

„Jasně,“ namítl Peterson, „ale v takový blízkosti bychom měli chytat alespoň signály ze skafandrů, Dopplera nebo něco takovýho,“

„Tady není místo, kam by lidi jezdili na piknik, tupce. Všichni jsou v podzemí.“

Peterson se podíval na Renuse a chvíli to vypadalo, že se zvedne a jednu mu vrazí. „Nechtě toho,“ uklidňoval je Magruder. „Jsme tady, a to je to hlavní. A Spears se naším směrem ani nepodíval, neviděli jsme žádný letadlo. Jsme doma.“

„Budu se cítit líp, až budu uvnitř,“ řekl Peterson. „Bude o hodně lehčí sehnat si tu místo na lodi.“

„Tak na co čekáte?“ prohlásil Renus. „Jedem dovnitř.“

Transportér se rozjel.

V nákladním prostoru *Američana začal* Powell vyprávět. „Cpe do pokusných objektů všechny možné chemikálie, o kterých si vědci myslí, že by na ně mohly mít nějaký vliv. Netušíme, jestli to funguje nebo ne. Ta monstra mají úžasné složení krve.“

Wilks se bezmyšlenkovitě dotknul jizvy na tváři. Uvědomil si, co dělá, a spustil ruku. „Všiml jsem si. Kyselá krev na ty vaše sedativa asi moc nereaguje, co?“

„Trochu jsme si pohráli s jejich královnou. Osud jednotlivých vetřelců ji moc nezajímá-několik jsme jich zabili a ona se nějak viditelně nevzrušila. Pokud však ničíme nebo ohrožujeme její vajíčka, to už je něco jiného.“

„Přines klacek, nebo ti zabijeme děťátka?“

„Tak nějak. Vypadá to, že to funguje. A královna ovládá jednotlivé vetřelce. Nejsme si jisti jak. Možná telepaticky nebo nějakým druhem vysílání na extrémně nízké frekvenci. Umístili jsme jednoho člověka do místnosti plné vetřelců a dali jsme mu vejce a au-togen, kterým na něj mířil. Královna to sledovala a ani jeden z vetřelců se ho nedotkl.“

„Pane bože, vy jste ale chladnokrevný kurvy.“

„Můj nápad to nebyl. Tady to řídí Spears.“ „Proč už mu někdo nestřelil kulku do hlavy nebo nestrčil granát pod postel?“

„Má své stoupence, a jak už jsem řekl, je velmi opatrný.“

Wilks potřásl hlavou. „A vám věří?“

„Dopravdy ne.“

„Ale vy byste ho mohl odstranit. Pak by bylo velem vaše.“

„Už jsem vám řekl, že nejsem zabiják.“

„Dobrá, tak pokračujte.“

A Powell pokračoval.

Billie byla v místnosti, kterou jí přidělili. Byla to malá krychle obsahující postel a křeslo a ve výklenku ve zdi bylo umyvadlo, sprcha a toaleta. Právě dokončila očistu. Nechtěla spát, ale byla tak unavená, že věděla, že se tomu nevyhne. Od jednoho z lékařů dostala tabletu, která jí měla pomoci. Asi nebyla na základně jediná, kdo má zlé sny. Prohlížela se v malém zrcadle nad umyvadlem a divila se, kdo ta hubená žena se zapadlýma očima je.

„Billie?“

Otočila se. Mitch.

Opravili ho, jistým způsobem. Pomocí pásů kolem ramen a hrudníku byl upevněn v dvojnohé konstrukci. Ta začínala, kde jeho tělo končilo, a přecházela v pár hydraulických nohou. Písty, nerez ocel a lisovaný plast končily u oválných placek, které v ničem nepřipomínaly lidská chodidla. Ani se moc nesnažili přizpůsobit konstrukci jeho dřívějším rozměrům. Byl o osmnáct, dvacet centimetrů menší než s původním, nedotčeným tělem, a tak se mu ruce kývaly někde u mechanických kolen. Na první pohled se Billii zdálo, že vidí muže, který přišel od pasu dolů o maso a pak si nechal zbytek pochromovat a ověsit kabely.

„Tak co,“ začal. „Vypadám jako za mlada?“

Pokus o vtip ji zasáhl u srdce. Ale jestli to tak chtěl, proč ne.

„Myslím, že ti prodali jen demonstrační model, měl sis ještě rok počkat.“

Ticho se začalo protahovat. Mitch ho nakonec přerušil. „Nemají příslušné přístroje na opravu androidů. Tohle je to nejlepší, co mohli udělat.“ Další chvíle ticha. Pavouci sít' z hedvábí času zachycující hmyz ve zpomaleném pohybu. „Jsi v pořádku?“

„Ne. Když se ptáš, tak ne. Moje planeta je v ruinách a má životní láska taky. Trčím na vojenské bázi spolu s šilencem, který chce chovat vetřelce jako domácí mazlíčky, a galaxie se žene do záhuby. Ty sis toho nevšiml, Mitchi?“

Otočila se, aby se na něj nemusela dívat.

„Je mi to líto, Billie.“

„Proč? Nic z toho, kromě té části s láskou, není tvoje chyba. A v celém

obrovském kosmickém pořádku to nemá žádný význam. Zapomeň na to.“

„Billie...”

„Co je?“ Billie se otočila a probodla ho pohledem. „Co s tím chceš udělat? Schovali ti tam snad technici pěkněj malej vysouvací penis?“ Ukázala na podvozek. „Nahodíš ho a zůstane tvrdej celou noc?“

Mitch zamrkal. Pozvedl jednu ruku k nějakému gestu a zase ji spustil. Potřásl hlavou, otočil se a vyšel z místnosti. Tichý šum hydrauliky odumřel a kroky pseudonohou utichly.

Billie vzdychla a rozplakala se. Pane jo. Pořádně to přehnala. Chtěla ho ranit, a to se jí povedlo. Zřejmě ho neučili, jak bojovat na poli citů, a ona bojovala nečistě, šla po krku. Pane bože. Co to provedla.

Jak, ozval se tichý hlásek z hlubin mysli, jak se s tebou mohl milovat, nechat té, aby ses do něj zamilovala, a ne říct ti, že je android?

Bylo možno pochybovat o tom, čím hřích byl větší?

Billie si vzala pilulku, kterou dostala od lékaře, spolkla ji na sucho a lehla si na postel. Přetáhla si tenký, tvrdý polštář přes hlavu. Život byl tak nespravedlivý.

Opravdu originální myšlenka.

Transportér vjel do doku. Tri mariňáci vystoupili a vešli do vstupní komory továrny. Zámek byl kódovaný, ale nějaký ochotný civilista napsal heslo hned vedle.

„Pane bože, to je ale parta idiotů,“ řekl Renus.

„Asi tu nemají moc návštěv, co?“ poznamenal Magruder, zatímco vytřukával kód.

Dveře se otevřely a tři vojáci vešli dovnitř. Jakmile se dveře za nimi zavřely, sejmul si helmy.

„Možná, že zrovna nemilují návštěvníky, mávající kolem sebe puškami,“ řekl Peterson.

„Jasně, ale než zjistíme situaci, tak se budu cítit daleko líp, když si jí nechám.“ Zamával svojí puškou. Ozbrojený mariňák by měl zvládnout třicet ne-ozbrojených výrobců vzduchu.

„Pokud budou dělat potíže, přejdeme na plán B-raketoplán,“ řekl Magruder. „Dostaneme se tím vůbec někam?“

„Dovezlo to sem dělníky, nebo ne?“

„Jasně, ale kdo s tím poletí? Ty určitě ne,“ vložil se do rozhovoru Renus.

„Ten, kdo sem s tím přiletěl,“ opáčil Magruder. „Uděláme mu skvělou nabídku.“ Významně se dotknul pušky.

Peterson se zasmál.

Chodba byla široká, tmavá, strop vysoko a byla špatně osvětlená.

„Vypadá to tu strašidelně,“ poznamenal Peterson. „A taky tu je kurevsky horko.“

„Možná vedlejší efekt plynových generátorů,“ řekl Magruder.

„Kdy se z tebe stal expert na takový věci?“ odpálil ho Peterson.

Chodbou se rozléhala ozvěna jejich kroků.

„Kde sou, kurva, všichni?“ nevydržel Peterson.

„Možná pořádají večírek,“ navrhl Renus. „Orgie. Taky bych si rád vrznul.“

„Di do prdele.“

, Jako bych to neřikal. Slyšel sem, že když se ti chce chcát, tak si musíš půjčit mikroskop, abys ho našel.“

Peterson se rozesmál a Magruder se také zachechtal nad svým vlastním vtipem. Cítili se lépe. Dostali se do bezpečí a generál je nedostal. Jestli civilisté nebudou chtít spolupracovat, do pekla s nimi. Můžou si ukrást loď a odletět s ní kamkoliv.

„Co je to na ty zdi?“ zeptal se Peterson.

„Co? Kde?“

Renus strčil Magruderu puškou do ramena. „Támhle vlevo.“ Tři muži se pohnuli.

„Proč tu, sakra, nemají žádný světla? Je tu tma jako v hrobě“

Magruder vytáhl baterku a namířil jí na zeď.

Kruh světla z jasné halogenové žárovky osvětlil pokroucené, hrbolaté tvary přilepené na zdi.

„Nějaká socha?“ navrhl Renus.

„A do prdele!“

Renus a Magruder se otočili k Petersonovi. „Co je?“ dožadoval se Magruder.

„Už-už-už jsem to svinstvo viděl!“

„No a?“

„Když-když jsem byl na stráži u královniny komnaty.“

„O čem to, sakra, mluvíš?“ chtěl vědět Renus.

„V komnatě ty zasraný vetřelecký královny. To svinstvo tam visí všude na zdech.“

Magruder posvítíl baterkou dál do chodby. Ta věc byla všude. Pokrývala zdi od podlahy ke stropu.

„Aaá!“

Renus a Magruder se otočili a namířili na Peter-sona pušky.

„Co je?!“

Peterson si něco setřel z tváře, průzračný slizký hlen.

„Co to, sakra, je?“ zeptal se Renus.

Peterson vzhlédl ke stropu.

11

Renus a Magruder udělali to samé.

Ani zázraku moderní chemie se nepodařilo Billii uspat. Přidala k léku i relaxační cvičení, které se naučila v nemocnici, ale i po třech sériích uvolňovacích cviků byla vzhůru. Mitch byl pryč a ona nevěděla kde. A nezajímalo ji to.

Správně.

K čertu.

Vstala. Byla vyčerpaná, ale už za bodem, kdy by mohla usnout. Omyla si tvář a podívala se na sebe do malého zrcadla nad umyvadlem. Její obraz jí pohled oplatil. Zapadlé oči, svaly ztuhlé napětím. Když ji Wilks osvobodil z nemocnice - zdálo se to tak dávnoměla své kaštanové vlasy až na ramena. Vlasy byly stále světle hnědé, ale někdy v průběhu minulých událostí si je ostříhala na krátko. Už si ani nevzpomínala kdy. Asi někdy v průběhu posádkové letargie. Jestli existoval nějaký všemocný Bůh, který sledoval veškeré dění, musel mít dost pokřivený smysl pro humor.

Osušila si tvář, několikrát se zhluboka nadechla a opustila malou místnost.

Billie šla, jako by byla jen cestujícím mezi svými rameny na palubě, ale nějak jako pilot. Sledovala, téměř nezúčastněně, jak ji nohy odnáší zpět do komunikační místnosti. Možná, že jí pohled na to, jak jiní bojují s vetřelci, nějak pomůže. A uvědomila si, že má starost o tu malou holčičku, dítě miliardy kilometrů vzdálené. Jak že se jmenuje? Amy?

Musela proběhnout výměna služeb. U ovládání seděl jiný technik, tentokrát muž. Ale zřejmě i on měl svoje rozkazy.

„Annie říkala, že jsi tu byla. Pojd' dál.“

Billie na muže kývla a posadila se vedle něj.

Na několika monitorech se měnily obrazy. Někdy to byli lidé, někdy testovací obrazce a někdy informace měnící se tak rychle, že je ani nestačila začit číst. Souhrn lidství elektronicky volající sám k sobě, vysílající do galaxie hlasy a obrazy na neviditelných vlnách. Poslouchá někdo? Je tam někdo?

Na obrazovce po Billiině levici se objevila žena. Přitažlivá, vlasy sestřižené po kosmonautském stylu, čisté a souměrné rysy, úzké rty a pěkné lícní kosti. Rychle mluvila, ale nebylo nic slyšet. Na čele se jí tvořil pot a stékal jí po tváři.

„Kdo je to?“ Technik pohlédl přes rameno na monitor a usmál se. „To je Ripleyová.“

„Ripleyová?“

Podíval se na ni, jako by byla nějaké zaostalé děčko. „Ellen Ripleyová. Ta Ripleyová. Byla na *Nostromu* a *Sulaku*. Byla tam na začátku, při LV-426, prvním kontaktu s vetřelci. Drží rekord, alespoň co víme, v délce spánku. Žila jsi snad posledních pár let v jeskyni?“

„Jo, taky by se to tak dalo říct. A co se s ní stalo?“

Technik si hrál s ovládáním. „Bohužel nejde nahodit zvuk. Je to opravdu staré vysílání. Čas od času, při tak malé rychlosti světla, nějaké zachytíme. Nikdy nevíme, co můžeme chytit. Můžu to hodit do počítačového odezírače ze rtů. Chceš?“

„Co se stalo Ripleyové?“

Technik pokrčil rameny. „Nevím. Byla jediná, kdo to na *Nostromu* přežil. Byla to vlastně partička pilotů v nesprávný čas na nesprávném místě. Všichni se nakazili. Později se tam vrátila s oddílem mariňáků jako poradce. Kolonie byla zničena při nukleárním výbuchu. Pravděpodobně všichni zemřeli. Kolují nějaké zvěsti...“

Billie technika vyčerpaně sledovala. Čekala.

„Měl jsem kámoše, který pracoval pro velkou civilní společnost na Zemi. Říkal, že se Ripleyové podařilo uniknout, ještě než to místo vyletělo do vzduchu. Prý skončila na nějaké staré vězeňské planetě. Někoho za ní poslali, ale dál už nikdo nic neví. Po invazi na Zem se toho hodně ztratilo. Kdo ví?“

„Ty vypadáš, že toho víš hodně.“

„Ani ne. Spears-generál! Spears studuje všechno, co lze o vetřelcích zjistit. A spousta toho projde tudy. Leccos tu pochytiš.“ Billie zírala na ženu na obrazovce. Cítila s ní jakousi spřízněnost. Jak se asi při setkání s vetřelci zachovala? Byla ještě naživu? Byla rozprášena na radioaktivní prach stejným způsobem, jakým Wilks spálil planetu vetřelců? Nebo, ještě hůře, byla připoutána ke zdi a sloužila jako lidský inkubátor pro malé vetřelce?

Obraz zmizel. Billie se opřela v křesle a nechala se omývat zářením ostatních monitorů. Bylo to hypnotizující. Za blikajícího světla a šumění pomalu upadala do dřímoty...

Aniž by si toho všimla, upadla Billie do neklidného spánku.

Sliz zřetelně označil Petersona jako první cíl. Zvedl pušku a zahájil palbu. Mával karabinou sem a tam a vytvářel tak vějíř z Iomm olova. Průrazné kulky narážely do stropu a zvuk explozí útočil na uši tří mariňáků.

Renus a Magruder pozvedli své zbraně, ale bylo pozdě. Monstra padající ze stropu byla neviditelná, dokud se neoddělila od pokroucených sousoší.

První vetřelec dopadl na Petersona. Vyrázil mu zbraň a srazil ho na podlahu.

Peterson vykřikl. Byl to řev bez slov, plný hrůzy.

Věc se vzeplala jako obrovský luční koník. Peterson vypadal v jejích pařátech jako panenka.

„Kurva, zastřel to!“ zařval Magruder.

„Nemůžu, střelil bych Petersona-!“

„Pryč, pryč. Dělej utíkej-!“

„Pomoc!“ Peterson konečně našel slovo, které by mohl zařadit do svého řevu. Vetřelec s Petersonem skočil ke zdi. Další dva vetřelci se spustili ze stropu před vojáky a natahovali se po Petersonovi. Podávali si ho z pařátu do pařátu.

„Bože,“ zvolal Renus a vystřelil. Nejbližší vetřelec pod náporem tvrdého kovu explodoval jako balón plný vody a žlutá tekutina vystříkla všemi směry.

„Auuu!“ vykřikl Magruder. Několik kapek kyseliny ho zasáhlo a propálilo mu díry ve skafandru. Otočil se a začal utíkat.

Renus Magruderův útěk nezapozoroval. Byl příliš zaneprázdněn střelbou, plněním chodby hlukem a smrtí. K zemi padl další vetřelec, přetříznutý v půlce. Ale Peterson byl pryč, zmizel nahoře na zdi.

Další vetřelci skákali ze stropu, odlepovali se od zdí a útočili na Renuse.

„Chcípňte, zkurvysyni!“

Teoreticky měla puška M-14E kadenci téměř sedmi set výstřelů za minutu, něco přes jedenáct ran za sekundu. To znamená, že při plné automatické zásobníku se sto náboji vydržel něco málo přes devět vteřin.

Bylo to těch nejdelších devět vteřin Renusova života.

Během sekundy po vyprázdnění zásobníku proti němu vyrazil první vetřelec a vystřelil svou ozubenou tyč přímo do Renusova řvoucího hrdla. Křik přešel ve vlhký kašel a bublání. Petersona si vetřelci schovali pro pozdější implantaci, ale Renus nebyl nic víc než čerstvé maso. Poslední věc, kterou před smrtí stihl, bylo stisknutí spouště na granátometu pušky. 30mm explozivní střela narazila šikmo do zdi, vylétla ke stropu a vybuchla. Exploze vymetla chodbu zábleskem ohně a vlnou s třepin. Magruder utíkal poháněn strachem a adrenalinem. Z děr, které na jeho skafandru zanechala kyselina, vycházel kouř. Zasáhla ho tlaková vlna, zavrával, téměř upadl, ale udržel se na nohou.

Před sebou spatřil dveře s nápisem Podpora vnitřní atmosféry. Doběhl ke

dveřím a horečně nahmátl ovládnání. Dveře se otevřely. Skočil do místnosti, stiskl vypínač a držel ho, dokud se dveře nezavřely.

„Sakra!“ Konečně byl v bezpečí, alespoň na chvíli. Musí najít cestu ven. Rychle. Nervózně se rozhlédl.

Něco zaslechl. Škrábání pařátů na kovovém povrchu.

Podíval se nahoru. Za stropní mříží byl vetřelec. „Do prdele!“ Pozvedl pušku a vypálil. Půl tuctu střel zasáhlo mříž a některé se dostaly i k přišeu. Vetřelec upadl, jak loutka s přestřiženými provázky. Kyselina začala propalovat mříž i podlahu pod ní. Místnost se naplnila štiplavým dýmem. Magruder se odtáhl od kyselého deště a narazil do zdi. Něco udeřilo do dveří. Kov se prohnul, jako by nebyl silnější než úzký plech.

„Bože!“

Ze zdi vyrazil pařát a zasáhl Magruderu těsně nad levou ledvinu. Magruder se s bolestí odtrhl a ucítil, jak přišel o kus masa ze zad. Bolestí vykřikl. Z díry v zádech mu prýštila krev. Klopýtal v kyselé louži, která vypalovala díru v podlaze. Boty začaly doutnat. Nohy ho pálily a dělaly se na nich puchýře.

Odhodil zbraň. Zul si boty a popálil si přitom ruce.

Opřel se o dveře naproti místu, které prorazil vetřelec. Dveře se otevřely a on se překotil dozadu.

Něco se nad něj naklonilo. Vetřelec! Ne, ten to nebyl, byl to člověk! Díky bohu! Pak si uvědomil, že to je Spears.

„Trest za zraduje smrt,“ prohlásil Spears.

Usmál se.

Spears sledoval všechno. Počáteční útěk. Zběsilou jízdu kaňony. Vstup do továrny. Ti blázni si mysleli, že mohou jen tak ukrást transportér a utéct. Ani se nesnažili najít skryté kamery na palubě transportéru, které Spearsovi přenášely každý okamžik jejich cesty. Každé slovo, každý prd, každý hrbol na té jejich zběsilé jízdě. Stejně tak mu špionážní zařízení přineslo celý předcházející boj. Samozřejmě, část zařízení byla zničena vetřelci, zapletena v jejich hnízdech nebo zničena výměšky, ale stále zde zůstalo mnoho použitelných očí. Všechno bylo zaznamenáno a vloženo do počítačů na Třetí základně, kde odborníci rozeberou a prostudují taktiku a chování vetřelců.

Dezertér zpanikařili a zahynuli. To Spearse znechutilo. Správní mariňáci by pálii v kontrolovaných dávkách, překrývali svá pole střelby a bezpečně

prošli mezi vetřelci do bezpečí. Ale lidé byli slabí, naplnění strachem a neovládali se. Jejich emoce je zahubily. Pokud by tak byli ozbrojeni tři vetřelci, divocí by se jich ani nedotkli. To byli správní bojovníci, neznali strach. Nebyli svázáni city, pocházejícími z lůna ženy. Spears se cítil, určitým způsobem, s vetřelci spřízněn. Pocházel z vajíčka a spermatu, ale vyvinul se bez nejistoty, nebyl nošen živou matkou.

Voják u jeho nohou-Magruder?-k němu vzhlédl. „G-g-generále! D-díky bohu...”

„Posrals to, synu. Zpanikařils, protože jsi slabý. Ale splnil jsi své poslání. Každá troška pomůže. Ještě dlouho budou sledovat *záznam* vašeho podělaného útěku. Jak se to nemá dělat. Klasický případ špatné taktiky postavené na ještě horší strategii”

Otočil se. Poblíž stál párek mariňáků v plné polní. Byli nervózní a byl z nich cítit strach. Nebyli o moc lepší než to bahno na podlaze, ale alespoň poslouchali rozkazy. Byl to materiál, s kterým musel pracovat, alespoň prozatím.

„Skončil jsem,“ mávl rukou směrem k Magru-derovi. „Vetřelci mají hlad. Dejte jim oběd.”

Magruder vykřikl. „To nesmíte! Prosím!” Pokusil se zvednout.

Jeden z vojáků otevřel dveře. Vetřelci museli každým okamžikem prorazit do vedlejší místnosti. Zdi se otřásaly pod nárazy.

„Prosím! Prosíím¹,“

Mariňáci vlekli Magruderu ke dveřím. Magruder roztáhl nohy a ruce, ve snaze něčeho se zachytit. Jednou rukou se mu povedlo zachytit dveřního rámu. Strach mu dal sílu a vojáci se zastavili.

Spears vykopl nohou a rozdrtil Magruderovi prsty. Křičící Magruder vpadl do místnosti a dveře se za ním se skřípotem zavřely.

Spears skrz plastový průhled ve dveřích sledoval, jak vetřelci prorazili zeď a vtrhli do místnosti. Přes dveře byl slyšet Magruderův řev. Prvního vetřelce kopl, ale bylo to k ničemu.

Spears se otočil., Jdeme,“ řekl. „Tady jsme hotovi.”

Dva vojáci poslechli s přehnanou rychlostí, což na Spearsově tváři vyvolalo další úsměv. Malý příklad dělal s morálkou mužstva divy. Ano,

12

pane.

Powell pochodoval sem a tam po nákladním prostoru lodi. Jeho pohyby byly rychlé a nervózní. „Bylo tam sto šedesát osm civilních pracovníků,“ začal. „Muži, ženy, děti. Spears je nechal vetřelcům. Továrna je automatizovaná, a tak byli lidé... přebyteční.“

Wilks si uvědomil, že stojí a ruce má zatnuté v pěstích.

Powell se zastavil a otočil se k seržantovi.

„A vy jste ho nechal?“ zeptal se Wilks.

„Nejsem vrah,“ řekl Powell. „Ani pokud jde o Spearse,“ „Viděl jsem, jak jste šahal po pistoli, když jste sem dorazil,“ namítl Wilks.

„Ale nevytáhl jsem ji. Udělal bych to, asi, pokud bych si opravdu myslel, že jsem v nebezpečí života.“

„A vy si myslíte, že nejste? Co ještě potřebujete, formální vypovězení války?“

Powell si to nechal projít hlavou. „Poslouchejte,“ začal. „Dal jsem se k armádě, abych pomáhal své planetě. V té době jsem studoval na kněze. Plánoval jsem, že dokončím studia a stanu se kaplanem. Nevyšlo to. Něco se zvrtilo a já skončil tady. Ze Spearse se mi dělá zle, ale cesta ke Světlu tmou nevede.“

Wilks ho pozoroval. S podobnými týpkami se setkal už dříve. Armáda potřebovala určité procento lékařů a kněží. Kvůli tomu čím byli, nebo co dělali předtím, než vstoupili do armády, to byli většinou pacifisté. Když jsi byl raněn v boji, potřeboval jsi někoho, kdo tě dá dohromady, chirurga. Při duševním vyčerpání se mohl hodit-i když Wilks pro jejich služby moc pochopení neměl-psycholog nebo kněz. Byli nezbytní, ale když šlo do tuhého a druhá strana začal střílet, tak jste je vedle sebe mít nechtěl. Nechtěl jste ani, aby vám veleli v boji. Nebylo to tak se všemi-Wilks poznal lékaře, kteří by vám s úsměvem vyřízli srdce z těla, a sluhy různých bohů, kteří by radostně podpálili stadion plný malých dětí, jen kdyby si mysleli, že to je vůle jejich pána. Powell k nim však nepatřil.

Vzhledem k situaci to byla špatná zpráva. Tak co ten muž chtěl? Proč to všechno Wilksovi vykládal?

Najednou to Wilksovi došlo. Powell patřil k těm, kteří kupovali maso v obchodě, možná i předstírali, že to je sojpro, ale pořád ho jedli. Nebyl lovec, ale rád si dopřával chuť zvěřiny-pěkně očištěné a zabalené. Když bude zvíře vyvržené a odkrvené, rád se připojí, ale lovit a zabíjet nebude.

Alespoň že poznal lovce, když ho měl před sebou.

Wilks přikývl. V pořádku. S tím mohl žít. Na špinavou práci byl zvyklý.

Královna byla obrovská. Vetší než ostatní královny. Přírodní síla, nezastavitelná, neodolatelná jako něco ze starých bájí. Ona byla ničitel světů. Ona byla požírač duší. Bylo bláznovství i jen pomyslet na odpor.

Královna se tyčila v celé své velikosti. Čtyři sady čelistí se otevíraly a vysouvaly jako čínský hlavolam, schopné chytit a pozřít cokoliv počínající myši a konče slonem. Ale ji nezajímali myši ani sloni, ji zajímala jiná kořist. Ona chtěla-

Billie se dala na útěk, ale nohy se jí lepily k podlaze. Bojovala, ale dařil se jí jen nekonečně pomalý pohyb, jako by měla olověné boty a pohybovala se v hlubokém jezeře plném hustého sirupu.

Volala, snažila se utíkat, ale bylo to beznadějně. Cítila přibližující se královnu. Ostrý, hořký zápach hořící gumy ve vlnách obklopoval Billii. Zahalil ji pachytěl hnijících roky v nějakém mrtvém moři bez ryb. Černý vředovitý příboj s rudou penou se blížil...

Neboj se, šeptala královna. Měla uklidňující hlas, melodie z dětství, hlas matky tisíců polekané dítě. Miluji tě. Chci tě. Potřebuji tě.

„Ne!“ vykřikla Billie. Už to slyšela dřív. Věděla, že je to lež. Bojovala, aby se dostala ke svému vlastnímu jantaru, prehistorická moucha čekající na ruku Smrti, odsouzený hmyz jdoucí na Věčnost.

Miluji tě. Pojd'. Chci se tě dotknout... Chladný spár uchopil Billii za rameno.

„Ne!“

„Uklidni se!“ řekl technik. Stál vedle ní a držel ji za rameno. „Všechno je v pořádku. Byl to jen sen.“

Billie zamrkala a snažila se přeorientovat z *tam* na *sem*.

„Vím, jaké to je,“ pokračoval technik. „Také se mi o ní zdá.“

Billie seděla, neschopná slov.

„Řekni doktorům. Něco ti na to dají.“

„Na to nic nepomáhá,“ řekla Billie. „Takové sny mám od deseti let. Je jen otázkou času, kdy se sen stane skutečností.“

Do místnosti dolehl zvuk, jako by někdo dupal po chodbě v kovových botách. Billie si byla jistá, že ví, kdo to je.

Ach jo. Co bude dělat s Mitchem. I tak našťvanou, jako po jejich hádce, ji k němu stále něco přitahovalo. Klidně si tomu můžete říkat, jak chcete. Třeba láska.

Sakra.

Při odchodu z komplexu zvolil Spears krátkou obchůzku přes jednu z novějších líhní. Na vetřelci vyrobené podlaze odpočíval téměř deset vajec. Všechna byla čerstvá, pouze několik dní stará. Měl zde sledovací zařízení, a tak věděl, že nehrozí, že by se vejce začala v nejbližší době otvírat. A navíc dveře, které ponechával záměrně otevřené, aby vetřelci mohli vejce pohodlně přemísťovat, byly stále funkční. Prikázal vojákům, aby dveře zavřeli, a tak mohl v místnosti strávit osamoceně několik okamžiků, aniž by ho nervózní ošetřovatelé vajec vyrušovali. Strašně rád navštěvoval vejce. Pružné masité schránky s okvětními lístky pevně spojenými dohromady, chránící svůj vzácný obsah. To se dotýkalo něčeho uvnitř Sparse. Spears nebyl mužem, který by stále o něčem rozjímal. Nebyl filozofem uvažujícím o nezměnitelné minulosti a nezrozené budoucnosti, byl mužem činu, ale přesto zde nacházel chladnou a nebezpečnou krásu. Byli tu nenarození válečníci, nejlepší válečníci, s jakými se kdy člověk setkal. A Spears byl mužem války.

Spolu se dvěma nervózními vojáky došel Spears k nejbližšímu vejci. Přidřepel a vztáhl ruku, aby cítil drsný povrch živé schránky. Takové vejce jste mohli shodit z vysoké budovy za normální gravitace a skákalo jako gumový míč, aniž by jeho malý obyvatel došel újmy. Spears to věděl, protože to už vyzkoušel. V místnosti s regulovatelnou gravitací provedli technici mnoho podobných experimentů. Vejce byla odolná. Zůstávala neporušená i při třech g. Pokud jste měli dostatečně ostrý nůž, mohli jste je proříznout. Museli jste však být pořádně rychlí, abyste unikli spršce kyseliny ještě agresivnější než krev dospělých jedinců. Příroda byla v ochraně vetřeleckých mládřat více než štědrá. A samotná novorozenata byla také pěkně divoká.

Spears se zašklebil a podrbl vejce, jako by to byla hlava věrného psa. Vetřelecká královna se reprodukovala formou modifikované parthenogeneze a řadoví vetřelci byli většinou bezpohlavní. Vědci objevili několik samců a

byly tu náznaky, že může dojít k jakémusi bojovnému sexuálnímu styku mezi dvěma pohlavími. Když počet samců dosáhl určitého kritického množství, bojovali mezi sebou a ten, který přežil, měl nárok na královnu. Ta mu ale nedala nic zadarmo a dostal zabrat mnohem víc než v bojích s ostatními samci. Pokud přežil, královna se mu podvolila.

Jeho vítězství však nemělo dlouhého trvání. Ihned po naplnění jeho těžce vydobytého poslání, ho královna usmrtila. Vědci mumlali něco o genetické rozmanitosti a tak, ale bylo to k ničemu. Pokud nebyli v dosahu žádní vhodní samci, vystačila si královna sama. A pokud nebyla v okolí žádná královna, prodělal jeden vetřelec, jak to vědci nazývali, hormonální bouři a stal se královnou.

Spears potrásl hlavou. Proklatě šikovní bastardi. Přesně to, co velitel na frontě potřeboval. Bylo možné vypěstovat si v několika měsících vlastní armádu, a pokud alespoň jeden přežil, šlo začínat znovu a znovu.

Vojáci se pohybovali okolo Spearse a ten cítil jejich strach. Znovu se zašklebil, částečně proto, že věděl, že oni mají strach a on ne, a částečně kvůli vzrůstající erekci dole v kalhotách. Když dřepěl u vejce a hladil ho, tak si toho nevšiml. Zasmál se nad svojí vlastní hormonální bouří. Už se mu to moc často nestávalo. Povedlo se mu podřídít svůj sexuální pud důležitějším věcem, ale čas od času se přece jen ozval. Ne, že by se mu sex nelíbil, v tom problém nebyl. Pouze to v těchto dnech vyžadovalo příliš mnoho času a energie. Samozřejmě, když byl mladší, tak si myslel, že bude žít věčně a opíchá všechno, co bude mít díru a puls. A to druhé nebylo zcela nezbytné. A když to dělal poprvé, něco se naučil, něco velmi důležitého.

Zasmál se nad svými vzpomínkami. Seržantka u střelců, Brandywine, kde je jí konec? V patnácti měl koloniální mariňák kadet Spears, přestože už obdržel tři tetování, stále dva roky do prvního nasazení. Gunny Brandywine byla jeho in-struktorkou na krátké zbraně. Byla přibližně dvakrát starší a tvrdá jako podrážka. Uměla vystřelit kryse oko z dvaceti kroků pistolí i puškou a ještě jste si mohl vybrat které. Černé vlasy nosila krátce zastřižené, měla statnou, pevnou postavu, ploché prsní svaly a žádná prsa, o kterých by se dalo mluvit a pro která by kadet Spears zemřel. Hubený a nebezpečný stroj na zabíjení, to byla Gunny, silná a smrtonosná žena. Občas ji sledoval ve sprše, vždy pečlivě otočen zády, aby si nevšimla jeho erekce. Pane bože, byl tak tvrdý, že stál téměř kolmo vzhůru.

Myslel, že si toho nevšimla, ale jednou večer po cvičení s autoboxerem se s ní ocitl v koupelně sám. Jeho penis se jako obvykle bouřil a on stále upravoval teplotu vody, aby skryl svoji erekci.

Vypnula sprchu a chtěla odejít. Dobře.

Ale její kroky na mokrém plastu šly špatným směrem. Koutkem oka ji spatřil, jak natáhla ruku a poklepala mu na rameno. „Pojď, kadete. Naučím tě, jak to používat.“

Spears se považoval za mariňáka, tvrdého a klidného, ale teď cítil, že se červená. „Promiňte?“⁴⁴

„Chceš to do mě strčit už týdný, chlapče. Za pět minut v mé kabině to můžeš zkusit.“ Otočila se a odkráčela. Sledoval pohyb jejích hýždí a strachy ani nedýchal.

Nakonec to bylo pěkné. Gunny byla zkušená a viditelně už zaučovala více paniců. A byla trpělivá. V prvním kole vyprázdnil svou zbraň přibližně za tři vteřiny. Pět přírazů, nic víc. Bylo to úžasné, ale věděl toho už dost, aby poznal, že pro ni to nebylo nic. Začal se omlouvat. „Promiňte. Je mi to líto. Já-!“⁴⁴

„Zapomeň na to, kadete. Znáám vás mladé muže. Ještě jsme neskončili. Dej mi to.“

Další tři hodiny byly pro kadeta Spearse cesta rájem. Samozřejmě, užil si toho dost, ale nikdy se to ani nepřiblížilo tomu, co ho Gunny Brandywine učila té noci. Úžasné věci.

Ta nejužitečnější věc byla trpělivost. Spears byl neposedný kadet, vždy v běhu. Jako by život byl závod a on musel být první. Nemohl se dočkat, až bude v aktivní službě. A Gunny ho naučila čekat.

Leželi na posteli, po páté znovu spojeni. Ona na zádech, jednu nohu vzhůru, chodidlo zaháknuté za jeho zadek. On ležel na boku a rychle přirážel.

„Zpomalte, pane.“

„Hmm?“

Popadla ho jednou rukou za bok a zpomalila jeho pohyb.

„Když se před tebou na dostřel pistole objeví cíl, co uděláš?“

„Rychle namířím. Tri výstřely. Dva do srdce, jeden do hlavy,“ odpověděl Spears jako při vyučování. Což, jak později zjistil, skutečně bylo.

„Správně. Váhavost by v takové situaci znamenala smrt. Ale pokud je cíl ve vzdálenosti padesát metrů, zareaguješ stejně?“

Pokračoval v pohybech rychlostí, kterou mu stanovila.

„Ne, paní,“ odpověděl. „Přesně namířím pomocí zaměřovače a pošlu dvě do těla.“ „Ach, to je ono.“ Zašklebila se na něj. Zvedla nohu, až jí prsty mířily ke stropu. „Teď zpátky k bojovému scénáři, vysvětlí proč.“

„Rychlá střelba je na takovou vzdálenost nepřesná. V takové situaci je přesnost důležitější než rychlost. Střílej příliš rychle a mineš, nepřítel nemusí. Lepší je být pomalý a jistý.“

„Teď trochu přitlač a zrychli.“ Pokrčila koleno a přitáhla si ho k obličejí.

„Dobře. Dej sem prst a takhle s ním pohybuješ. Mmmm.“

Už se zase blížil, ale přinutil se udržovat tempo, jaké vyžadovala.

„Život je jako střelnice, kadete. Je čas spěchat a čas zpomalit. Naučit se, co máš udělat, je stejně důležité jako cokoli, co se v životě naučíš. Chápeš?“

Přikývl. Opět se blížil k vyvrcholení a souhlasil by se vším, co by řekla. Ale v určitém smyslu jí rozuměl. Byla to unikátní vyučovací metoda.

„A teď rychle, kadete. Přidej. Dělej!“

Poslechl. Byla to, sakra, dobrá vyučovací metoda.

Spears se probral. Poplácal vejce a vstal. Jeho vzrušení opadlo. Méně trpělivý muž než on by mohl propást příležitost vybudovat neporazitelnou armádu. Pokud byla Gunny Brandywine stále naživu, byla z ní stará bába a táhlo jí na osmdesát, ale stejně by bylo zajímavé ji vidět. Ukázat jí, jak dobře se z její lekce poučil. A, sakra, proč ne, možná si i zašukat na počest starých časů.

„Jdeme, vojáci.“

13

To nemusel říkat dvakrát.

„Královna se naučila poslouchat generála,“ řekl Powell. Opíral se o přepážku a zíral na podlahu.

„Poslouchat?“ nevěřil Wilks.

Wilks s Powellem už byli v malé lodi dlouho a Wilks byl celý zdřevěnělý a začal se cítit stísněně. Chtěl se toho ale od Powella dozvědět co nejvíc.

„Ano. Trénuje ji jako psa. Používá přitom zapalovač. Nejdřív před ní nechal vojáka spálit plamenometem její vejce. Když se uklidnila, strčil k ní člověka. Jakmile se na něj vrhla, podržel zapalovač u dalšího vejce. Královna to rychle pochopila. Můžeme v místnosti s ní a tuctem vetřelců nechat člověka i několik hodin a žádný z nich se ho nedotkne. Královna není hloupá.“

„Je to zvláštní,“ pokračoval Powell. „Obyčejné vetřelce obětuje bez *zaváhám*, ale kvůli vejcím Spears poslouchá.“

Wilks pokrčil rameny. „Je to vetřelec. To, čím se řídí, je nám úplně cizí. Možná, že její odpovědnost končí, když se ty věci vyklubou.“

„To si Spears také myslí. Ale královna řídí vetřelce. Telepaticky, empaticky. Nemáme tu odpovídající zařízení, ale není to zvukem, pachy nebo viditelnými signály, které jsme schopni zjistit. Umístili jsme vetřelce do vzduchotěsné komory klik daleko. Královnu nemohl vidět, cítit ani slyšet a stejně ho Spears přinutil poslouchat.“⁴¹

„Máte víc královen?“ zeptal se Wilks.

Powell zamrkal. „Jak to víte?“

„Někdo klade vejce v továrně na vzduch. Pokud ovšem nepřevážíte královnu tam a zpátky.“

„Máte pravdu. Přenesli jsme tam jedno vejce z našeho hnízda. Spears to udělal sám. Teď je tam mnoho vetřelců, starajících se o mladou královnu.“

Wilks potřásl zhnuseně hlavou. „Spears netuší, s čím si tu zahrává.“

„On si myslí, že to ví. A dělá s nimi víc než kdokoliv jiný. Minulý měsíc vzal tucet těch věcí ven a nechal je pochodovat v těsném zástupu. Pár jich naučil, jak držet modifikovaný kulomet M-69 a nechal je z něj střílet,“

„Pane bože.“

„Ano. Sice netrefí nic menšího než zeď na pár kroků, ale stejně...“ Wilks přikývl. Příšera s kulometem. Jediná výhoda lidstva v boji s vetřelci byly zbraně. Kdyby byli ozbrojeni jako lidští vojáci, byli by neporazitelní.

„Vetřelci jsou hloupí,“ pokračoval Powell. „Ale střílet rovně naučíte i šimpanze. Navíc se domníváme, že jejich spojení s královnou jí dává schopnost vidět to samé, co vetřelci. A podle psychologů je královna stejně

inteligentní jako my.“

„Kurva.“

„Hrubé, ale přesné.“

Wilks se postavil a přešel místnost. „Ale k čemu to všechno? Země je minulostí. Když jsrrie jí opouštěli, byla už skoro celá zamořená. Pár let a všichni tam budou mrtví. Na vyčištění by stačilo pár neutronových bomb. Všechny ty kovbojský sračky jsou na hovno.“

„Tady nejde o záchranu Země nebo někoho na ní,“ řekl major. „Tady jde o Spearse a jeho představy o slávě. Nebo něčem. Nevím to přesně.“

Wilks přikývl. „Dobře. Přejdeme k tomu, proč jsme tady.“

Powell si povzdychl. „Zemřelo příliš mnoho lidí, seržante. Musí to skončit. Spears je v továrně na vzduch a blíží se k němu magnetická bouře. Opozdí se o několik hodin. Bude trvat možná i den nebo dva, než bude moci odstartovat a vrátit se na základnu. Musíme začít s přípravami.“

Wilks přikývl. „Dobrá.“

„Mitchi?“

Dveře byly otevřené. Teď z něj byl poloviční stroj. Androidská část byla naprogramovaná ke spánku kvůli umocnění lidských charakteristik. Ležel na posteli, přikrytý dekou až k hrudi.

„Pojď dál, Billie.“

V místnosti bylo tlumené osvětlení a Mitch byl jen stěží vidět. Zastavila se dva metry od něj. „Je mi to líto,“ začala. „Neměla jsem s tebou tak mluvit.“

Zůstal ležet s rukama za hlavou a díval se před sebe na strop. „Chápu, že jsi byla rozčilená.“

„Ale to mi nedávalo právo se tak chovat. Já jen-“ *zarazila se.*

„Jen co?“

Lehce se pootočila, aby se dívala na zeď a ne přímo na něj. „Jsem tak zmatená. Myslela jsem si, že jsem to překonala. To, že jsi android. Že na tom nezáleží.“

„Ale záleží, vid’?“

Její povzdech byl téměř vzlykem. „Když jsme vyšli ze spacích kójí, byl jsi tak chladný. Tak vzdálený. Nerozuměla jsem tomu a stále tomu nerozumím. Co se stalo, Mitchi? Změnil jsi se ty nebo já?“

Mitch se posadil. Pokrývka sjela dolů a odkryla nahou horní polovinu těla, zatímco stále skrývala kovovou konstrukci. V tlumeném světle vypadal tak lidsky. Byl člověk, uvědomila si Billie, ale ne stejný jako ona.

„Udělalí nás, abychom se co nejvíc podobali lidem. Jsme tak vzdáleni od první generace, jako byli oni od robotů. Téměř lidé.“

Když jsme byli ještě mokří z dílen, kolovaly pověsti, že další generace nebude za lidi pouze vydávat, ale bude si to i sama myslet. Vzpomínky z dětství, rodina, celé implantované bloky, perfektní anatomie včetně pouhým okem nerozeznatelné krve. Nejenom, že by vypadali jako normální lidé, ale také by tomu věřili. Samozřejmě, že by museli dodržovat Robotické zákony, ale domnívali by se, že je to součást osobní etiky. Měli by stejné energetické požadavky, schopnost zpracovávat jídlo a kyslík, stejný přirozený koloběh. Byli by to lidé ve všech ohledech kromě rozmnožování, ale byli by rychlejší, silnější a vytrvalejší.“

„Mitchi-“

„Samozřejmě,“ ignoroval ji, „okamžitě vyvstala otázka: Proč? Pokud chceme skutečné lidi, proč je nedělat přirozenou cestou nebo v umělé děloze? A odpověď zněla, že by byli postradatelní. Mohli by dělat špinavou a nebezpečnou práci, do které se lidem nechce. Radiace, výzkum nepřátelských planet, práce při extrémním tlaku, sebevražedné mise a mnoho dalších operací.“

Noví androidé by byli dokonalí, přijatelní pro společnost. Neuráželi by ani ty nejcitlivější povahy a byli by nahraditelní. Občané třetí kategorie-ne, ani ne občané, ale majetek, otroci věrní jako pes, čekající na povel.“

„Ježíši, Mitchi-“

, Ještě jsem neskončil. Ale aby se k nim dostali, museli experimentovat. Naučit je správné emoce, aby se falešní lidé smáli ve správnou chvíli, plakali, když je to vhodné a nebo se i zamilovali. Tak a tady jsme, ty a já. Funguje to. Moje falešné hormony pracovaly, jak měly, a já se do tebe zamiloval. Část toho chápu, část ne.“

Billie se otočila a pohlédla na něj. „A to je moje vina?“

„Ne, tvoje ne. Víš, že tě miluji. Je jejich vina, že mě tak vyrobili. Nedali mi žádné zkušenosti ani vodítko jak se s tou věcí racionálně vyrovnat.“

Billie se usmála. Malý a smutný, ale přece jen úsměv.

Měl lepší zrak než ona a úsměv zahlédl. „Je na tom něco směšného?“

Zaslechla zlost v jeho hlasu. „Trochu. Mně také nikdo nedal vodítko ani neporadil jak se s tou *věcí* vyrovnat. Láska a logika nejdou dohromady. Snažíš se najít širokou rovnou cestu, po které by ses vydal. Tak to většinou není ani mezi *obyčejnými* lidmi. Láska je většinou zamotaná a nepřehledná, někdy bolestivá a prostě strašná.“

„Alespoň jsi měla na výběr,“ namítl.

„Proč si to myslíš? V některých věcech nemáme o nic větší výběr než vy.“

„Mohla jsi odejít. Nemusela jsi mne milovat.“

„Mohla jsem opustit tebe, ale ne svoje *city*. Právě proto nemůžu teď jen tak odejít. Mohla bych, ale to, co k tobě cítím, by zůstalo se mnou.“

„To přesahuje mé chápání.“

„Vítej do klubu“

Rozhostilo se mezi nimi dlouhé ticho. Kdyby jí byl všechno řekl, než k tomu došlo. Kdyby to tak věděla. Nebyla bigotní, mohla se přes to přenést, \ mohla to akceptovat.

Skutečně? Jsi si jistá? Jsi?

V tom byl ten háček. Nebyla.

Zdaleka ne.

Spears seděl v lodi a čekal, až se ta zpropadená bouřka přežene. Hlupák, věděl, že je zvýšená magnetická aktivita a pravděpodobnost bouří. Měl zničit zrádce a upalovat na základnu.

Kdyby spěchali, mohli to stihnout.

Tak dobře. Co se stalo, stalo se. Nemělo smysl brečet nad rozlitém mlékem. Raději by měl co nejlépe využít čas. Chtěl si projet nějaké bojové scénáře a simulátor měl naprogramován nejnovějšími povely, které se jednotky vetřelců naučily.

Ještě z nich nebyla bezchybná bojová jednotka, to ani náhodou, ale přibližovali se. Byla to jen otázka času. A až budou připraveni, nic v celém vesmíru je nezastaví. Spearsovo slovo bude mít větší váhu než slovo boží. Tak je to.

14

Pouhá otázka času.

Přikrčený muž s ocelovou sekerou přeběhl přes otevřený prostor. „Tady,“ vykřikl.

Po chvíli se objevil druhý muž, držící malou lopatku s držadlem ze zeleného plastu. Byli špinaví a šaty měli potřhané. První muž měl kožený kabát, kdysi pravděpodobně černý, ale teď vybledlý do světle šedé. Druhý muž byl oblečen do tmavě modré nylonové nebo silonové větrovky s kapucí.

„Jsi si jistý?“ zeptal se Nylon.

„Ne, nejsem,“ odpověděl Kožený. „Ale jestli to je pravda, tak jsme za vodou. Dělej, kopej!“

Muži stáli u zničené budovy. Těsně za nimi čněla z ruin klenutá brána. Vypadala, že je vyrobena ze železa. Na kovu byly oranžovohnědé rezavé skvrny a trčelo z ní několik pokroucených drátů.

„Bude trvat hodiny, než se dostaneme dost hluboko,“ řekl Nylon.

„Jasně, ale jestli tam je opravdu vojenskej sklad jídla, mluvíme možná hodně konzerv a sudů čistý vody. Mohli by smět se uklidit do Tajnýho podzemí a na ty potvory se vykašlat.“

Nylon odhodil lopatu smetí. „Tajné podzemí. Ty těm báhorkám věříš?“

„Věřim, že za pět nezkažených konzerv si kou-pim tu nejhezčí ženskou ve městě a za sto dostanu deset ozbrojených mužů. A s nákladňákem plným vojenskýho proteinu určitě zjistím, jestli nějaký Tajný podzemí existuje nebo ne. Teď zavři hubu a kopej.“ Kožený používal sekeru jako rýč a odhrnoval s ní úlomky kamenů a cihel stranou.

„Dobře, dobře. A kde je Petey?“

„Na hlídce, tupce. Nahoře ve věži.“

Nylon vzhlédl k podobané budově na druhé straně ulice. Segment budovy se vypínal do výše tří nebo čtyř pater jako nějaká prastará skála. Nebyla

ovšem opracovaná větrem a deštěm, ale bombami a ohněm.

„Nevidím ho.“

„Nemáš ho vidět, on má vidět tebe a každého, kdo by se k nám chtěl přiblížit. Snad sis nemyslel, že bych se tu producoval bez krytí?“

Nylon pokrčil rameny a beze slova se vrátil ke kopání. Jejich další rozhovor byl přehlušen zvuky práce. „Co to děláš, Amy?“ ozval se šepem neviděný pozorovatel.

„Natáčím, strejdo Buřte. S kamerou vypadají tak blízko a je slyšet, co si povídají.“

„Neměla bys tu být, Amy. A ty to víš. Maminka by se zlobila. Dělej, dej mi tu kameru.“⁴

Obraz se pohnul a před kamerou se mihla zem a malá dívčí noha. Nakonec se obraz opět ustálil na dvou kopáčích, jen z jiného úhlu.

„Ani se nehnete,“ ozval se hluboký hlas. Po chvíli vstoupil do obrazu vysoký muž v kamuflážní uniformě s brokovnicí u boku. Voják namířil pušku na dva kopáče.

„A do prdele,“ prohlásil Nylon. „Kde je, sakra, Petey?“

„Podívej,“ řekl Kožený, „bude toho tady spousta. Nejsme lakomí, rozdělíme se s tebou.“

Voják se zasmál a pohnul puškou. „Tam dole nic není. Rozšířili jsme tu pověst, abychom nachytali lidi jako vy.“

„Zkurvysyn,“ ulevil si Kožený.

„A kurva!“ zaječel Nylon. „Vy jste jejich přísluhovači! Zasraný přísluhovači vetřelců!“

Voják k němu přiskočil a přetáhl ho hlavní přes spánek. Dal do úderu takovou sílu, aby ho srazil k zemi, ale aby neupadl do bezvědomí. „Tak nám neříkej, kryso. Nikdy nám tak neříkej. Sloužíme královnám. Je to čest. Čest, slyšíš? Ale vy tomu nemůžete rozumět. Nepatříte k Vyvoleným.“ Voják pohlédl doleva. „Simmons, Kingu, vpřed.“

Další dva vojáci s brokovnicemi vešli do obrazu. Před nimi se potácel třetí muž s rukama svázanýma za zády. „Sakra, Petey,“ řekl Nylon.

„Mě ty prokletý brouci nedostanou,“ zařval Kožený. Hodil sekeru na prvního vojáka, otočil se a dal se do běhu.

Simmons a King pozvedli brokovnice. „Mám ho!“ vykřikl jeden. „Hlídej ostatní!“

Voják vystřelil. Broky zasáhly běžícího muže do levého kotníku. Udělal ještě jeden krok, a když přenesl váhu na roztržštěný kotník, upadl. Začal křičet.

„Běžte pro něj. Mám ty dva,“ rozkázal první voják, kterému vržená sekýra nijak neublížila.

Dva vojáci se vydali pro Koženého.

„Královna bude potěšena,“ řekl první voják a rozhlédl se po mýtině, dříve rušné ulici velkoměsta.

Pohled se změnil. „Běž, Amy,“ přikázal naléhavě neviditelný strýček Buť. „Utíkej!“

Obraz zmizel a počítač začal vyhledávat další vysílání. Billie seděla s tlukoucím srdcem před prázdnou obrazovkou a koupala se ve vlastním potu.

„Hodně jich takhle přeběhlo,“ řekla operátorka. Annie, vzpomněla si Billie. „Jako by nestačilo, že lidi honí vetřelci. Teď jim pomáhají i zrádci. Nedovedu si představit, proč to někdo dělá.“

Billie si povzdychla, téměř vzlykla. Ano. Bylo těžké to pochopit, ale bylo to tak. Ježíši. Jak mohl někdo klesnout tak hluboko? Ježíši.

Důvěrně *známá* tíha lOmm pušky v rukou byla uklidňující. Nebyl v bojové uniformě, ale měl okolo hrudníku připevněny čtyři plné zásobníky. Pět set ran by mělo stačit.

Powell odešel do počítačového střediska, aby se věnoval věcem, kterých byl schopen. Hrát si s tlačítky. Ale to nevalilo. Wilks zvládne špinavou práci sám. To byla jedna z věcí, které ho armáda dobře naučila.

Před ním se rýsovaly dveře do komunikační místnosti. Nebyly ani zavřené. Samozřejmě, neměli žádný důvod obávat se o bezpečnost. Alespoň do dneška. Když vstoupil do místnosti, spatřil Billii, jak sedí v jednom z křesel a zírá na prázdnou obrazovku. Vedle Billie seděla operátorka.

„Pryč od ovládání,“ rozkázal Wilks.

Billie se na něj podívala. „Wilksi. Co-?“

Operátorka vztáhla ruku k ovládání.

„A-a, paní, to byste neměla,“ mávl na ni Wilks karabinou. „Odsuňte se i s křeslem a pomalu vstaňte.“

Neozbrojená operátorka udělala, co po ní Wilks požadoval.

„Wilksi!“

„Pojď, Billie. Stoupni si sem.“

Zakroutila nechápavě hlavou, ale poslechla.

Nejdřív páčil do konzolí, pak pozvedl hlaveň a rozstřílel monitory. Měl ušní tlumiče zvuků, takže slyšel rány jen z dálky, ale ženy si musely zakrýt uši rukama. Operátorka zaječela. Spravilo to třicet ran. Tvrzený plast se lámal a štípal, jemné bioobvody létaly vzduchem. Ploché obrazovky se zableskly a vyhasly.

Dálková komunikace na Třetí základně skončila, alespoň na nějakou dobu. Na lodích a transportérech budou samozřejmě rádia a dopplery, schopné dosáhnout až ke Spearsovi, ale pokud si pospíší, nikdo se k nim nedostane. A pokud ano, nebude to už vadit.

„Wilksi, co to, sakra, vyvádíš.“ „Převrat. Nebo vzpoura. Až se Spears vrátí, bude zbaven velení. Powell to tu přebírá.“

„Powell, ten posera?“ přidala se operátorka. „Spears ho roztrhá na kousíčky.“

„Kdyby to byl jen on, tak možná. Ale je tu několik vojáků, kteří se nechtějí stát potravou pro veřelce, a ti jsou na Powellově straně. A pak jsem tu já. Ke komu se připojíš ty, sestro?“

Operátorka si olízla rty a vzdychla. „Jsem s vámi. Každě něco dřív nebo pozdějš posere. To se stane a pak jdeš do líhně. Radši spolknou kulku než vejce.“

Wilks přikývl. „Tak pojď. Řekni mi, kde jsou na stanici další vysílačky?“

„Jaká je situace s bouří, vojáku?“

Muž potřásl nervózně hlavou. „Stále nepříznivá, pane. Ještě alespoň tři hodiny nebudeme schopni vzlétnout.“ Voják polknul. „Pane.“ Spears přikývl. S počasím se nedalo nic dělat. Na některých přijatelně velkých planetách existovaly možnosti, jak ovlivňovat počasí. Na světě s regulovaným klimatem se vám nemohlo stát, že by vaše jednotky uvízly v bahně nebo zamrzly ve sněhu v tu nejnevhodnější chvíli. Dobrý velitel musel myslet i na takové věci. Mnoho bitev bylo ztraceno ne kvůli nepříteli, ale kvůli prudkému dešti nebo mrazivému počasí. Kamikadze -Svatý Vítr- zachránil kdysi jednu starobylou pozemskou říši před útokem z moře. Lepší počasí by ovlivnilo velké bitvy za Občanské války. Australské války, Ak-turianský policejní zásah,

Berringetijský konflikt-všechny tyto události byly zásadně ovlivněny nevyzpytatelnými přírodními podmínkami. Jak depresivní musí být, když víte, že máte víc vojáků, máte taktickou materiální a terénní výhodu, jste lepší strateg a jste poražen díky nějakému monzunu. To by mohlo donutit ateistu, aby uvěřil v Boha a v podobné nesmysly.

Spears přikývl. „A co spojení se základnou?“

„Negativní, pane. Ani LOS vysílače víry neprorazí. Je mi líto.“

„To není tvoje chyba, vojáku. Pokračuj.“

Spears se odvrátil od vysílačky. Byli v jižním hangáru vzduchové továrny. V bezpečné opevněné oblasti, do které by se vetřelci nedostali, ani pokud by jim to královna dovolila. Podlaha zaduněla pod Spearsovými gravitačními botami. Spears došel k interkomu a aktivoval ho. Vojáci byli na svých místech a tiše spolu rozmlouvali. Strachem bez sebe z vetřelců. Tak to mělo být. „Počítači, ukaž mi královnu.“

Před Spearsem se zatetelil obraz holoprojektoru. Čtyři kamery, čtyři rozdílné pohledy na královnu, zaneprázdněnou produkcí čerstvých vajec, čtyři podlaží pod Spearsem. „Hodná holka,“ usmál se Spears. „Jen mi rod' nové vojáky. Počítači, aktivuj podlažní hořáky v línii.“

„Přívod k hořákům je ucpaný,“ informoval počítač.

Spears přidal na intenzitě svého úsměvu. Musel královně přiznat, že se nikdy nepřestala snažit. Vetřelci odkryli hořáky a ucpali je téměř čtyřmi stopami kamenných úlomků. „Vyčistit přívod.“

Po chvíli se v rohu línii objevila jemná oranžová zář a rychle nabrala na intenzitě. Nánosem sutě projel úzký modrý paprsek, v tmavé místnosti ostře ohrazený. „Přívod vyčištěn,“ oznámil počítač.

Královna to zaregistrovala a Spears by vsadil milion kreditů proti myším bobku, že tušila, co bude následovat. „Zapálit hořáky. Pouze půlsekundový zášleh,“

Plamen hořlavého plynu vylétl vzhůru ke stropu. Jediná horká ejakulace skončila, ale oheň stále vykresloval žlutý kruh na hrbolatém povrchu.

Královna sledovala dohasínající oheň a pak otočila svou obrovskou opancéřovanou hlavu přímo k jedné z kamer.

Spears se uchechtl. Věděla o něm. Věděla, že ji pozoruje. „Počítači ukaž jí značkovací místnost a dej mě na obrazovku, ať mě vidí.“

V línii zavířila počítačová projekce. Na Spearsově holoprojekci bylo těžké rozeznat detaily, ale věděl, že královna ji vidí dobře. Královna se podívala na projekci a pak zpět do kamery. Otevřela tlamu a zasyčela na zmenšenou verzi Spearse, poletující ve vzduchu před ní. „Gizhamme, Ceman, Kohm, do ID místnosti.“

Tri muži si vyměnili pohledy, ale rychle poslechli.

Pro mužstvo bylo dobré být pod tlakem. Poslouchali svého velitele.

Billie následovala Wilkse chodbou. „Seženeme ti zbraň, Billie. Hned, jak budeme mít situaci na tomto podlaží pod kontrolou.“

„Co přesně tu vlastně děláme?“ zeptala se Billie.

„Oddělujeme strany,“ odpověděl. „Powell mi dal seznam lidí, kteří by se k nám mohli připojit. A souřadnice jednotek, které pravděpodobně zůstanou loajální ke Spearsovi. Shromáždíme je a uzavřeme. Pak, až přijde domů, nebudeme mít tolik starostí. Dostaneme ho, spálíme všechno svinstvo a budeme šťastně žít až do smrti.“

„To už jsi někdy říkal.“

„Stále na tom pracuju, děvče. Dej mi trochu času. Vždyť víš, že Země nebyla stvořená za jeden den.“ Wilks se na Billii zašklebil.

Billie mu vrátila úsměv. Byla unavená a měla všeho plnou hlavu, ale Wilksův plán se jí líbil. Kdyby s tím bláznem, co velel základně, nic neudělali, dříve nebo později by je stejně zabil. Vyhrát nebo prohrát, to bylo lepší než ta druhá možnost.

„Víš, kde je Mitch?“

„Jestli je tam, kde má, tak jo. Zkouší ovládnout podporu životních systémů na stanici.“

„Proč?“

„Podívej se, jsme na vojenské základně. Je to tu rozdělené na moduly s vlastním světlem, vzduchem, teplem a gravitací. Když spadne hlavní okruh, bezpečnostní dveře se neprodyšně uzavřou. My máme nové přístupové kódy, oni ne. Budou tam zavření, dokud je nepustíme.“

„Pěkný trik.“

„Taky si myslím. Byl to Powellův nápad. V boji nic moc, ale u počítače je užitečný.“

Wilks vytáhl z brašny u pasu nějaký přístroj a podíval se na něj. „Tudy.

Přímo před námi u královniny komnaty je pět zlých hochů. Zůstaň za mnou, dokud je nebudu mít na mušce.“

„Ruzumím.“

„Je dobré být zase v akci, co?“

Billie přikývla. „Říkám to nerada, ale máš pravdu.“

„Hele, to nebylo tak těžký, co? Měla bys to říkat častěji a půjde ti to snaž.“ „Hlavně bys tu pravdu musel čas od času opravdu mít.“

„Taky tě mám rád, holka. Jdeme.“

Spears držel pulzní-barvící pistoli pět centimetrů od hlavy vetřelce. Vetřelec měl zavřenou tlamu, ale i tak byl cítit jeho mrtvolný dech. Mohl Spearse okamžitě zabít, ale ten věděl, že to neudělá. Královna věděla, co by se stalo s jejími vzácnými vejci, kdyby se nějaký vetřelec dotknul pařátem Spearse. Bylo to všechno v kontrole, v síle a Spears měl oboje. Stálo to dost času a námahy, než našel jejich Achilovu patu, ale teď když ji měl, držel ji stále na mušce. Byla to jejich jediná slabost a on věděl jak ji využít.

Generál pohnul značkovací pistolí. Barva se skládala z mikroskopických částíček tritia v kyselém roztoku. Pistole byla naprogramovaná, aby vypálila dané číslo. Pistole zasyčela a vystříkla z ní pod tlakem barva. Barva čísel byla také volitelná a tento vetřelec bude za dvě sekundy členem Zelených. Jeho Noví koloniální mariňáci měli sedm oddílů, jeden pro každou barvu duhy. Každý oddíl obsahoval zatím jen několik vojáků. *Žádná* velká armáda, ale nějak se začít muselo.

Na exoskeletu vetřelce zářilo číslo 19. Bylo dost hluboko, aby se nesetřelo, ale ne tak, aby vetřelci způsobilo jakoukoliv újmu. V noci bude radioaktivní tritium vidět z velké dálky a ve dne bude proti šedému povrchu lebky dobře rozeznatelné. Pod zvýrazňo-vačem bude barva pulsovat jako zaměřovači laser a každé číslo bude rychle blikat, aby je velitel mohl ze vzduchu pouhým okem rozeznat a to na ještě větší vzdálenost než normálně. Za chvíli vypálí Spears stejné číslo i na zadní část hlavy. Teď kousek odstoupil a prohlížel si své dílo. „Vítej ke Koloniálním mariňákům, synu.“

Vetřelec nijak nezareagoval, ale Spears si představoval, že mu svým způsobem rozumí.

Spears poplácal monstrum po lebce. Byla hladká, studená a na dotek trochu lepkavá. „Teď stůj klidně, vojáku. Udělám zadní stranu.“

Spears si byl vědom, že ho tři lidští vojáci pozorují.

, Ježíši Kriste,“ zašeptal jeden z nich. Musel si myslet, že ho generál neslyší. Zmýlil se. Spears si to uložil do paměti. Neposlušnost byla všude. Dokonce i mezi nejlepšími z jeho lidských jednotek.

Vztáhl jednu ruku a dotknul se vetřelcovy lebky, aby se uklidnil před značkováním. U těchto vojáků nebude poslušnost problémem. Bez otázek a bez váhání dělali to, co jim královna přikázala. A Spears ovládal královny.

Zářící zeleň se vryla do tvrdé hlavy nového rekruta. *Semper fidelis*, napadalo Spearse. Nikdy to nebyla větší pravda-tento voják bude vždy věrný. Až s ním Spears skončí, bude z něj dokonalý voják.

15

Dokonalý.

Jeden z Powellových stoupenců, ozbrojený puškou, dorazil hned po Wilksovi s Billíí. Se zajmutím čtyř mužů a jedné ženy, které jejich kódy, alespoň podle Powella, označovaly za Spearsovy přísluhovače, neměli žádné problémy. Wilks majorovi příliš nedůvěřoval, ale v této situaci neměl na výběr. Powell alespoň nebyl vrah.

„Co se děje, seržo?“ dožadoval se jeden ze zajatců.

„Výměna stráží,“ oznámil mu Wilks. „Abychom to zjednodušili, rozkaz zní: Spears končí, Powell začíná. Nějaké problémy?“

Pět vojáků se rozhlédlo a jejich pohledy ulpěly na Wilksově pušce. „Porušujete pár rozkazů, seržo,“ řekla žena. „Spears vám vypálí novou díru do prdele.“

„Ano? A jak dlouho si myslíte, že bude trvat, než sami překročíte nějaká nařízení a skončíte jako krmení generálových mazlíčků?“ zeptal se Wilks. „Víte snad, že tam jsou někteří vaši kamarádi.“ Wilks mávl směrem k vyztužené zdi po levici. Na druhé straně byla královnina komora.

Sledoval, jak to zvažují. Kdyby se Spears vrátil a převzal velení a oni spolupracovali s Wilksem, byli by v pěkném svrabu. Generál neodpouštěl. Na druhé straně, pokud bude u kormidla Powell, vetřelců se bát nemusí. Chytrý voják by tiše seděl a čekal, ke komu se přikloní šťestí.

Chytrý mariňák si musel navíc domyslet, že je jen otázkou času, než skončí jako zásoba proteinu pro Spearsovy nové, vylepšené vojáky. Jako ti tři, co utekli z bláta do louže. Koloniální mariňáci však nebyli v galaxii proslulí svou inteligencí.

A navíc, Wilks měl zbraň. I hloupý voják si uměl spočítat, že je lepší zemřít možná v budoucnosti než jistě a *ted'*.

„Vypadá to, že je to vaše sou, seržo,“ prohlásil jeden z nich.

„Tak dobře. Jdeme k ostatním.“⁴¹

Zhasla světla a následoval zvuk zavíraných tlakových dveří. To bude Bueller. Náhradní osvětlení naskočilo téměř okamžitě. Ne víc než půl sekundy. Bohužel, půl vteřiny bylo dost na to, aby největšího z vojáků napadlo, že by mohl tmy využít, a vrhl se na Wilkse.

Wilksova první reakce byla, toho pitomce zastřelit. Byl velký, ale pomalý, a tak měl Wilks dost času jednu do něj pustit. Ale střílení mariňáků, i když pomýlených, nebylo pro někoho, kdo strávil většinu života v armádě, příliš lákavé. Už to kdysi udělal a nelíbilo se mu to.

Wilks uhnul stranou, rychle vykopl a zasáhl útočícího muže do břicha. Vyrázil mu dech na dobu dostatečně dlouhou pro druhý kop, tentokrát do kolena. Noha se ohnula, chrupavky a vazy povolily a muž dopadl v kletbách na podlahu.

Powellův stoupenec pozvedl zbraň na úroveň očí a byl připraven zahájit palbu na ostatní zajatce.

„Ne!“ vykřikl Wilks. „Nestřílejte!“

Ozbrojený muž pohlédl na Wilkse.

„Moji muži ovládají životní systémy,“ začal si Wilks vymýšlet. „Jestli se mi něco stane, zastaví přívod tepla a vzduchu. Budete tu zavření bez vstupních kódů. Jestli se chcete udusit, zabijte mě.“ Aby dokázal, že se nebojí, sklonil zbraň.

Čtyři zajatci na sebe znepokojeně pohlédli. Bylo něco jiného chytit kulku v boji a odejít rychle, nebo ležet na podlaze a lapat po vzduchu plném oxidu uhelnatého. To nebyla hezká smrt.

„Nikdo nic neudělá, seržo. Bude po vašem.“

„To je dobře. Pomozte tady hrdinovi a pohněte se.“

Čtveřice pomohla raněnému vojákovi.

Dobře. Zatím to šlo hladce. Doufal, že to tak bude pokračovat.

Billie viděla, že má Wilks všechno dobře naplánované a plně pod kontrolou. Procházeli stanicí. K otvírání tlakových dveří používal Wilks magnetickou kartu a číselný kód. Jednou čekali za dveřmi tři vojáci, ale Wilks poslal nejdřív na druhou stranu zajatce s rukama nad hlavou, aby je informovali o nové situaci. Volba byla jednoduchá: odevzdat zbraně, nebo zemřít ve tmě udušením. Musel zapomenout, že chtěl obstarat Billii zbraň. Ne že by kolem bylo mnoho zbraní. Jen pár pušek a několik pistolí od stráží. Spears viditelně neměl rád, když mu muži běhali po základně ozbrojení. Nejspíš to byl dobrý nápad, někoho by mohlo zlákat vystřelit si na něj.

Zatím sebrali kolem třiceti lidí a polovina z nich byla loajální ke Spearsovi. Alespoň podle Powella, který to určoval pomocí nějakého elektronického přístroje. Zajímavé.

„Kam jdeme?“ zeptala se Billie.

„Společenská místnost. Musíme ty lidi roztrždit na naše a jeho. Powell říká, že tu je sto sedmdesát pět vojáků, čtyřicet osm vědců a lékařů, pár androidů a patnáct pomocných robotů. Spears má s sebou malou četu, dvacet pět mužů. Nemůžeme potřebovat, aby tu někdo běhal a dělal problémy.“

„Musíme najít hodně lidí,“ řekla Billie. „Pár set.“

„A bylo jich víc. Powell říká, že sem bylo přiděleno téměř pět set vojáků. Chceš hádat, kam ta půlka zmizela?“

Billie polkla, najednou jí vyschlo v hrdle.

„Dohromady s kolonisty dal Spears vetřelcům přes čtyři sta lidí.“

„Bože,“

„Kdybych takovým věcím věřil, řekl bych, že je to spíš ďábel.“

Billie přemýšlela o muži, který vydal tolik svých druhů na tak strašnou smrt. Musel být pomatený.

„Jasně, že je,“ řekl Wilks.

Neuvědomila si, že mluví nahlas. „Ale neboj se. Uděláme tomu přítrž. Powell říká, že vědci na jeho straně znají způsob, jak uvězněné vetřelce rychle usmrtit. Můžeme je zhasnout jako žárovku“-lus-kl prsty- „takhle. Jakmile pozavíráme všechny Spearsovy muže, změníme to tady na hřbitov vetřelců. Ve vzduchové továrně to bude těžší, ale něco už vymyslíme. Přinejhorším jí prostě vyhodíme do vzduchu.“

Jedna ze zajatkyň je zaslechla. „To nemůžete!“ vykřikla. „Ta továrna stála miliardy! A potřebujeme kyslík!“

„Sestro. Tenhle planetoid skončil. I když továrnu odpálíme, nějaká z těch potvor nám může uniknout. Dokážou přežít dlouhou dobu bez jídla, bez vody, a dokonce i bez vzduchu. Můžou spát léta a čekat, až se někde blázen přiblíží a stane se jejich večeří. To nejlepší, co můžeme udělat, je zabít všechno, co najdeme, a vypadnout. Samozřejmě na sterilních lodích.“

„Vy byste nechal Zemi vetřelcům a zničil jedinou naději, jak s nimi bojovat?“

Wilks se na ženu podíval, jako by jí narostly pařáty. „Ty si mu na to skočila? Myslíš si, že Spears přistane a vyčistí celou planetu s pár stovkami ochoče-nejch vetřelců?“

„On ví, co dělá?“ vzdorovala.

Wilks potřásl hlavou. „Pohyb, sestro. Jestli tomu věříš, si stejně šílená jako on.“

Spears se během let naučil, že okolnosti často určovaly události způsobem, který byl mimo lidskou kontrolu. Když už je magnetická bouře chytla, nedalo se s tím nic dělat a musel co nejlépe využít čas v opevněném úkrytu. Vytvářel počítačové scénáře, značkoval nové vojáky a teď stál v chodbě s deskou na konci, která mu sloužila jako provizorní střelnice. Nebylo to nic převratného, žádní holografičtí útočníci, kteří se hrouť po zásahu počítačem generovanou zbraní, ale musela stačit. V otevřených dveřích deset metrů od Spearse se skrýval voják. S pistolí v pouzdře Spears zavolał: „Hod’!“ a tasil.

Skrytý voják hodil standardizovanou konzervu do chodby tak, že vlétla ve výši očí a šplhala líným obloukem ke stropu. Konzerva z jasně červeného plastu, velká jako malý odpadkový koš, pomalu stoupala v redukované gravitaci v chodbě-takovou manipulaci s gravitací jste si mohli dovolit, pokud jste měli dobrého programátora generátorů se spoustou času pro manipulaci se siločarami.

Spears vystřelil. Kulka zasáhla konzervu na vrcholu její dráhy. Zásah kulky ve snížené gravitaci odmrštíł plechovku od generála. Než dopadla na podlahu, zasáhl ji generál ještě dvěma výstřely. Generál ucíł vůni ovoce a sirupu prýstícího z děr v plechovce. Chodbu naplnil zvuk výstřelů, ale generálovy uši byly chráněny elektronickým systémem, který propouštíł normální zvuk, ale potlačil vše nad osmdesát decibelů.

„Skvělá muška, pane,“ ozval se voják.

Spears se uchecl. Hovno. Tak velký terč by na takovou vzdálenost trefil i poloslepý voják.

„Příště použij menší. Připraven...hod!“

Další rány se odrážely od stěn, když jeho střely našly svůj cíl, žlutou plechovku velikosti hlavy. Vypadalo to jako sekaná. Teď to byla dobrá muška.

Ve Společenské místnosti se k Billii a Wilksovi připojil Powell. „Majore?“

„Jsou tu všichni Spearsovi vojáci až na ty, co má s sebou,“ oznámil Powell.

„Skončil jste, majore,“ řekl jeden ze zajatců. „Až se generál vrátí, vytře s vámi a ostatními vzbouřenci podlahu.“

„Možná, ale já to risknu. Dám vám všem na výběr. Vy, kteří chcete zůstat věrní generálovi Spearsovi a jeho pomatené vizi, se shromážděte vlevo. Vy, co budete do doby, než kontaktujeme SekCom a obdržíme oficiální stanovisko, poslouchat mé rozkazy, běžte doprava.“

Doky a hangáry byly mnohem větší, ale toto byla největší místnost používaná pro shromáždění. Dvě stě lidí začalo mumlat a reptat. Ozývaly se hlasité diskuse a nikomu neadresované výkřiky.

„Powell se zbláznil.“

„Nechci skončit jako krmení pro ty bastardy.“

„Jak to je podle předpisů, seržo?“⁴

„Stejně jsme v prdeli.“

„Seru na to, jdu s majorem.“

Wilks sledoval, jak si muži, ženy a androidi volí strany. Roboti se nepočítali, protože nebyli považováni za umelou inteligenci. Androidi neměli na výběr, byli naprogramováni, aby poslouchali důstojníka s největší hodností, a to byl, momentálně, Powell. Dav se rozdělil na dvě přibližně stejně velké části, pohybující se k opačným stranám místnosti. Většina vědeckých pracovníků šla za Powellem, nejspíš je přímý kontakt s vetřelci něčemu naučil. K Powellovi se připojila také většina odvedenců, zatímco důstojníci, kapitáni a poručíci zůstali většinou věrní Spearsovi. Důstojníci řídili denní život armády a věřili v předpisy víc než obyčejní pěšáci. Důstojníci drželi při sobě prostě proto, že byli důstojníci.

„Nemohu uvěřit, že má stále tolik stoupenců,“ zašeptal Powell.

„Sakra, já jsem překvapenej, že jich jde tolik za náma,“ opáčil Wilks. „Co s nima uděláme?“

„Zavřeme je, bude jim trochu těsno, ale musí to vydržet.“

„A co ti na naší straně?“

„Budeme je mít pod dohledem,“ řekl Powell. „Kromě vás a několika dalších bych zbraň nikomu nesvěřil.“

Wilks přikývl. „Chápu.“

„Dobře, ti u pravé zdi se vrátí na svá stanoviště. Brzo budete převeleni, tak buďte na příjmu. Budete informováni, kde se máte hlásit. Je nás trochu málo, ale zvládneme to.“

„A co generál?“ zeptala se Billie.

„Správně,“ připojil se Wilks. „Má základna proti-vzdušnou obranu?“

„Nemá,“ zklamal je Powell. „Letecký útok nikdo neočekával. Ale některé transportéry jsou vybaveny lehkými kulomety a 20mm děly.“

„Na malé přepravní letadlo to stačí,“ řekl Wilks.

„Někdo důvěryhodný by se měl obléct do skafandru a být v pohotovosti u uzávěru. Nejlepší bude Spearse dostat dřív, než si uvědomí, že je něco v nepořádku.“

„Raději bych ho zajal,“ namítal Powell.

„Vážím si vašich názorů, majore, ale živý Spears je příliš nebezpečný. Tady na základně na něj čeká armáda srovnatelná s naší, a navíc ovládá vetřelce. Říkal jste přece, že ho královna poslouchá?“ Powell se zhluboka nadechl. „Máte pravdu.“

„Mariňáky zabíjím nerad. Už jsem to udělal a nelíbilo se mi to. Ale proto jste mě přece najal, ne? Na černou práci?“

Powell zavřel oči a přikývl. „Ano.“

„Vy dejte do pořádku základnu a já se postarám o Spearse.“

Powell znovu přikývl a Wilks se odvrátil. Powell by mu nikdy nenařídil, aby Spearse oddělal, ale když už to Wilks vyslovil, bránit mu nebude. Dobře. Wilksovi to nevadilo.

„Pojď, Billie. Budu klidnější, když budeš se mnou.“

„A co Bueller?“

„Je v pořádku. Má pod kontrolou životní systémy základny.“

„A kam jdeme?“

„Připravit Spearsovi uvítání. Až bude po něm, vyřídíme i jeho mazlíčky.“

Billie přikývla. „Díky Bohu.“

16

„Jak myslíš. Jdeme.“

„Pane, bouře je pryč. Až si budete přát, můžeme vzlétnout.“

Spears přikývl a namířil na vojáka prstem, jako by salutoval.
„Nastupovat.“

Muži, celí žhaví opustit místo, vyrazili k transportéru. Továrna teď patřila vetřelcům a lidští vojáci se tu báli. Dokud však byli Spearsovi užiteční, neměli k tomu důvod. Brzo ho mít budou, teď však ještě ne. Dobrý generál nikdy neplýtlval materiálem, pokud nebyla na obzoru vhodná náhrada.

Spears vyšplhal do transportéru a došel do pilotní kabiny. Pilot měl aktivované všechny systémy, nepochybně již hodnou chvíli. Spears se ušklíbl.
„Zvedni to,“ rozkázal.

Transportér zahučel a o vlas se pozvedl, dost na to, aby opustil přistávací plochu. Pomalu se sunul kupředu. Jakmile opustí továrnu, vyletí jak vystřelený šíp po líné parabole a poslední část letu bude zpomalovat proti mírné gravitaci. Byla to hračka.

„Neslyším maják,“ upozornil Spears.

„Možná nějaké zbytkové víry, pane. Interferující proudy. Po velkých bouřích to není neobvyklé/⁴

„Funguje vysílačka?“

„Všechny systémy jsou na zelené, pane.“

„Volejte Třetí základnu. Kódovaný puls. Informujte je o naší situaci.“

„Pane.“

Pilot přešel jedním prstem pohybové čidlo a stiskl spínač.

Generál ho pozoroval. Čekal.

„Odpověď, pane,“ oznámil pilot. „Přijem, potvrzení, zelená a zelená.“

Spears si mnul bradu. Při posledním holení opomenul malou část tváře. Jen pár vousů, ale byla to nedbalost. Nedbalost byla špatná. Nedbalost vás mohla zabít.

„Zavolej zpátky. Zadej kód 096-9011-D jako delta“

„Pane? Ten kód nepoznávám-“

„To od tebe také nikdo neočekává, synu. Jen udělej, co ti říkám.“

„Anopane,“

Pilot natákal čísla.

Transportér měl plnou holoprojekci. Po chvíli oblast nad konzolí rozkvetla, rozmazala se a pak se ustálila na bleděmodré. Čistý signál. „Tak, tak,“ řekl Spears. „Doma jsou problémy.“

„Pane? Ale tady nic není.“

„Přesně.“

Pilot vypadal zmateně. „Ty asi neznáš ten příběh o štěkajícím psu, vid?“

Pilot zakroutil hlavou.

„Dole na Zemi před dávnými časy pracoval jeden *známý* detektiv na řešení zločinu. Když procházel stopy, prohlásil: ‚A je tu samozřejmě ta záležitost se psím štěkotem/ A jeho pomocník, shromažďující důkazy, namítl: ‚Ale ten pes přece neštěkal/ ‚Přesně tak.‘

Pilot by klidně mohl být v hibernaci, v polovině padesátiletého spánku. Spears potřásl hlavou. „Signál by neměl být čistý,“ vysvětlil pilotovi. „To právě znamená, že jsou potíže.“

„Ach, rozumím.“

Jestli opravdu rozuměl nebo ne, bylo jedno. Spears nebyl tak neschopný, aby ponechal svoji základnu bez několika nástrah. Byl čas vyzkoušet další. Vždy tu byla možnost, že magnetická bouře elektronická zařízení poškodila.

„Přistaňte na stejném místě,“ rozkázal Spears.

„Pane?“

„Malá objížďka. Nedělej si starosti.“

Wilks odklopil helmu na svém skafandru. Vytápění transportéru udržovalo teplotu postačující k dýchání a k tomu, aby mu neumrzly uši. Billie seděla v křesle druhého pilota a čekala na jeho příkazy.

„Dobře, musíme předpokládat, že jeho transportér má stejnou palebnou sílu jako náš, takže musíme vystřelit první. Mají tu stejné zbraně jako na APC-ěčku, na kterém jsme letěli na domovskou planetu vetřelců. Automatická, počítačem ovládaná děla s 20mm pro-tipancetřovými kulkami z vyhořelého uranu. Akorát se musíme trefit do...“ Nastavil parametry pro lehký vojenský transportér. „Aktivuj systém, tady...“ Odklopil bezpečnostní kryt a stiskl tlačítko. Monitor pro kontrolu střelby naskočil. „Bezpečnostní kód, povolení majora Powella,...“ Obrazovka blikla. ZBRANĚ ODJIŠTĚNY, SYSTEM O.K.

„A je to. Odted'je všechno automatické. Až se loď dostane na dostřel, náš systém jí sundá/⁴

„Má s sebou dvacet pět vojáků,“ řekla Billie. „Už jsi slyšel rčení ,spálit sýpku, aby ses zbavil krys⁴?“

„To záleží na tom, jak jsou ty krysy nebezpečný, děvče. Ty hoši s ním jsou na jeho straně. Není možný myslet na ně nebo na jejich rodiny.“

„Z toho mě mrazí, Wilksi.“

„Válka je hrozná, Billie. Lidé umírají. Někdy to tak je, buď ty, nebo oni. Jestli se sem Spears dostane a shromáždí své nohsledy, skončíme jako oběd pro mámu vetřelce a její malý. V dokonalém vesmíru by vojáků ani mariňáků nebylo potřeba. V tom našem je!“

Billie přikývla, ale cítila se hrozně. Věděla, že Wilks má pravdu. Už zabíjela, vetřelce i lidi. Pamatovala se na piráta, který zaútočil na jejich loď a byl by je všechny vyhodil do vakua. Nelíbilo se jí to, ale Wilks měl pravdu.

„Ale když jsou děla automatická, tak proč tu musíme být?“

Wilks pokrčil rameny. „Jako piloti na dopravních lodích. Pro případ, že by něco nebylo v pořádku. Obvod se může přetížít, něco se může zadřít, možná, že děla budou v pořádku, ale někomu se podaří z transportéru uniknout. Jsme záloha.“

Billie potlačila vzdech. Lidé jako záloha smrtonosného stroje. Někdy ji napadlo, jestli jsou lidé alespoň o něco lepší než vetřelci. Oni byli zabijáci, ale spíš jako mravenci nebo včely. Šelmy, které lovily z hladu a ne pro zábavu. A

pochybovala, že by někdy své útoky nějak plánovaly.

Ale co se dalo dělat? Billie se jejich večerí stát nechtěla. A už tomu byla blízko příliš často. A lidé jako Spears a ti přeběhlíci na Zemi, co chytali své druhy a dávali je vetřelcům, byli pomatení. Museli být za každou cenu zastaveni. Jen si přála, aby to nemusela dělat ona.

„Generále? Transportér je deset kliků od nás.“

Spears, sledující počítač, se otočil k pilotovi. „Držte ho na standardní dráze.“

„Pane.“

Transportér, ve kterém jeli, zaváněl plíní a starým vzduchem, a i když všechno pracovalo, jak mělo, zdála se loď trochu těžkopádná. Spears to chápal; náhradní loď byla v hangáru v továrně přes rok, zaparkovaná a zapečetěná, čekající na takovou příležitost. Transportér, ve kterém přiletěli, byl pět kilometrů před nimi, prázdný a řízený pilotem, který by za normálních okolností řídil tuto loď. Kopilot seděl vedle a udržoval je ve stejné stopě, stejné výšce i stejné rychlosti. Ne že by to bylo skutečně nutné-tahle loď měla před transportérem, letícím před nimi, jednu velkou výhodu; měla plný kamuflážní povlak, byla neviditelná na radaru a Dopplera a s kompletně černě anodizovaným povrchem byla proti venkovní tmě okem téměř nezachytitelná. A i kdyby maskování selhalo, líný radista by viděl jen dvojitou tečku a myslel si, že je to duch. A jelikož se v okolí základny neměly nacházet žádné další transportéry stejné velikosti-Spears dohlédl, aby tomu tak bylo-operátor, který by je zahlédl, by nebyl nijak zvlášť vyrušen. A jestli technik správně nerozluštil Spearsův kód, poslouží jako potrava vetřelcům. Pro takové lidi neměl Spears žádné použití.

„Pět kliků, pane.“

„Udržuj rychlost, synu.“ Možná, že právě plýtl svými trumfy, ale Spears věděl, že je lepší být opatrný než mrtvý. Čas tohoto planetoidu byl stejně už pryč. Očekávaly ho velké věci. Musel dobýt mnoho světů a sklidit spoustu slávy. Vyhrát mnoho válek. Spears se zašklebil. A počátek vítězství je doma.

„Už letí,“ upozornil Wilks. „Přímo nám do chřtánu.“⁴

Malá zelená tečka na střeleckém radaru se blížila ke středu. Po chvíli začal bod blikat a měnit barvy mezi zelenou a jantarovou.

Na spodní části radaru se objevilo, CÍL ZAMĚŘEN.

„Je to on,“ pronesl Wilks.

Bod stále pulsoval, ale změnil se ze zelené-janta-rové na červenou.

CÍL UZAMČEN. KE ZRUŠENÍ STŘELBY JE NUTNO VLOŽIT STOP KÓD.

Wilks pohlédl na Billii a zavrtěl hlavou. „Je tvůj,“ řekl, i když věděl, že mu počítač nemůže rozumět.

Blikající bod se zvětšil a stal se z něj obrys transportéru. Na radaru se v rohu objevila modrá mřížka a posunula se na transportér. Uprostřed se rozsvítil zelený zaměřovači kruh a ustálil se na cíli.

ŠEDESÁT SEKUND DO OPTIMÁLNÍ STŘELECKÉ VZDÁLENOSTI.

Začalo odpočítávání od šedesáti k nule.

Wilks sledoval Billii. *Zírala* na radar a rychle mrkala. Dech se jí zrychloval. V T mínus třicet sekund řekla: „Ježíši, je to jako sledovat popravu.“

„Jo, to je.“

PATNÁCT SEKUND DO OPTIMÁLNÍ STŘELECKÉ VZDÁLENOSTI.

Wilks přepnul monitor na vnější kameru.

Objevila se hvězdami posetá černá obloha.

„Tady je,“ řekl si, stejně pro sebe jako pro Billii.

Malá tečka provozních světel byla stěží viditelná.

PĚT SEKUND DO OPTIMÁLNÍ STŘELECKÉ VZDÁLENOSTI.

Ozval se jemný hukot hydrauliky, jak zbraně sledovaly dráhu transportéru.

OPTIMÁLNÍ STŘELECKÁ VZDÁLENOST. ZAHAJUJI PALBU.

Kulometry neměly zpětný ráz a loď se ani nepohnula, ale zbraně vibrovaly, jako by je postihla náhlá křeč. Vakuum nepřenášelo žádný zvuk, ale trup a vzduch uvnitř ano. Střelba byla tišena tlumiči a do kabiny doléhal zvuk podobný trhání plachet. Každá desátá střela byla stopo-vka a zbraně pálily tak rychle, že to vypadalo, jako by do pňlétávajícího transportéru narážela nepřetržitá čára barevného ohně. Palebný počítač všechno vypočítal: rychlost cíle, gravitaci a rychlost neuvěřitelně tvrdých uranových kulek bombardujících loď. Nemohl minout. Nemínul.

Lodní pancíř nestačil. Střely z kulometu jím procházely. Byly vidět odletující jiskry od kulek, odrážejících se od pancíře. Jiskry rozkvétaly přiživovány unikajícím vzduchem.

Stopovky procházely lodí, našly motor, prorazily jím a zničily ho. Transportér ztratil sílu, zatřásl se a vymkl se kontrole. Začal v nízké gravitaci padat jako poničená hračka z rukou znuděného dítěte.

„Bože,“ pronesla Billie.

Wilks sledoval padající vrak. *Žádné* únikové kóje. Bylo to až příliš snadné. Na shledanou v pekle, Spearsi.

„Pane, návnada je pod palbou!“

Spears spokojeně přikývl. „Zaměřte zbraně na útočníka.“

„Budeme muset zrušit kamufláž.“

„Nevadí. Máme výhodu. Dostaneme je.“

Pilot a ko-pilot urychleně poslechli.

Za tím musí být Powell, napadlo Spearse. Nečekal bych, že na to budeš mít žaludek, ty malej bastarde bez koulí. Ale jestli si chceš zahrávat s nejlepšími, musíš být o moc ostřejší, majore. Až budu dole, předám tě královně vlastnoručně.

Transportér se řítíl k zemi, unikající kyslík pokrmoval ve vakuu rychle uhasínající plameny. Loď dopadla, znovu se vznesla, dopadla a rozpadla se. Úlomky létaly v nízké gravitaci do velké vzdálenosti. Ty, které dolétly do gravitačního pole stanice, padaly k zemi rychleji. Sledovací kamera zůstala zaostřena na největší kus. Wilks neviděl žádná těla, ale předpokládal, že posádka zůstala připoutána ke svým křeslům. Pohled na polámané lidské tělo, plující nad krajinou, stejně nepatřil k těm, které toužil vidět.

Sbohem generále.

DRUHÝ CÍL ZAMĚŘEN, problesklo na monitoru. OPTIMÁLNÍ STŘELECKÁ VZDÁLENOST MÍNUS JEDEN KILOMETR. ZAHAJUJI PALBU.

Wilks vyskočil a pohlédl na obrazovku. Trvalo sekundu, než si to uvědomil, sekundu, kterou neměli.

„Kurva! Zavři si helmu! Dělej! Musíme pryč. Hned!“

Spustil si štít, popadl Billii za ruku a táhl ji pryč. Vyrázili k východu. Udeřil do nouzového ovládání dveří a oba zámky vyskočily.

Vypadli z otvoru, právě když se do transportéru začaly zavrtávat první

17

kulky.

Spears sledoval, jak tvrdé kovové zuby kulometů drtí transportér na malé kousky. Cítil určité uspokojení nad skutečností, že přechytračil svého soupeře a nechytíl se do jeho léčky. Nedoběhli ho.

Transportér se pod údery střel třásl a vibroval. Byly velmi blízko a kamera na břiše letounu zachytila dvě postavy, opouštějící transportér a utíkající od odsouzeného letounu.

„Zastřelte je,“ přikázal Spears. Kdyby o tom přemýšlel trochu déle, asi by takový rozkaz nevydal. Noví vojáci potřebovali mnoho jídla a dostatek kvalitních „inkubátorů“ pro svá vejce, ale Spears nebyl mužem, který by odvolával své rozkazy, pokud to nebylo nezbytně nutné. Odvolávání rozkazů uprostřed boje nevrhovalo na velitele dobré světlo; vypadal nerozhodně. Ne, že by na tom záleželo a tihle muži byli naživu dost dlouho, aby si jeho nerozhodnost pamatovali. Spears nebyl nerozhodný muž.

Transportér pokračoval ve svém tanci v rytmu udávaném dopadajícími kulkami a dva vojáci stále utíkali. „Neřekl jsem to dost jasně?“ zeptal se Spears ledovým hlasem.

„N-ne, pane. Ale počítač je nastaven na transportér. Budu ho muset přepnout na lidské cíle.“

„Tak to udělej.“

„Pane.“

Pilotovy prsty tančily po klávesnici. Hydraulické motory kulometů zahučely a začaly měnit cíl.

Pozdě. Utíkající pár dorazil do bezpečí stanice a zmizel z dohledu.

„Promiňte, pane.“

„Nevadí. Transportér je zničen, a to byl primární cíl. Zničte ostatní stroje na ploše.“

„Pane-?“

„Zničte je. Nechceme, aby nás někdo střelil do zad, a chceme mít jediný funkční stroj na planetě.“

Pilot přikývl. „Ano, pane.“

Jedním z pravidel boje bylo udělat nepříteli takovou škodu, aby se nestačil včas vzpamatovat a vrátit úder. Spears ovládal vzduch a chtěl, aby to tak zůstalo. A i když si Powell mohl myslet, že je stanice neprodyšně uzavřená, existovaly cesty, o kterých nevěděl. Chytrý důstojník se nenechal nikdy nacytat bez cesty ven nebo dovnitř. Powell nebyl chytrý. Spears ano. Billie ztěžka oddechovala. Vzduchové nádrže skafandru nebyly uzpůsobené, aby poskytovaly tolik kyslíku v tak krátké době. Ale byli uvnitř, v bezpečí. Prozatím.

Wilks už byl téměř svlečený ze skafandru a spěchal ke komunikátoru na zdi přechodové komory. Udeřil do vypínače.

„Tady Wilks. Máme tu problém. Spears poslal prázdnou loď a dostal náš transportér. Jsme v Jižním zámku. Billie, co se děje venku?“

Billie došla ke dveřím a zapnula vnější kameru. Rozsvítila se malá holoprojekce. Venku vybuchovaly kolem vozidel gejzíry prachu. Čas od času se na vozidlech zajiskřilo. Jeden z transportérů se divoce naklonil na stranu a kovové tyče podpírající vozidlo odpadly.

Billie se otočila k Wilksovi. „Ostřelují všechny lodě a transportéry.“

„Máte to?“ obrátil se Wilks do komu.

Z reproduktoru se ozval nervózní Powellův hlas: „Bože. Co budeme dělat? Může otevřít stanici jako banán!“

„To neudělá,“ uklidnil ho Wilks. „Nechce ohrozit vetřelce. Ale určitě už má plán, jak se dostat dovnitř. Podcenili jsme ho. Jestli toho ví dost na to, aby nám sem poslal návnadu, bude znát i cestu dovnitř, o které nevíme. Sežeňte všechny, kterým můžete věřit, dejte jim zbraně a pošlete je k uzávěrům, rychle. A všechny, kdo věří Spearsovi, dejte pod zámek.“

„To nebude lehké, nemůžeme si být jistí–“ namítal Powell.

„Poslouchejte, majore. Mužem si být, sakra, jistý, že jestli někdo otevře dveře a pustí Spearse dovnitř, jsme v tom až po uši. Neriskujte. Pokud budou jakýkoliv pochybnosti o něčí loajalitě, strčte ho pod zámek.“

„Dobře. Rozumím.“

„Setkáme se v řídicím centru za pět minut“

Wilks se otočil k Billii. „Generál nám ničí možnost odporovat mu ve vzduchu nebo utíkat po zemi. To mu bude chvilku trvat. Pojd’.“

„Kam jdeme?“

„Powell umí vydávat rozkazy, ale v boji je na nic. Potřebuje někoho, komu může věřit, aby mu poradil. Jednou jsem to už poslal a druhý výbuch si dovolit nemůžeme.“

„Jak moc je to vážný?“

„Mohlo by bejt hůř. Jsme ve výhodě. Spears může nasadit všechny své muže na jednom místě a my musíme sledovat všechny vstupy, takže nás bude trochu málo, ale zvládnem to. Dokud budem uvnitř my, udržíme ho venku. Než generál přistane, změní Powell všechny přístupový kódy. Zatím vedeme, i když jsme to měli všechno udělat, než jsme se pokusili sejmout Spearse. Myslel jsem, že ho určitě dostaneme. Asi proto je on generál a já seržant. Jdeme.“

Rozběhli se.

„Status?“ zeptal se Spears. Byl vzrušený, cítil se jako lovec stopující nebezpečnou kořist. Jistě, bylo tu riziko, ale vítězem bude nakonec nepochybně on. Za každou cenu.

„Pane, všechna venkovní vozidla a letadla byla znehybněna. Všechny motory se jeví jako nefunkční, hlavní přívody energie jsou vyřazený.“ Spears přikývl. „Dobře.“ Samozřejmě, na základně byly vesmírné lodi, ale ty nebude nikdo na krátké lety po planetoidu používat. A pokud Powell plánoval dostat se do mezihvězdných lodí, měl pro něj Spears malé překvapení. Spears se nikdy neobtěžoval vybavit transportéry svým osobním kódem-na planetoidu nebylo, kam utéct-ale velké lodě se nezvednou ani o centimetr, pokud to on nepovolí. Ne, Powell a jeho malá banda vzbouřenců nikam nepoletí. Byli zavření na stanici, a pokud si mysleli, že jsou ve výhodě, mylíli se.

„Přistaňte na těchto souřadnicích,“ řekl Spears a vysypal ze sebe čísla. Pilot bez ptaní poslechl. Východně od Severního zámku bylo slepé místo, chodba široká asi dvacet metrů, vedoucí přímo k chladičům jaderného reaktoru. Velké hliníkové a keramické pláty mohly být, v případě přetížení vnitřních okruhů, použity k vyzařování přebytečného tepla. Četa mohla touto chodbou, bez kamer, projít opatrně až k chladičům, vyřadit bezpečnostní čidla a vydat se libovolným směrem. Nikdo je nespátí přibližovat se k zámku, nikdo si nevšimne, že jsou uvnitř, dokud nezaklepu na dveře. Pravda, pokud je Powell alespoň trochu při smyslech, budou dveře zakódované a dobře hlídané, ale i na to měl Spears odpověď.

Další pořádné překvapení pro vzbouřence.

Ne, o jeho vítězství nebylo žádných pochyb. Teď bylo hlavní udělat to čistě, podle příručky. Za sto let budou vyučovat taktiku podle scénářů, které Spears teď vytvářel. Proč nezačít jasnou budoucnost hned teď.

Powell vypadá, jako by chtěl začít lézt po zdi, napadlo Billii, když sledovala muže, jak pochoduje po místnosti. Ruce se mu třásly, byl bledý a na čele a horním rtu se mu perlil pot. Na stole leželo deset karabin se zásobníky. Wilks si šel promluvit s Powellem a Billie vyrazila ke zbraním. Ať už se stane cokoliv, nebude tomu jen bezbranně přihlížet.

Voják hlídající zbraně namířil na Billii pušku.

„Wilksi,“ zavolala Billie.

Wilks se odvrátil od Powella. „Dejte jí jednu.“

Voják se ani nepodíval na Powella, jestli souhlasí. Věděl, kdo tu, navzdory hodnostem, velí.

Billie si vzala pušku, vyzkoušela ji-byla prázdná-vzala si z otevřené krabice zásobník a nabila. Vzala si další tři zásobníky a nastrkala si je do kapes a za opasek. Čtyřmi sty výstřely mohla teoreticky zabít pořádnou spoustu věcí, pokud jí ovšem nedostanou první. Přehodila si pušku přes rameno. Teď, když byla ozbrojená, cítila se trochu lépe.

Wilks s Powellem přecházeli sem a tam; bylo vidět, že Powell je strachem bez sebe. Byl to muž pro mír, jak jí řekl Wilks, měl být knězem nebo lékařem, ale ne vojákem. Z civilizovaných mužů nebyli dobří válečníci.

Billie došla k nástěnnému komunikátoru a přikázala počítači, aby ji spojil s Mitchem.

„Tady Bueller.“

Video bylo vypnuté. Billie nevěděla, jestli schválně nebo ne, ale Mitch ji zřejmě neviděl.

„Mitchi,“ řekla.

„Billie, jsi v pořádku?“

„Jsem s Wilksem v řídicí místnosti. Jsme v pořádku.“

„Viděl jsem tě utíkat z transportéru. Měl jsem o tebe strach.“ „Nic se mi nestalo. A co děláš ty?“

„Zůstanu v Životním centru, dokud se situace ne-stabilizuje. Jestli se

Spears dostane dovnitř, mohl bych tu být něco platný. Můžu jim vypnout světla, vzduch nebo teplo a trochu je zpomalit. V boji bych nebyl moc platný.“

Billie přikývla a pak si uvědomila, že ji nemůže vidět a dodala. „Chápu,“ a opravdu to chápala.

Wilks jí řekl, že androidé, určení pro misi na domovské planetě vetřelců, byli skuteční mariňáci. Byli lepší ve střelbě, běhu i v boji téměř v každé situaci. Problém byl v Mitchově programu. Modifikované Asimovovy zákony mu nedovolovaly zabít lidi. Pokud si ovšem nebyl jistý, že by je poranění nezabilo. Nemohl střílet člověka, i když se byl schopen trefit prakticky kamkoliv. Člověk mohl klidně vykrvácet i z poraněné nohy, a to nesměl android riskovat. Samozřejmě kromě těch, kteří se Zákonem neřídili. Což se pokládalo za nemožné, ale Billie věděla svoje. Většina pirátů, kteří na ně na té zpackané misi zaútočili, byli androidé schopní zabít.

„Poslouchej, Mitchi, až to všechno skončí, musíme si sednout a popovídat si. Nejednala jsem s tebou dobře. Vůbec tomu nerozumím, ale chci to zlepšit.“

„Děkuji ti, Billie. Ani nevíš, jak rád to slyším.“

„Nic ti neslibuju. Chci říct, že vůbec nevím, co bude.“

„Cokoliv je lepší než nic.“

Billie se cítila nepříjemně. Stále na něj byla našťvaná, ale představa jeho nebo její smrti nebyla příjemná. Ani trochu. „Dobře. Poslouchej, musím končit. Promluvíme si později.“ „Bud' opatrná. Nechci, aby se ti něco stalo. Já-já-“

„Neříkej to, Mitchi. Ještě ne.“

Zrušila spojení.

Za ní na sebe začali Wilks s Powellem křičet.

„Poslouchejte,“ prohlásil rozhodným hlasem Wilks, „nechtě ty zasraný zámky zavřít! Použijte svářečky, hlavně u nákladních dveří. Nevíte, jaký zařízení může Spears mít. Může mít přístup do hlavního počítače.“

„Nemožné, systém je krytý, vnitřní modemy jsou chráněné-“

„K čertu, Powelli, ten muž je voják, profesionální voják. A už nás jednou dostal. Jestli se dostane dovnitř a začne střílet, spousta lidí to vodnese. O druhým transportéru jste taky nevěděl, že ne?“

Powell měl čelisti pevně semknuté, rty bílé a zúžené. Zakroutil hlavou. „Ne.“

„Můžete se vsadit, že má v rukávu nějaký další trik. Jsme tady uvnitř soběstační a on má venku jen polní dávky. Jestli ho udržíme venku, vyhrájeme.“

Powell vydechl. „Dobře. Vydám rozkazy.“

Wilks přikývl a podíval se na Billii. Billie se ve vojenských záležitostech moc nevyznala, ale teď se jí zdálo, že míč je na Spearsově straně, a to se jí moc nelíbilo. Ten muž byl šílený. Nedalo se předpokládat, co udělá. Mohli jen čekat.

Spears, oblečený ve skafandru, vedl svoji četu podél zdi pod chladiči směrem k Východnímu zámku. *Zrádci* ztratili přehled o jeho transportéru, když vyrazil k severu, a budou pravděpodobně očekávat útok ze stejné strany. Pravda, až jeho úderná skupina zaútočí, mohou se obránci dostat k Severnímu zámku stejně lehce jako k Východnímu. Ale Spears myslel na další generace. Až si bude někdo prohlížet historické záznamy, bude vypadat lépe, když neztratí příliš mnoho mužů. Budou si říkat, jaký to byl úžasný velitel. Jak schopný.

Spears dorazil ke skryši u Východního zámku. Nikdo o nich nevěděl. Sám nechal své experty na výbušniny umístit explozivní nálože na zámky. Používali jen ruční signály a komunikaci z helmy do helmy, žádné rádio.

Nálože byly nastraženy a muži připraveni. Spears vytáhl z brašny za opaskem speciální vysílač a podíval se na kryté tlačítko.

Nepředpokládal, že k tomu někdy dojde, ale nikdo nemůže říct, že se generál Thomas A.W. Spears nechal nachytat s kalhotami dole.

Palcem v rukávici odstranil kryt a stiskl spínač. Jednou, tvrdě.

Spears se za obličejovým krytem zašklebil. Powel-lovi a jeho bandě rádobý hrdinů přibude další starost.

Ano, právě teď se otvírají dveře do královny komnaty spolu s kryty držícími v zajetí dvacet pět vetřelců.

V královnině komnatě se objeví Spearsův hologra-fický obraz s pochodní v ruce pohánějící královnu ven.

Spears se zachechtal při představě, jak bude královna překvapená. A Powell!

18

„Čas k obědu,“ pronesl Spears. „Pojď si pro ně.“

„Zkurvenče!“ vykřikl mužský hlas. Zarachotila střelba.

„Majore-?“ obrátil se v Řídícím středisku Wilks na Powella.

„To je stráž v místnosti s královnou,“ informoval ho Powell a dotkl se ovládání monitoru. Objevila se barevná projekce strážného střílejícího na něco mimo obrazovku.

Powell si pohrál s ovládáním a obraz se posunul. Objevily se otevřené dveře.

„A sakra,“ prohlásil Wilks.

Strážný znovu vykřikl. Byl to muž, který byl hrubý na Billii a Wilkse, když se byli podívat na královnu.

Ze dveří vystřelil ostnatý ocas, zasáhl řvoucího vojáka a projel mu hrudníkem jako jehla látkou. Muž ochabl a upustil zbraň. Masivní ocas sebou švihl a muž vyletěl z obrazu.

„Ježišmarjá,“ neudržel se Powell.

„Pustil královnu,“ pochopil Wilks. „Spears!“

Začaly přicházet další zprávy.

Královna měla společnost.

„Všichni k lodím,“ přikázal Wilks. „Základna je kontaminovaná. Jestli tu zůstaneme, jsme mrtví.“ Alespoň že Spearsův plán je ohrožen. Bude fuška obklíčit všechny vetřelce s těmi několika vojáky, co zbyli.

Pět minut po vypuštění královny a jejích dětí Spears přikývl a pyrotechnici odpálili dveře. Směřovaná exploze nebyla ve vakuu slyšet, ale kovové zámky se roztrhly a začal unikat kyslík. V ledové noci kyslík okamžitě krystalizoval na bílý prášek.

„Běžte!“

Stráže zahájily palbu. Nebo alespoň ty, které nebyly omráčeny výbuchem.

Spearsovi vojáci měli na své straně výhodu překvapení a ztratili jen jednoho muže. Byli uvnitř, nepřítel byl zmaten a mise probíhala maximálně hladce. Všechna hlášení jeho mužů se nahrávala na záznamník v transportéru. Upraví je později, samozřejmě jen kvůli zachování kontinuity. On sám bude vypadat dost hrdinsky; nebyl žádný kancelářský velitel a *záznam* ho bude ukazovat přímo ve středu událostí.

A to ještě neskončil, kdepak. Ti, co ho zradili, budou litovat, samozřejmě pokud se toho dožijí.

Ve vnitřním zámku naznačil svým mužům, aby si otevřeli obličejové kryty. „Jdeme. Nechtě si skafandry zavřené, pravděpodobně si budou hrát s podporou života. Nalad'te si kanál šest, kódování. Ted' když ví, že jsme uvnitř, můžeme klidně vysílat.“ S tím si zavřel obličejový kryt. „Zkuste jich pár nechat na živu. Střílejte do nohou.“

Wilks běžel s karabinou připravenou ke střelbě, Billie a Powell byli těsně za ním. Stanicí vyzváněl bojový poplach, neustále se opakující nízký a vysoký tón. Na každém rohu blikala červená světla. Muži a ženy pobíhali v panice, utíkali před něčím, o čem většina z nich slyšela, ale ještě se s tím nesetkala.

Ti z nich, kteří se s vetřelci setkali, už pravděpodobně utíkat nemohli, napadlo Wilkse. Spears ty zpropadené věci nějak osvobodil a ty ted' budou řádit ve zračím amoku a zabíjet každého, na koho svými pařáty dosáhnou.

Billie našla kapesní komunikátor a pokoušela se spojit s Mitchem.

„Mitchi! Mitchi, odpověz mi! Setkáme se v hangáru! Vetřelci jsou volní! Spears je na základně! Mitchi!“

Pokud ji Bueller slyšel, neodpovídal. Wilks momentálně neměl čas se tím zabývat.

Z otevřených dveří vpadl do chodby vetřelec. Otočil se k nim a otevřel své pekelné čelisti. Ze zubů mu stékal v dlouhých provázcích sliz.

„Di do prdele,“ prohlásil Wilks. Pozvedl karabinu, nastavil manuální zaměřování-nebyl čas patlat se s laserem-a vypálil rychlou dávku.

Protipancéřové kulky zasáhly vetřelce přímo do hlavy, vylétly kousky tvrdého chitinu a vystříkla kyselina. Vetřelec padal stranou dozadu, narazil do zdi a sesunul se na podlahu. Ozvěna střelby zasáhla Wilkse jako pořádná facka. V uších mu zvonilo. Sakra. Zapomněl si nasadit špunty. No, nic. Pokud bude žít tak dlouho, že bude mít čas zabývat se hluchotou, vyrovná se s tím.

Tekutina na podlaze bublala, a jak se prožírala podlahou, vycházely z ní oblaky štiplavého kouře.

„Pozor na krev, nešlapejte na ní.“

Rozběhli se.

Za rohem vyšel voják se zbraní v pohotovosti. Spears ho spatřil jako první. Tasil pistoli, pozvedl ji, narazil rukou s pistolí do připravené dlaně druhé ruky, zaujal klasický střelecký postoj a třikrát vypálil. Tato technika se nazývala Mozambická dvojka a byla pojmenovaná po dávné policejní akci v nějaké africké zemi z doby před kosmickými lety. Spears předpokládal, že v té době byla občas pod normálními šaty ukrytá další ochrana, a abyste si byli jisti výsledkem, byl nutný další výstřel jistoty na nechráněný cíl.

Nešťastný voják žádný ochranný pancíř neměl, takže každá ze tří ran byla smrtelná.

Když muž padal, pocítil Spears ten pocit vítězství, ten nával adrenalinu, který pocítil pokaždé, když někoho zabil v souboji jeden proti jednomu. Vyvolávalo to staré vzpomínky. Z dob, kdy byl ještě chlapec a zabil svého protivníka-

Tommy byl schovaný ve skladu zásob mezi smetáky, vysavači a vonnými čistícími prostředky. Prášek na praní ho šimral v nose. Chtělo se mu kýchnout, ale stiskl si nosní dírký a překonal to. Venku v temné hale se plížil Jerico Sekera a hledal Tommy-ho. Bylo po setmění a všichni měli spát. Dospělí vojáci a lékaři byli v postelích, ale Jerico ne.

Tommy věděl, že Jerico je idiot, bohužel ale velký a nebezpečný idiot. Tommy se dostal na jeho černou listinu, ani nevěděl jak, a teď, kdykoliv ho Jerico potkal mimo dohled dospělých, ho nakopal do zadku. Ne že by se Tommy nebránil, ale Jerico byl starší,

0 deset kilo těžší a šest měsíců před Tommym v bojo vých uměních. Čas od času Tommy zabodoval, jednou dokonce zlomil tomu kreténovi nos. Ale stálo ho to zlomenou ruku, reimplantaci dvou zubů a patnáct ste hů nad levým okem.

Tommy si přál, aby Jerico přepadl přes Velkou hranu, kutálel se celou cestu až na dno, kde by shnil na sluníčku, a aby ho nenašli, dokud s ním supi neskončí.

To už si klidně můžeš přát důstojnický frčky, troubo, řekl si. Tak debilní zase Jerico není.

Tommy seděl ve skrýši a doufal, že Jerica nenapadne se tam podívat. Byl unavený a chtěl jít do postele, aby si odpočinul před ranním cvičením, ale musel se tu schovávat, aby ho Jerico nezmlátil.

Před skladem se ozvalo pleskání bosých nohou.

1 když si Jerico zul boty, pohyboval se jako rozbitý robot a dělal hluk. Tommy slyšel, jak ten bastard otvírá dveře do koupelny.

Sakra. To se podívá i sem. Nebylo, kam se schovat, pokud ovšem nechtěl zalézt do pytle s čistícím prostředkem. Kdyby se zahrabal dost hluboko a ponořil se do prášku, Jerico by ho neviděl. Tommy vstal a přehodil nohu přes okraj pytle. Najednou ho naplnil vztek, horká zlost mu probublala z nohou do slabin, zaplavila mu hrudník a vnikla do hlavy.

K čertu!

Tohle nebylo správný! Musí se před tím parchantem Jericem schovávat jen proto, že je větší, silnější a lépe trénovaný. To nebylo správný.

Jediné světlo v místnosti pocházelo z kontrolek na ovládání uklízecího robota zaparkovaného u dveří. Mezi náradím připevněným na robotu bylo asi půl metru dlouhé páčidlo. Hliníková tyč široká jako Tommy-ho zápěstí, zakončená zahnutou tupou čepelí. Robot páčidlo používal na čištění usazenin na podlaze. Vypadalo jako ohnutá motyka.

Tommy odtrhl páčidlo a potěžkal ho. Bylo pořádně těžké.

Když Jerico otevřel dveře, byl Tommy připraven.

Velký kluk zamrkal a oči se mu rozšířily, Tommy skočil a zarazil tupou část čepelí do Jericovy lebky. Trefil ho těsně nad pravé oko. Uspokojivě to mlasklo.

Jerico zařval-to bylo také příjemné-a potácel se dozadu chodbou, dokud nenarazil zády do zdi. Sjel na zem, vytrhl si páčidlo z hlavy a zasténal, když se mu krev nahrnula do očí. Podíval se na Tommyho, zmateně, jako by nechápal, co se stalo.

Tommy došel k Jericovi. „Hej, dej mi to.“ Popadl páčidlo a trhl. Nevěděl, co to je, ale strach, hanba a zuřivost se smísily v něco, co nikdy předtím necítil. Cítil velkou sílu, energii získanou pokořením svého nepřítele.

„Krvácím!“

„Ne na dlouho,“ řekl Tommy. Pozvedl páčidlo a udeřil.

Tommymu Spearsovi bylo devět a zabil svého prvního protivníka.

„Bože,“ vykřikl jeden ze Spearsových mariňáků.

Generál se probral ze svého výletu do minulosti a podíval se přes padlého vojáka. Užasne. Celá vzpomínka zabrala asi pět vteřin skutečného času. Kódovaná a stlačená jako data v modemu.

V chodbě stál vetřelec a připravoval se k útoku. Spears vykročil do světla a ujistil se, že mu vetřelec vidí do tváře.

„Ty víš, kdo jsem,“ řekl a vytáhl z opasku ovladač. „A královna ví, co je toto.“ *Zamával* ovladačem. Podlaha líhně byla zaminovaná a tento ovladač ji mohl odpálit. Spears se již dříve ujistil, že to královna pochopila. Samozřejmě, v tomto okamžiku už vetřelci přenáší vejce na jiné místo, ale ještě to nemohli všechno stihnout. A kromě toho, královna nemohla vědět, jestli nepodmiňoval celou stanici, aby ji mohl stisknutím tlačítka vyhodit na orbit.

Královna viděla všechno, co viděli ostatní vetřelci.

Vetřelec zasyčel, pak se otočil a rozběhl se opačným směrem.

„Bože,“ opakoval voják. „On se vás bál!“

„Přesně,“ přisvědčil Spears. „A věděl proč. Jdeme.“

Četa nezaváhala.

„Powelli?“

„Tudy,“ ukázal major.

Wilks se podíval na Billii. „Jsem v pořádku,“ řekla téměř bez dechu. „Ale Mitch-“ „-jim nechutná,“ vysvětlil jí Wilks. „Když bude klidně stát, ani si ho nevšimnou.“

„Ale Spears ano,“ vložil se do rozhovoru Powell.

„Díky, majore. Podívej, Billie. Ví, kam jdeme, a udělá, co bude v jeho silách, abychom tam bezpečně dorazili, a pak se vydá za náma,“

„Nemůžu ho tu nechat,“ nedala se Billie.

„Dobře. Počkáme na něj. S libuj u.“

Billie přikývla. To jí muselo stačit. Neměla na výběr, musela Wilksovi věřit.

V chodbě za nimi někdo vykřikl a zvuk přešel ve vlhké bublání.

„Už nemáme moc času, lidi.“

Billii připadalo, že většinu svého života strávila na útěku. Ale teď nebyl čas, aby se zastavila a odpočinula si. „Běžte,“ řekla. „Jsem hned za vámi.“

19

Běželi.

Wilks se nebál zemřít. Utíkal tam, kde podle něj bylo nejbezpečnější místo na této planetce, ale pokud to nezvládne, smůla. Už od prvního setkání s vetřelci žil na vypůjčený čas. Jak je to dlouho? Dvanáct, čtrnáct standardních let? Billii bylo deset, bude se jí muset zeptat, kolik jí je teď. Měl zemřít tenkrát se svou jednotkou. Ale nezemřel a od té doby spotřeboval hodně alkoholu i drog ve snaze na to zapomenout. Osud tomu nechtěl a všechno se mu vracelo. Někde po cestě si našel nový cíl: vyhledit vetřelce, do posledního vojáka, do posledního vejce. Pokud by ho teď zabili, zabránilo by mu to dokončit misi a toho se bál víc než smrti. Ve svém životě poznal i osobní strach, ale ty dny byly dávno pryč.

Před několika lety ho při jednom z jeho čtrnáctidenních flámů našla v parku skupina civilistů. Byl nahý a jeho ID implantáty byly vymazány lidmi, kteří ho okradli a pak se ho snažili zabít. Civilisté nevěděli, že je voják, a tak ho dali do nemocnice a podrobili standardní proceduře, která zahrnovala i psychiatrické vyšetření. Byla to školní nemocnice s množstvím mladých mediků, toužících pracovat s tak zřetelně depresivním pacientem; jeho neodstraněná jizva na tváři jistě vyprávěla celé příběhy o jeho mentálním stavu.

Netrvalo jim dlouho identifikovat ho jako profesionálního vojáka a rozpoznat jeho problém. Ale zatímco čekal na převoz do vojenské nemocnice, prošlo u něj tolik budoucích psychiatrů, kolik se jich k němu vešlo. Případy jako on tu moc často neměli.

Při jednom takovém sezení s mladou atraktivní ženou, kterou by se za jiných okolností snažil dostat do postele, slyšel poprvé o syndromu Doktora Hollidaye.

Holliday žil za časů Divokého západu a byl zubařem nebo něčím takovým.

Měl smrtelnou a v té době nevléčitelnou nemoc.

„A tak,“ vyprávěla mladá doktorka, „se sbalil a vydal se za sušším podnebím, o kterém se předpokládalo, že pomáhá proti symptomům jeho nemoci. Stal se z něj profesionální hráč a zločinec. Zapletl se do mnoha přestřelek, a i když nebyl zvlášť dobrý střelec, vždy zvítězil. Je znám případ, kdy dr. Holliday zahájil střelbu na muže ve veřejném zařízení ke konzumaci alkoholu. Použil přitom zbraň zvanou šestiraňák. Stál sedm metrů od svého soupeře, vyprázdnil celou zbraň a zcela minul. Uvědomíme-li si, že šestiraňák byl v rukou experta přesný na padesát metrů, dalo by se říct, že měl špatnou mušku. Později prý přešel na brokovnici, která, jak mi bylo řečeno, má větší rozptyl.“

„Zajímavé,“ konstatoval Wilks. Možná, že se s ní přece jen nakonec zkusí vyspat, když kvůli ničemu jinému, tak aby konečně držela hubu.

Než stačil promluvit, lékařka pokračovala, zřetelně zamilovaná do zvuku svého hlasu. „Jak naši historikové zjistili, hlavním důvodem, proč Holliday vyhrával, bylo, že mu na tom nezáleželo.“

Wilks se zamračil. „Co to má znamenat?“ Ihned litoval, že se zeptal.

„Holliday měl brzo zemřít nebo si to alespoň myslel. Vlastně, protože diagnóza nebyla přesná, žil ještě dlouho po svém předpokládaném konci. Ale protože věřil, že jeho dny jsou sečteny a součet je velmi malý, myslel si, že nemá co ztratit. A kdykoliv se proti někomu v duelu postavil-říkali tomu přestřelky nebo tak nějak-nebál se smrti. Ve své mysli už mrtvý byl. Navíc pravidelně konzumoval velké dávky alkoholických nápojů, což dále přispívalo k umrtvení. I když to snižovalo jeho fyzické schopnosti jako rychlost reakce a přesnost střelby, poskytovalo mu to rozhodující psychickou výhodu. Většina lidí, s kterými bojoval, nechtěla zemřít a jejich strach jim svazoval ruce. Proti oponentovi, který se nestaral, jestli zemře nebo ne a jeho jediným cílem bylo, střelit protivníka, mohl být takový strach smrtelný. A setkání s M. Holli-dayem často smrtelná byla.“

Wilks přikývl. Zajímalo ho, jestli takhle kecala, když byla hotová. „Úžasné. Nechceš si sundat šaty a vošukat válečného hrdinu, než si pro něj přijdou?“

Mladá žena se usmála, aniž by se jí jeho obscénní nabídka nějak dotkla. „Myslím, že ne, desátníku Wilksi. Nebylo by to profesionální...“

Wilks běžel chodbou s bandou vetřelců za zády. Ušklíbl se a jizva na jeho tváři vytvořila podivný obrazec. Teď vím, jak jste se cítil, pane Holliday. Když žijete na vypůjčený čas a kašlete na to, jestli zemřete, dělá to věci

krásně jednoduché.

Billie spatřila vojáka, snažícího se schovat za vypadlou přepážkou. Když zjistil, že ho spatřila, začal zvedat zbraň.

„Wilksi,“ vykřikla Billie. Pozvedla svou zbraň a namířila na vojáka.

„Nedělej to, vojáku,“ křikl Powell.

Voják se zvedal a stále se snažil zamířit. „Generál je zpátky! Všichni jste mrtví!“

Billie a Wilks vystřelili téměř současně. Voják v pádu rotoval. Měl otevřený hrudník a krev stříkala až na zeď.

Billii se udělalo špatně. Na zabíjení lidí si nikdy nezvykne. Dala se do pohybu, vlastní přežití zvítězilo.

Někdo vypnul světla a životní systémy, ale Spears byl připraven. Vojáci byli ve skafandru a v plné polní. „Aktivujte noční vidění,“ rozkázal. Sám přepnul filtry v obličejovém krytu na noční mód a chodba se zeleně rozsvítila. Dalším spínačem aktivoval světla vydávající, pro normální oči téměř neviditelnou, fialovou záři. Zdi zalila zářivá zeleně, téměř tak jasná jako při normálním osvětlení. „Buďte pozorní! Překrývat pole palby!“

Dvacet metrů před nimi vrávorala postava. Spears viděl, jak muž mává pažemi, a slyšel ho křičet: „Generále. Jste to vy? Nestřílejte! Jsem na vaší straně!“ Muž toho moc neviděl. Byl oblečen do staniční uniformy. Neměl zbraň ani noční oči.

„Pal,“ rozkázal Spears.

Dva mariňáci na špici zahájili palbu. Zvuky byly tlumené, ale slyšitelné. Vojákovi zmizely nohy a upadl. Hodně lidí na stanici budou jeho spojenci, ale teď nebyl čas starat se o loajalitu. Jeden nepřítel s granátem dokáže nadělat hodně škody. Bude lepší nejdřív vyčistit chodby a věci roztrhát později.

Najednou přestala působit gravitace. Bez varování, okamžitě. Běžící mariňáci vylétli vysoko do vzduchu, naráželi do zdí a do stropu nebo se nekontrolovatelně točili u podlahy. Změna z plné gravitace na jednu desetinu g mezi dvěma kroky nebylo něco, co by se dalo natrénovat.

„Aktivujte boty!“ křikl Spears.

Pod podlahou byly položeny magnetické pásy, určené právě pro takový výpadek. Bojové boty jim umožní, i když daleko pomalejší, normální chůzi.

Když opadl počáteční zmatek, byl jen jeden voják zraněný tak těžce, že

nemohl pokračovat v cestě. Lékař čtyř zjistil, že si zlomil krk a bude potřebovat plnou rehabilitaci.

„Může jít?“

„Ne, pane. Je paralyzovaný.“

„Tak ho nechtě. Někdo se pro něj později vrátí.“

Spíš *něco*, napadlo Spearse. Raněný muž byl jako voják nepoužitelný. Hodil se jen jako krmení pro nové jednotky. Klidně ho tu mohou nechat.

„Pane!“ volal voják. „Prosím vás. Nenechávejte mě těm věcem!“

„Je válka, synu. Posrals to a teď za to zaplatíš. Pohyb, vojáci!“

Vydali se s klapotem chodbou. Spears nechal svůj oddíl přeladit na kanál tři a výkřiky raněného muže ustaly.

Powell poslouchal svůj kom a pokyvoval hlavou. On, Billie a Wilks byli v přístupové chodbě k hangárům mezihvězdných lodí. Měli světlo a energii i přesto, že většina stanice byla odříznutá. Korném přicházely zoufalé zprávy, jednotlivé hlasy přecházely v souvislý hukot.

„Podpora života vypnuta v D-2-!“

„Dostali Mauryho-!“

„Dveře jsou zavřené, dveře jsou zavřené-!“

„-pod palbou. Někdo tu střílí-!“

„Vetřelci, vetřelci-pryč-!“

To vše se mísilo se zvuky střelby, výbuchů, kovových úderů a dalšími výkřiky smrti a zmatku.

Na Wilkse dolehla tíha, jako by mu někdo pověsil na záda závaží. Po chvíli ten pocit zmizel.

„Wilksi?“

„Někdo si hraje s gravitací. Bueller, snaží se zpomalit Spearse nebo zmást vetřelce.“

Wilks si všiml, že Powell je na pokraji nervového zhroucení. Tvář měl bledou a zpocenou, držel se komunikátoru, jako by to bylo jediné pojítko se životem. „Základna je obsazena,“ zašeptal. „Jsme v hajzlu. Měl jsem mít rozum a nedráždit Spearse. Je to zabiják, šílenec. Jsme odsouzeni k záhubě.“

„Poslouchej,“ začal Wilks, jako by mluvil k bláznovi nebo malému děcku.

„Poslouchej, dostaneme se ven. Použijeme jednu z vesmírných lodí.“

Powell zavrtěl hlavou. „To nejde. Programování letu trvá příliš dlouho. Dostanou nás. Dostanou nás.“

„Použijeme starý program,“ navrhl Wilks. „Poletíme lodí zpátky tam, odkud přiletěla.“

„To není dobrý nápad. Přiletěly ze Země. Všechny.“

^měníme ten zasranej program cestou. Pohni se.“

Powell pohlédl na Wilkse a přikývl. „Dobrá. Teď velíte vy, ano?“

Ubožák. Měl dělat něco jiného. Měl popíjet kvalitní čaj na nějaké univerzitě a konverzovat s ostatními profesory o moderním umění nebo starověké historii. Potíž byla v tom, že bez zabijáků jako Spears a, hm, jako Wilks, by taková místa už nikdy neexistovala. Možná, že nebudou stejně.

Před nimi vystoupili ze stínu dva vetřelci a zasyčeli.

Wilks si uvědomil, že se šklebí. Jděte do prdele, myslel si. Vy mě neznáte? Zahráváte si s doktorem Hollidayem, vy stupidní bastardi.

Postavil se k Billii, která je také spatřila. Bok po boku pozvedli své zbraně.

V chodbě bylo chvíli hlučno.

„Jdeme, Powelli. Zůstaňte s náma,“

20

Trojice se vydala ke dveřím do hangáru.

Hangár byl stále neporušený, přinejmenším tu ještě nebyli žádní vetřelci. Pomocí Powellova kódu se dostali do hangáru bez dalších problémů.

Na obrovské ploše hangáru byl klid. Pokud zde, při vyhlášení poplachu, byly nějaké pracovní skupiny, teď zmizely.

„Do které lodi je nejlehčí přístup?“ zeptal se Wilks. „Která má dostatek paliva a je v nejlepším stavu?“

„Tahle,“ ukázal Powell.

Na stanici mohly být další lodě, ale v tomto hangáru byly jen čtyři včetně té, ve které přiletěli Wilks, Billie a Bueller.

Wilks byl rád, že Powell neukázal na *Američana*, přece jen preferoval něco pohodlnějšího. Ale v bouři byl jakýkoliv přístav dobrý a tady mezi Spearsem a vetřelci nebyla bouře, ale hurikán.

„Všichni na palubu,“ zavelel Wilks.

Základna byla v desolátním stavu. Spears a jeho muži procházeli chaosem a stříleli na všechno, co se jim postavilo do cesty. Většinou to byli lidé, ale za oběť padlo i pár vetřelců, kteří nestačili včas utéct. K čertu s tím, uvažoval Spears, vylepšujeme genetickou výbavu. Útočení na Spearse nebyla charakteristika, která by měla přispívat k přežití.

Bylo tu pár věcí, které bylo nutné zachránit. Bude muset omezit ztráty. Pravda, bitvu i válku, i když krátkou a směšnou, vyhraje, ale zničení báze je ztráta. Dobrý velitel věděl, kdy se zakopat a kdy vypustit nádrže a odporoučet se. Třetí základna posloužila svému účelu. Rád by měl více času, ale nebyl to případ všech velitelů? Snažil jste se o dokonalost, ale akceptoval jste, co máte a šel dál. Ve válce jste musel bojovat s tím, co máte, a ne s tím, co byste si přál. V perfektní galaxii bylo k dispozici dostatek vojáků i materiálu na uskutečnění dokonalého plánu. V této galaxii se to stávalo jen zřídka.

Oddíl přišel o pár dalších mužů. Jednoho střelili, další šlápl na minu, ale postup se nezastavil. Sklepe-ní, kde Spears skrýval své nejlepší vetřelce, ty nejlepší z dosavadní úrody, mělo odolat všemu kromě atomové bomby a otevřít je mohl jedině Spears. Jediná další cenná věc na tomto kusu kamene byla cesta pryč. Tu měl také zajištěnou. Byl by špatný generál, kdyby si nenechal ústupovou cestu otevřenou. Spears nebyl špatný generál.

Spears vedl své muže k hangárům.

Billie už překonala strach, adrenalinu bylo jen tolik, aby neusnula. Bylo divné zvyknout si na něco takového, ale asi se jí to podařilo. Nebo už konečně přicházela o rozum. Byla příliš unavená, než aby o tom přemýšlela.

Vedle ní Wilks řekl: „Tak?“

Mluvil k Powellovi, který se mračil nad ovládacím panelem. Powell naťukal do malého přístroje sérii čísel a podíval se na loď, před kterou stáli.

„Dveře se neotvírají,“ oznámil.

„To vidím. Ale proč ne?“

Powell potřásl hlavou. „Nevím. Toto je univerzální kód a měl by otevřít

všechny dveře na základně až po ledničku s pivem v kuchyni. Ten kód používá Spears, když je na základně, a jinak zůstává u velitele základny. Doted' fungoval. Měl by fungovat i tady.“

„Jste si jistý, že jste vložil správný kód?“ zeptala se Billie.

„Ano. Jsem si jistý.“

Wilks si povzdechl. „Spears. Zase nás přechcal. Měli jsme to čekat. Je tak paranoidní, že by lodě nikomu nesvěřil, pokud není poblíž. Musíme to obejít.“

„To bude trvat. Přístupový panel je obrněný,“ řekl Powell.

„Nemyslím, že máme na výběr.“

Spears a jeho vojáci dorazili do vnějšího hangáru únikovým tunelem. Dvě lodi v obrovské místnosti stály klidně. Nechal polovinu čtyř rozvinout do věžře a zaujmout strategické pozice, ale nebylo to potřeba. Nikdo tu nebyl. Cítil téměř soucit s nepřítelem. Rozdíl tolika tříd. Powell neměl nikdy skutečně šanci.

„Dobře, zbytek se mnou do vnitřního hangáru.“

Vyrazili do spojovací chodby.

„Asi to mám,“ prohlásil Wilks.

Museli odpálit přístupový panel, ale jakmile se jim to povedlo, přepojení obvodů nebylo složité. Wilks přemostil celou elektroniku, odpojil přívod energie do dveří a k otvírání použil manuální ovládání. Měl asi patnáct centimetrů široký otvor, když uslyšel hlas:

„Ani hnout!“

Wilks se otočil a spatřil půl tuctu mariňáků ve skafandrech a plné polní, jak na ně míří zbraněmi. Rychle pohlédl na Billii a proběhl mezi nimi záblesk porozumění. Raději umřít v boji, než být předhozen vetřelcům. „Sbohem, Billie,“ zašeptal. „Promiň.“

Skočil po pušce opřené o loď a viděl, jak Billie pozvedá pušku do střelecké pozice. Očekával údery smrtících kulek, protože věděl, že neexistuje možnost, že by se dostal ke své zbrani dřív, než ho mariňáci rozstřílí na kousky. K čertu!

Oslepilo ho bílé světlo a ztratil vědomí. Divný, takhle to nečekal...

Když přišel k sobě, ležel na zádech vedle Powella. Billie byla pohozená vedle majora na druhé straně. Wilks nechápavě zamrkal.

„Dobry pokus, seržante,“ řekl Spears. Wilks se převálil na stranu a spatřil Spearse. Krylo ho půl tuctu vojáků s šokery, původně určenými k potlačování nepokojů, uspávajícími člověka elektrickým výbojem.

„Sokové nálože,“ řekl Spears v odpověď na Wilksovu nevyslovenou otázku. „Uložené v zámcích všech lodí. Až byste otevřel dveře o dalších pět šest centimetrů, vybuchly by samy. Ani bych nemusel použít tohle.“ Ukázal malý elektronický přístroj.

Wilks se podíval na Spearse, mysl stále zamlženou. Chtěl něco udělat. Ale co-?

„Nepokoušejte se o žádné hrdinství, seržante,“ pokračoval generál. „Nechal bych vás zase omráčit. Zatím ještě neumřete.“

Spears pohlédl na Powella, který se ještě neprobudil.

„Měl jsem vědět, že by se ten srab sám o nic nepokusil. To jste byl vy v tom transportéru?“

Wilksovi se povedlo přikývnout.

Spears mu gesto vrátil. „Myslel jsem si to. Máte bod za pokus, ale vybral jste si špatnou stranu. Bohužel. Obdivuji muže s odvahou, i když jsou to nepřátelé.“

Billie ve spánku zasténala.

„Někdy vyhraješ, někdy prohraješ,“ prohodil Spears a otočil se pryč. „Dobře, chlapi. Znáte postup. Naložte náklad a seberte vybavení. Rozdělte vězně a osvobod'te mé věrné. Dám vám seznam.“

„Co budete dělat?“ zeptal se Wilks. Bolela ho hlava a cítil, že bude zvracet, ale vydržel. Dýchal pomalu a zhluboka.

„To vás opravdu nemusí zajímat. Ale protože jste byl dobrý protivník, řeknu vám to. Vyrážím domů, na Zem. Beru si s sebou jen malý oddíl vetřelců. Jakmile demonstрую, jak efektivní jsou mí vojáci, dostanu podporu a vybuduji kompletní armádu vycvičených vetřelců. Bude to úžasné, synu. Ukážu jim své *záznamy* a dostanu, co potřebuji, abych vyhrál tuhle válku.“

Ježíši. On tomu *věřil*. Tomu chlapovi chybělo pár kilo mozkový hmoty, bláznivej jako rozšláplá ploštice.

„A co my?⁴¹“ ozvalo se od Powella, kterému se povedlo se posadit.

„Vy a vaši spojenci stanete před vojenským soudem, majore. Teď nemám na takové maličkosti čas, takže tu počkáte, dokud sem nepošlu příslušný práv-

nický tým, který to vyřídí.“

„Nemůžete nás tu nechat! Na základně jsou vetřelci! Roztrhají nás, sežerou!“

„Na to jste měl myslet před vzpourou, majore.“ Spears se otočil a odešel.

Wilks se pokusil postavit, ale okamžitě k němu vykročili dva mariňáci s omračovacími holemi v pohotovosti. Wilks se znovu posadil. Kdyby na ně teď skočil, přidělal by si jen další bolení hlavy, až by se za půl hodiny vzbudil. Pokud by se vzbudil. Teď bylo důležitější zůstat vzhůru. Ať se jim

21

stane cokoliv, chce být u toho.

Mitch ležel na Billii, pohyboval se pomalu a s velkou silou, tlačil, vyplňoval ji. Na tváři se mu perlil pot. Vzepřel se na rukou, tricepsy se napnuly, byli spojeni jen genitáliemi, spojení dvou pohlaví.

Nazí a spojení tančili.

Billie se nikdy necítila tak plná, tak kompletní jako žena, jako lidská bytost. V to vždy doufala, ale nikdy to neočekávala. Mít někoho, kdo ji miluje, někoho, koho může sama milovat. Beze zbytku dávat i přijímat. Ne mň. Ne víc.

Být ve dvou a zůstat jedním. Pohyboval se rychleji, blížil se k vrcholu a ona se pohybovala s ním. Ano. Ano. Ano, ano, ano!

Vykřikla.

Billie zírala na Mitchova otevřená ústa, mezi rty se vynořil pařát. Ale nesáhl po Billii. Ostnatá ruka se vysunula v oblouku na ruce příliš široké, než aby vycházela z Mitchových úst. Natáhla se k Mitchovu břichu, zaryla se do kůže a svalů, roztrhla ho na dvě části a horní odtrhla. Na Billii zůstala jen dolní polovina. Z roztrženého těla začala prýštit bílá tekutina. Androidská krev barvy mléka dopadala na Billii jako obscénní sprcha, horká a slaná...

„Ne!“

Billie cítila tlak na nohou; snažila se od váhy osvobodit-

„Billie. To jsem já, Wilks. Vzbud' se.“

Otevřela oči. Bolela ji hlava a chtělo se jí zvracet. Kolem stáli vojáci v uzavřených skafandrech s dlouhými tyčemi v rukou.

„Wilksi?“

„Spears. Byli jsme zasaženi šokovým granátem.“

Billie nevěděla, o čem mluví. Kde to byli? Poslední, co si pamatovala, byl útěk. Vypadalo to, jako by pořád jen utíkali.

„Billie.“

„Co?“

„Jsi v pořádku?“

Začaly se jí vracet útržky obrazů. Vetřelci v chodbě. Lodní dveře se neotvírají. Muži, mířící na ně puškami. Nevyslovené rozhodnutí bojovat, které spolu s Wilksem učinila. „Jo, doufám. Co se to děje?“⁴

Powell seděl zády ke zdi s koleny přitisknutými k hrudi. „Spears naloží ochočené vetřelce do největší lodě a odletí. Říká, že letí na Zem. My tu zůstaneme, spolu s ostatními vojáky a vědci.“

„Hele, držte huby,“ vyjel na ně jeden z hlídačů. „Zůstanete tu vy a ostatní zrádci. My, co jsme zůstali s generálem, letíme s ním.“

Powell se zasmál, zvuk na hranici hysterie.

„To jste skutečně tak hloupý, vojáku? Už vás nepotřebuje, jste jen přebytečné závaží. Klidně se vás zbaví,“

„Ani nápad, majore,“ přidal se další strážný. „Spears se o své blízké postará.“

„O své blízké? Kryste, on si myslí, že je zasránej Bůh, ty blbče. Ty pro něj nejsi nic víc než použitý toaletní papír. Posloužil jsi svému účelu; zůstaneš tu zavřený jako my všichni.“

Stráže se po sobě podívaly. Velitel, starší seržant, se kterým Billie jednou mluvila, zavrtěl hlavou. „Nechtě toho, kluci. Tady major se nás jen snaží rozdělit a nahlodat. Generál se o vás až do dneška staral, ne? Nenechte se od toho sýčka rozhodit. Neslyšeli jste generála, že si máte sbalit, hned jak zavřeme zajatce?“

Dalších pět strážných chvíli remcalo. Billii se nezdáli úplně přesvědčení, ale to bylo stejně jedno. Jít je, tak jako tak, nenechají.

„Dobře,“ prohlásil velitel. „Šípková Růženka je vzhůru, tak se hněte.“

Wilks se postavil na nohy a pomohl Billii. Dva z mariňáků zvedli Powella.

Billie viděla, jak se Wilks připravuje. Chtěl bojovat. Nemyslela si, že to dokáže, ale bude ho následovat.

Zhasla světla.

„Co je, sakra-?“ vykřikl někdo.

Ozval se elektrický výboj a někdo zaječel.

„Noční oči,“ přikázal seržant. „Zapněte si noční oči!“⁴

Chvilí bylo ticho. Čas byl zpomalený, jako pavouk visící na vláknech...

„Oči zapnuté? Všichni vidí? Podejte hlášení!“

Sbor souhlasů.

„Nikdo se ani nehne,“ řekl velitel. „Vidíme vás jako v poledne na rovníku.“

Světla se rozsvítila s třikrát větší intenzitou než předtím.

Vojáci téměř jednohlasně zařvali. Jejich ruce vyrazily nahoru a narazily do obličejových krytů. Jeden voják odsunul kryt a začal si drápat oči.

„Co-?“

„Bueller!“ vykřikl Wilks. Kopl jednoho muže do břicha, zachytil tyč, než stačila dopadnout na podlahu, a udeřil s ní dalšího vojáka do krku. Muselo to bolet i přes skafandr.

„Utíkejte! Tudy!“

Billie následovala Wilkse a Powell byl hned za nimi.

„Co se stalo, Wilksi?!“

„Oslepli. Noční oči jim světlo v hangáru asi milionkrát znásobily. Obvyčejný skafandry nemají zašlého vy filtry; armáda šetří na všem. Muselo to být jako pohled přímo do atomového záblesku. Běžte!“

Znovu utíkali. Spears osobně dohlížel na nakládání modulů s vetřelci na transportéry, když přišlo zoufalé hlášení.

„Generále, Powell a ti další dva utekli!“

Spears pocítil záchvěv zmatku, ale ovládl se. „Nevadí. *Zavření* nebo na útěku, stejně tu zůstanou. Udržujte hlídky. Když je uvidíte, zastřelte je, ale

jinak nic nepodnikejte.“

Zrušil spojení a sledoval, jak velký manipulátor zvedl modul a opatrně ho položil na transportér k ostatním. On jediný znal přístupové kódy k vesmírným lodím. Na cestu se vydají jen dvě lodě, jedna s nákladem a druhá s jediným pasažérem-se Spearsem. Ostatní lodě tu zůstanou. Bude to obrovská materiální ztráta, ale muselo to tak být. Ve válce se musely přinášet oběti, ať už lidské nebo materiální. Muž, který nemohl dělat horkou práci, si nazasluhoval velet. Motory zbývajících lodí se třicet vteřin po Spearse ve odletu roztaví. Všichni, kdo tu v té chvíli budou, tu také zůstanou, dokud pro ně někdo nepřiletí. A vzhledem k neuvěřitelnému hladu vetřelců bylo velmi nepravděpodobné, že by tu někdo tak dlouho vydržel.

Vezme s sebou královnu, samozřejmě, ta byla pro jeho plán nezbytná. Ovládej ji a ovládaš všechny vetřelce. Některé vědecké mozky na stanici si myslely, že pokud není na blízku žádná královna, může se jedna vyvinout i z řadového vetřelce, ale to nebylo v tomto případě pravděpodobné. Zásoba jídla na tomto, téměř bezvzdušném, kusu kamene byla omezená. Vojáci a vědci vetřelcům moc dlouho nevydrží, pokud ovšem neměli svou verzi Ježíše, aby zopakoval trik s bochníky chleba a rybami.

Spears se nad tím nápadem usmál. Myšlenka vetřelců s mesiášem byla legrační. A proč ne? Proč by tato skupinka příšer-vojáků nemohla považovat za mesiáše jeho? Bylo to klidně možné. Vedl je do lepšího světa, do království moci a slávy. Proč by o něm tak nemohli smýšlet. Ne že by vetřelci moc přemýšleli, ale to přece ani mariňáci.

„Opatrně s tím nákladem,“ upozornil Spears. „Přece to nechcete otevřít předčasně?“

Těch v továrně byla škoda, ale tak to chodilo. Napadlo ho staré přísloví o nejlepších plánech, nepřezí-vajících první nasazení v praxi. Byla to jen malá překážka. Nic, s čím by se schopný velitel nevyrovnal.

Spears se zašklebil. Až vzlétne, vykouří jeden ze svých speciálních doutníků. Zaslouží si to. Právě vyhrál první bitvu ve válce proti vetřelcům. Další vykouří, až vyhraje první bitvu na Zemi.

Ano, to udělá.

„A co teď?“ zeptal se Powell.

„Jako bych tu už někdy byl,“ řekl Wilks.

Nacházeli se v nepoužívaném skladišti. Prázdné bedny tu tvořily bludiště chodeb, ve kterém se mohli, alepoň na chvíli, ztratit.

„Můžeme utíkat, ale neunikneme,“ pokračoval Wilks. „Musíme se dostat z planetoidu, nebo jsme mrtví.“

„Jak?“

„Spears si vezme, podle mě, tu největší loď. Možná dvě, připoutaný k sobě. Musíme najít způsob, jak se na jednu z těch lodí dostat.“

, Jak?“ opakoval Powell.

„Víte, kde jsou schovaní vetřelci, které si bere s sebou?“ „Ano, ve zvláštním sklepu.“ „Jdem tam.“

„Ale jestli nás někdo uvidí-“ začal Powell. „Zastřelí nás?“ dokončil Wilks. „No to je teda něco, majore. Jdeme!“

Spears jel s prvním nákladem a jeho muži zatím nakládali další transportér. Nic se nesmí pokazit, sám na to dohlédne. Královnu polapil lehce, stačilo najít místo, kam schovala svá vejce, a zamávat nad nimi plamenometem. Jakmile byla chycená, vetřelci běžající po základně se uklidnili-alespoň do doby, než zjistí, že je pryč. Zdi královnina vězení byly neprůhledné, takže nebude tušit, kam ji vezou, dokud nebude pozdě.

Všechno bylo pod kontrolou.

Sklepení s vetřelci bylo přísně střežené, stejně tak muži nakládající vetřelce na transportér. Ale u dalšího nákladáku, padesát metrů vzdáleného, byl jen řidič a dva vojáci.

„To je ono,“ prohlásil Wilks.

„To je co?“ nechápal Powell.

„Náš lístek. Schováme se na transportéru a ten nás doveze přímo na Spearsovu loď.“

„Jste blázen. To nikdy nezvládneme.“

„Máte lepší nápad?“

Powell pohlédl na Wilkse a pak na Billii. Ta zavrtěla hlavou. „Wilks je v takových věcech dost dobrý. Už nás jednou zachránil a já mu věřím.“

Wilks na ni kývl.

„Dobře. Uděláme to takhle...“

Spears sledoval, jak jsou kontejnery nakládány do lodi. Jeho plán vycházel. Byl to slavný den pro Armádu. Billie, celá nahá, vstoupila do světla, aby ji tři vojáci na prázdném nákladáku dobře viděli.

„Ježíši Kriste,“ vypadlo z jednoho. „Podívejte se na to!“ Billie se usmála, olízla si špičku prstu, dotkla se levé bradavky, ta se zvedla a ztvdla. Pak ustoupila zpět do stínu.

„Hej,“ vykřikl jeden z vojáků. „Počkej, zlato!“

„Jsi blázen,“ obořil se na něj druhý mariňák. „Jestli tě Spears nachytá, vykouše ti novou díru do prdele!“

„Spears-“ začal řidič.

„Seru na Spearse.“

„Dobře,“ přidal se druhý mariňák, „jdu s tebou. Taky si rád štrejchnu. Dělej.“

Dva mariňáci vyběhli směrem k místu, kde před chvílí Billie zmizela. Doběhli za roh a spatřili ji. Nohy od sebe, ruce roztažené a na tváři sladký úsměv.

Jak mohou být muži tak stupidní, přemítala Billie. Opravdu věří, že žena, která je nikdy předtím neviděla, bude tak unesená chříčcem, že se okamžitě svlékne a roztáhne nohy?

Vypadalo to tak. Vojáci se k ní vrhli a cestou odhazovali vystroj a rozepínali si uniformy. Za vojáky se objevil Wilks a tůkl každého z nich do hlavy tyčí sebranou strážím. Oba byli mimo, ještě než dopadli na podlahu.

„Ted'máme pušky a uniformy.“

„Bože, Wilksi. To jsou ti muži, co chrání naši galaxii? Není divu, že vetřelci vyhrávají.“

Wilks se zašklebil a potřásl hlavou. „Co ti na to mám říct? Obleč se.“

„To byla rychlovka,“ komentoval řidič, když se mariňáci po pěti minutách vraceli. „Jaká byla?“

„Byla jsem skvělá,“ řekla Billie a pozvedla hlavu, aby jí dobře viděl do obličeje. Řidič sáhl po pistoli, ale Wilks mu už mířil právě získanou karabinou na srdce. „Nedělej to,“ požádal ho. „Půjdeme se trochu projít.“

Za tři minuty byl Powell oblečený v řidičových šatech a řidič spal kousek od nich v malé místnosti, připoutaný ke dvěma mariňákům. Velitel nákladové čety dal řidiči-Powellovi pokyn.

Velitel Powella znal, a proto se Powell snažil udržet tvář co nejvíc schovanou. Wilkse a Billii neznal, byli to pro něj jen dva další mariňáci.

Spears sledoval, jak se matná schránka, obsahující královnu, noří do lodi. Pokud byla nervózní, nedávala to znát. Uvnitř ocelové krabice byl klid.

Teď, když byla královna v bezpečí, cítil se Spears lépe. Právě mluvil s druhým důstojníkem, dohlížejícím na přepravu vetřelců. „Dobře, až bude náklad naložen, chci, abyste shromáždil mužstvo v hangáru B a začal s nalodováním na *Granta*. Chci mít všechny věrné mariňáky na palubě v 16.00, jasné?“

Poručíkova tvář se rozzářila. „Ano, pane!“

„Proveďte rozkaz.“

Spears se vydal do svého bytu. Bylo tam pár věcí, které si chtěl sbalit sám. Až to dokončí, bude moci vyrazit. Vzpomněl si na staré rčení, které se naučil na svém prvním místě. Nikdy se neohlížej. Mohl bys najít něco, co by tě pak mohlo v noci užírat. V tomto případě za sebou opravdu něco zanechával, ale rozhodně ho to nebude pronásledovat, tím méně užírat. Šel vstříc slavné budoucnosti a tady nebylo nic než mrtvá minulost.

Victis honor, napadlo Sparse, povídejte to poraženým.

22

„A co Mitch?“

Powell řídil a Wilks pozorně sledoval chodbu a pátral po někom, kdo by je mohl poznat. Zatím nikdo.

„Nevím,“ řekl Wilks. „Po tom posledním kousku v hangáru musel z centra podpory života vypadnout - Spears tam určitě poslal pár vojáků. Měli jsme štěstí, že tam vydržel tak dlouho.“

„Slíbil jsi, že ho tu nenecháme.“

„Podívej se, Billie, Bueller je chytřejší než devět desetin vojáků na základně, pravděpodobně včetně mě. Bude mu jasný, že se musíme dostat z planety. Nevíme přesně, co Spears udělá, ale jakmile vzlítne, všichni, kdo tu zůstanou, budou v pěkném maléru.“

„Už jsme dlouho neviděli žádného vetřelce,“ řekla Billie. „Možná už jsou

všichni mrtví.“

„Tomu sama nevěříš.“

Powell si odkašlal. „Spears pravděpodobně ovládl královnu a máje znova pod kontrolou.“

„Ale Mitch-“

„Má nový fešný kovový nohy a dost rozumu, aby věděl, kam ho mám donést,“ dokončil Wilks. „Pravděpodobně je už schovanej v jednom z hangárů.“

Billie ztichla. Nebyla si jistá, co k němu cítí, ale nechat ho tu nechtěla.

„Nepojedeme přímo do lodi, že ne?“

„Proč ne? Budeš držet hlavu dole a nikdo si tě nevšimne. Spěchají, nečekají, že si to tam pnhasíme na nákladáku. Zaparkujem, vystoupíme a ztratíme se v davu.“

„To vypadá dost nepravděpodobně/“

„Neznáš mariňáky,“ opáčil Wilks.

„Má pravdu,“ přidal se Powell. „Všichni se budou bát, aby něco nezabrali a nezůstali tu.“

Billie potřásla hlavou. Nemyslela si, že to vyjde, ale nic lepšího ji nenapadlo.

Všechno, čeho si Spears cenil, se vešlo do jednoho malého kufříku. Byl tu pár revolverů Smith & Wesson z nerezové oceli, s krátkou hlavní a speciální dřevěnou rukojetí. Starožitnost patřící jihoamerickému diktátorovi, který se sám ustavil vládcem Lebanonu II v systému Khadaji. Spears mu je vlastnoručně vytáhl z opasku po tom, co ho střelil do hlavy. Byly tu pečlivě zabalené doutníky, uložené v inertním plynu a poskládané v plastové kazetě. Vedle doutníků byla čtečka a malá sbírka infodisků, vojenské manuály a historie. Hologram jeho ročníku při vyřazování. Většina z nich už bude, pravděpodobně, mrtvých. Měl samozřejmě i jiné věci, ale nic nenahraditelného. Voják cestoval nejlépe, když cestoval nalehko.

Dokončil balení, opustil byt a vyrazil k lodi. Ani se neohlédl.

Přes to, co řekl Billii, byl Wilks nervózní. Hangár byl obrovský a hučel horečnatou aktivitou. Jestli se něco pokazí, bude to během příštích pár minut. Dobrá. Muž měl dělat, co mu bylo určeno, a vykašlat se na zbytek. Byl ozbrojen, a jestli má zemřít, zemře v boji. Pro mariňáka byly i horší dny, kdy

mohl zemřít. A být sežrán z vnitřku malým vetřelcem bylo horší, než cokoliv si Wilks dovedl představit.

Dva vojáci, používající manipulátory, byli zaneprázdnění nakládáním vetřelců do lodi. Na boku lodi stálo jméno CMC MACARTHUR.

„Projeďte za tím nákladákem,“ řekl Wilks. „Zaparkujte a vystupte na opačnou stranu od nakladačů. Je tam servisní plošina, je to tak?“

„Správně.“

„Co budeme dělat, jestli nás někdo pozná?“ zeptala se Billie.

„Zastřelíme ho. Lod' odlétá. Pokud si budeme muset probojovat cestu, uděláme to. Vypálíme dveře a proletíme střechou. Majore? Máte něco proti?“

Powell zavrtěl hlavou, ale nepromluvil.

Wilks si nebyl Powellem jistý, ale v tuto chvíli si spojence vybírat nemohl. Billie, jasně. Bueller, když se ukáže. Ale Powell, no uvidíme.

Transportér plný smrtících bestií se sunul na širokých silikonových pneumatikách kupředu.

Spears počkal, až kolem něj projede poslední nákladák, a pokračoval do lodi. Za patnáct minut bude naloženo a bude připraven ke startu. První krok k jeho konečnému cíli, osvobození Země.

Přiběhl k němu poručík pověřený velením. „Pane. Právě dorazil poslední transportér.“

„Za jak dlouho naložíte náklad?“

„Za deset minut, pane.“

„Dobře, dobře. Až bude náklad naložen, shromážděte mužstvo na *Grantu*. Kurs je vložený v palubním počítači, budete sledovat *MacArthura* a *Jacksona* na oběžnou dráhu a pak přejdeme do E-prostoru. Někjaké otázky?“

„Ne, pane.“

„Dobrá. Proved'te.“

Spears sledoval muže nakládající *MacArthura*. Jeden z mužů se podíval jeho směrem, Spears na něj pokývl a vyrazil směrem k velitelské lodi *Jackson*.

Wilks a Billie byli téměř u servisní plošiny, když někdo za nimi vykřikl.

„Hej, vy tři! Co tady děláte? Sem nikdo nesmí!“

Wilks se otočil, připraven pozvednout karabinu a začít střílet. Mezi vojáka a Wilkse skočil Powell.

„Pohov, vojáku.“

„Major Powell?“

„Ano.“ Mladý mariňák byl zmatený. Od prvního dne v Armádě ho učili: Když důstojník řekne ‚Skoč!‘, budete ve vzduchu, ještě než se zeptáte, jak vysoko. Ale voják patřil ke Spearsovi a Powell už nevelel. Vojákovi intelektuální vody byly možná kalné, ale jednu věc chápal, generál byl víc než major a generál dával rozkazy.

„Běž dál, Billie,“ zašeptal Wilks. Powell stál vojákovi ve výhledu a Wilks pomalu nahnátl pušku a opatrně zvedl hlaveň.

„Raději byste měl jít se mnou, majore.“

„Nemám čas, vojáku. Srovnali jsme si s generálem Spearsem rozdílné názory a teď mám důležité, neodkladné poslán. Můžeš mu zavolat, ale popěš si.“

Wilks viděl, jak voják natahuje ruku k ovládání komunikátoru zabudovanému ve spánkové kosti nad pravým uchem. Za chvíli bude ve spojení s operátorem, a to bude znamenat konec hry. Wilks mířil přímo na mariňáka-v cestě mu stál jen Powell. Teď, nebo nikdy.

„Powelli, k zemi!“ zařval Wilks.

Major byl překvapivě rychlý. Skočil doprava, přitiskl se k podlaze a dal tak Wilksovi potřebný prostor.

Mladý voják byl opět zmatený. Nevěděl, jestli má dokončit hovor, nebo střílet. Zkusil oboje.

Wilks vystřelil jednu ránu a zasáhl vojáka do středu hrudníku. Čistý průstřel srdce. Takový zásah IOMm vysokorychlostní kulkou složil člověka celkem spolehlivě. Hlava a páteř byly lepší cíle, ale jeden výstřel mohl v mechanickém hluku v hangáru projít bez povšimnutí, plná dávka těžko.

Voják, stále vypadající zmateně, upadl na zem. Karabina upadla a spustila. Z nekontrolované pušky létaly kulky a odrážely se od podlahy. Sakra. Powell vstal v nepravý čas a jedna z kulek ho zasáhla. Majorova hlava explodovala.

Když byl Wilks ještě kluk, strčil velký kapslík do melounu. Zásah kulky na tuto vzdálenost měl téměř stejný efekt.

„A do prdele!“

„Wilksi?“

„Běž do lodi, Billie. Rychle!“

V lodi spatřili řady vetřelců v kontejnerech, položených na bok a srovnaných do třech pater.

„Kriste,“ vydechla Billie.

„No jo. Pojd', jdeme do pilotní kabiny/⁴

Po několika krocích znatelně poklesla gravitace.

„Wilksi? Co se to děje?“

„Nevim. Možná porucha na stanici nebo...“ nedokončil.

„Nebo co?“

„Nic.“

„Nech toho, Wilksi. Nevykrucuj se.“

„Možná budeme startovat. Vypnou umělou gravitaci a použijou pomocný trysky, aby nepoškodili hangár.“

„Nemůžem odletět. Mitch-“

„Vím, vím. Pokusíme se dostat k ovládání a něco vymyslet.“

V přirozené gravitaci planetoidu byla normální chůze nemožná, při každém kroku by vylétli až ke stropu. Wilks se pohyboval pomocí krátkých plovacích temp. Udělal malý krok, zachytil se něčeho pevného a přitáhl se, jako by byl pod vodou. Billie se ho snažila napodobit a zdálo se, že to funguje.

Spěchali k řídicí místnosti.

„Start zahájen,“ oznámil počítač. Spears pocítil lehký náraz pomocných trysek, tlačících loď kolmo vzhůru. Po chvíli trysky uhasly a loď stoupala jako horkovzdušný balón za chladného jitra. Spears se dotkl ovládání. Vnější ochranný plášť se odsunul a vnitřní polarizovaná stěna kabiny zprůhledněla. Čern okolního vesmíru pohlcovala loď i blízkou planetu jako mrak probodaný paprsky laseru.

Miloval cestování vesmírem, ten pocit překonávání obrovské vzdálenosti kvůli velkým cílům. S vědomím, že může ovládnout celou galaxii a je bezpečně chráněn před okolním vakuem, toužícím uloupit mu cenný vzduch, se cítil neomezeně mocný.

Nemůžeš na mě, vysmíval se vakuu pro jeho nemohoucnost.

Stiskl další ovladač a aktivoval interní kamery. Zvolil zadní pohled a spatřil *MacArthura* opouštějícího základnu.

Když i druhá loď opustila planetoid, použil Spears další spínač. Spínač, který tu nebyl instalován při výrobě. Bylo to provizorní tlačítko umístěné na silném vysílači, vmontované sem samotným *Spearsem*.

Spears stiskl ovladač.

Motory ostatních lodí dole na stanici se začaly měnit na kusy nepotřebného roztaveného kovu. Za necelou minutu se chloubba lidské technologie změnila na bílou vařící polévku bublajícího kovu, plastu a elektronických maticí. Vše bude roztaveno tak dokonale, že to nebude schopen opravit nikdo menší než Bůh. A Bůh by musel být sakra dobrý mechanik, aby to dokázal.

Spears opatrně otevřel plastové pouzdro s doutníky. Vybral si jeden ze středu krabice, vyndal nádobku a odstranil vzduchotěsný uzávěr. Inertní plyn s tichým sykotem unikl a naplnil místnost vůní čerstvého doutníku. Naklonil lahvičku, vyjmul tmavý jamajský *Longsdale* a zadíval se na něj, jako by to bylo zjevení. Tato černá kráska, stojící jmění, za chvíli zmizí v oblaku kouře.

Usmál se. Nebylo to tak se vším? I ze skvělého doutníku bude po vykouření jen popel. Věci nevydržely. Jen činy přetrvaly. A nikdo nevykonal nikdy nic většího, než je vyrvání mateřského světa z pařátů nepřátel.

Odštíhl konec *Longsdaleu*, navlhčil vyčnívající list rty a jemně přitom vtahoval vzduch. Nakonec sáhl po zapalovači.

První šluk mu naplnil dutiny. Pomalu vydechl do chladného vzduchu kabiny a sledoval, jak je modrý kouř vtahován ventilátory.

Už to nemůže být o moc lepší, přemítal zachránce lidstva. Ne, pane.

23

„Wilksi!“ křičela Billie. „Za stav loď!“

Gravitace byla pryč a loď stoupala. Wilks věděl, že ze svého místa

nemůže nic z toho změnit. Ovládání lodi bylo zablokované; na své pokusy nedostal žádnou odezvu. Ale stále to zkoušel.

„Wilksi, k čertu, slíbil jsi-!“

„Tak mě, kurva, zažaluj! Nemůžu dělat vůbec nic! Všechno řídí počítač!“

Billie se na něj podívala, jako by mu najednou narostly rohy a rozeklaný ocas.

„Naše loď je nejspíš připoutaná ke Spearsovo. Letíme tam, kam on. Je mi to líto.“ Billie nic neříkala.

Wilks si povzdechl, opřel se a utáhl si bezpečnostní pásy. Dobře, Bueller měl problém, ale Wilks za to nemohl. Kdyby to šlo, počkal by na něj. Trápilo ho, když musel opustit vojáka ze své jednotky, ale nedělal to poprvé. Zahynulo mu už mnoho kamarádů. Když nadešel tvůj čas, byl konec. K čertu. Billie to časem pochopí, a když ne, smůla. Život byl tvrdý. Už by to měla vědět.

Spears měl komunikátor a bylo jen otázkou minut, než začala přicházet první zoufalá volání.

„Generále Spearsi! Tady Pockler, loď Grant! Máme tu poruchu motorů! Nemůžeme vzlétnout!“

Spears pohlédl na komunikátor. Byl to pouze zvukový přenos, takže nemohl vidět výraz na vojákově tváři, ale z tónu jeho hlasu si ho dovedl docela dobře představit.

„Generále Spearsi? Dostáváme hlášení z ostatních lodí, jejich motory byly také sabotovány. Pane! Prosím odpovězte!“

Spears potáhl z doutníku. Bože, to bylo pokouře-níčko! Bude ho muset, samozřejmě, vykourit celý. Nemohli jste vykourit půlku a zbytek si schovat na jindy. Ani v mrtvém plynu by doutník nezůstal čerstvý jako předtím.

„Generále Spearsi! Pane, jsme tu uvěznění! Budete se muset s *MacArthurem* vrátit!“

Ventilátory odsávaly dým z místnosti. Napadlo ho, že by mohl vypnout klimatizaci a vypustit pár kouřových kroužků-ve snížené gravitaci by vydržely dlouho-ale raději ne. „Pane, vetřelci zešíleli! Útočí na loď, jsou všude, jako by přišli o rozum!“

Spears pozoroval zářící konec doutníku. Podržel doutník u klimatizace, aby mohl ventilátor odsát popel. Ať už byl doutník jakkoliv drahý, nechtěl si

zaneřádit kabinu. Tak, vetřelci už zjistili, že královna opustila planetu. Zajímavé. Empatické spojení se tedy oslabovalo s rostoucí vzdáleností. Maminka odjela a dětičky se zlobí. Velmi zajímavé.

„Generále-!“

Ale dobrý doutník, ach...

Ovládání bylo zablokované, ale komunikátor fungoval. Wilks nechtěl vysílat a riskovat, že by je mohl někdo odposlouchávat- zatím byl přesvědčen, že o nich nikdo neví. A stejně neměl chuť s nikým mluvit.

Někdo o nich ale věděl. Komunikátor oznámil přicházející signál, kompletní s obrazem.

Bueller.

Sakra.

„Mitchi!“

Nevypadal, že by mu něco chybělo. Billie nemohla určit, kde se nachází. Seděl za stolem v nějaké kanceláři. Jeho nové nohy byly mimo obraz, a kdyby nevěděla, že to není pravda, myslela by si, že je kompletní jako při jejich prvním setkání. Bylo to tak dávno. Tak daleko.

„Ahoj, Billie. Tento kanál je bezpečný, nikdo nás neodposlouchává. Jestli chceš mluvit, můžeš. Jestli ne, pochopím to.“

Billie pohlédla na Wilkse.

Mariňák pokrčil rameny. „Klidně. Kašlu na to, jestli zjistí, že jsme tady. Máme rukojmí, zboží, bez kterého se Spears neobejde.“ Stiskl ovladač.

„Mitchi, tady jsem.“

„Jsem tak rád, že jsi v pořádku,“ začal. „Bál jsem se, že jsi byla zraněna při té střelbě.“

„Ty jsi to viděl?“

„Jo, byl jsem na druhé straně haly.“

„Mitchi. To je mi tak líto-“

„Za to nemůžeš,“ přerušil ji. „Vaše loď je připoutána ke Spearsově; nemohli jste zastavit, aniž byste ji zničili.“

„Můžeš se dostat na jinou loď?“

Ušklíbl se. „Asi ano, ale nebylo by to k ničemu. Vojáci do jedné nastoupili

a nepodařilo se jim spustit motor. Podle mě je Spears sabotoval. Chce letět sám.“

V kanceláři se ozvala tlumená exploze.

„Co to bylo?“

„Granát, pravděpodobně. Vetřelce popadl amok. Spears jim vzal královnu a oni to nějak vycítili.“

„Ach, Bože-“

„S tím se už nedá nic dělat, Billie. Ty jsi tam a já jsem tady. Jestli existuje Bůh, tak má dost pokřivený smysl pro humor.“

„Mitchi, já-já-“

„Ne, Billie. Měl jsem čas o tom přemýšlet a máš pravdu. Jsme příliš rozdílní, než aby nám to vydrželo. Mohli bychom to zkusit a pravděpodobně bychom to, co k sobě cítíme, dříve nebo později v sobě zabili. Není to jen v tom, že jsem byl vyroben jinak než ty. Máme rozdílný původ. I kdybychom překonali, co se mezi námi stalo, netrvalo by to dlouho.“

„Neskončilo by to, kdybych se nebála.“ Potřásl hlavou. Ozvala se další exploze.

„Ne. Možná novější modely, ty možná překročily hranici k plnému lidství. Dokud mě ten vetřelec neroztrhl, mohl jsem ošálit lidské oko, to je všechno. Chvilku jsem mohl zmást i sám sebe. Nejsem člověk, ne stejným způsobem jako ty.“

Billie nebyla schopná slova.

Wilks se vložil do rozhovoru. „Jsi lepší než my, Buellere. To je tvůj problém. Tvrdší, chytřejší, rychlejší, a když na to přijde, humánnější. Kdybych byl v tvých botách-tedy jestli ještě nějaký máš-byl bych kvůli tomu, co se mi stalo, pěkně naštvanej. Pouštíš nás z háčku příliš lehce, kámo. Mitchi.“

Billie zamrkala a pohlédla na Wilkse. Poprvé slyšela Wilkse vyslovit jeho jméno.

Mitch to také postřehl. „Díky, Wilksi.“ Hlas se mu chvěl a stěží ze sebe vypravil pár slov. Bože!

„Postarej se o Billii.“

„Postarám.“

„Mitchi.“

„Musím jít, Billie,“ řekl. „Venku umírají lidé, a i když jsem poznal, že ne všichni stojí za záchranu, nemohu překonat to malé zabudované pravidlo. Buď opatrná, Billie. Miluji tě. Teď vím, že jsem tě miloval vždy. A budu i celý čas, co mi ještě zbývá. Sbohem.“

Než to stačila říct, obraz zmizel.

„Mitchi!“

„Signál je pryč,“ řekl Wilks. Zíral na prázdné místo, kde před chvílí zářila projekce. Na Billii se pohlédnout neodvážil.

Kdyby byla jím, také by se na sebe nepodívala. Cítila se hrozně. Mitch byl android, ale Wilks měl pravdu. Byl lepší člověk než ona. Mnohem lepší. Billie se rozplakala.

„Opustili jsme orbit a letíme slušnou rychlostí,“ oznámil Wilks.

Billie nepřítomně přikývla, ale nepromluvila.

„Brzo, pravděpodobně, přejdeme do Einsteinov-skýho prostoru. V předních kajutách je půl tuctu spacích kójí. Ostatní vytrhali, aby bylo dost místa pro vetřelce, ale těch šest vypadá funkčně.“

Billie stále nic neříkala.

„Měli bychom jít dolů a podívat se na ně. Nedá se říct, jak dlouho budeme v tranzitu. Můžou to být měsíce nebo i roky, kdo ví?“

Pohlédla na něj. Její mlčení mu začínalo jít na nervy.

„Podívej, zkoušel jsem najít záchranné člun. Dali ho pryč kvůli místu. Kdyby ho tu nechali, mohli bysme se vrátit. Je tu pár vesmírných a povrchových skafandrů, ale ty jsou nám k ničemu. I kdybysme náhodou přežili cestu dolů, už bysme se nedostali zpátky. Vetřelci základnu nakonec obsadí, to je ti snad jasné. Návrat, bez možnosti dostat se zpátky, je sebevražda. Nikomu bysme nepomohli.“

„Chápu,“ řekla ledovým hlasem bez emocí.

Ježíši.

„Možná, že až dorazíme tam, kam máme namířeno, přinutíme Spearse za to zaplatit.“

Billie ho probodla očima. „Žádná cena nebude dost velká,“ řekla stejným tónem.

„Možná, že ne, ale já se budu cítit líp.“

Žádný z nich neměl co říct.

Generál Thomas A. W. Spears spal ve své posteli pokojným spánkem muže bez strachu, muže bez studu, muže bez viny. Z odpočinku ho vyrušoval jen příjemný, lehce erotický sen o válce. Jel za Stonewallem Jacksonem, byl začátek bitvy u Chancellorsville, předtím než Jackson utrpěl zranění, které ho připravilo o ruku a později i o život. „Pán nám seslal tento vítězný den,“ řekl Jackson. Spears, který měl pro jakýkoliv druh náboženství jen soucit, se usmál a přikývl. Pán pomáhal tomu, kdo měl armádu a nejlepší strategii a

24

taktiku. Vítězství bylo klíčové slovo. Vždy.

Wilks seděl v tom, co se vydávalo za záznamovou místnost, a sledoval na obrazovce *MacArthura*. Podařilo se mu naprogramovat přední kameru, aby sledovala Spearsovu loď. Druhá loď byla asi půl kliku před nimi a ve vztahu k jejich lodi lehce vychýlená z kursu. Vzhledem k tomu, že gravitační pohon již nevyzařoval škodlivé proudění, mohli letět těsně za *Macem*, ale tento manévr byl pozůstatkem z dob, kdy gravitační motory nebyly tak dokonalé.

Loď se zdála proti černému pozadí se špendlíkovými hlavičkami hvězd zcela nehybná. Neexistoval žádný pohyb, Spearsova loď tam jen nehybně visela. I zvuk vlastních motorů tvořil jen jakési pozadí. Jako velká továrna, která hučí, ale rozhodně nikam nejede.

Jako u všech lodí, které byly určeny k tomu, aby na nich létali a řídili je lidé, bylo i na *Jacksonu* pečlivě uskláděno určité množství zásob. Lodní zásoby rozhodně nebyly ozdobou jídelního lístku, ale dalo se s nimi přežít. Na lodi bylo jídlo, obsahující všechny potřebné minerály a vitamíny, schopné udržet Wilkse a Billii živé a zdravé po několik let. A to i za předpokladu, že zůstanou v normálním vesmíru a budou cestovat pomocí gravitačních motorů.

Billie toho v těch dnech moc nenamluvila a Wilks to chápal. Oplakávala Mitche. A Wilks se domníval že oprávněně. Zkoušel ji varovat, když si poprvé uvědomil, k čemu se schyluje, ale ona ho neposlouchala. Skutečnost, že jí to říkal, mu však náladu nezlepšila. To byl váš problém, když jste byl starší a věděl líp, jak to chodí. Mysleli jste si, že máte co nabídnout, ale nikdo

vás neposlouchal. Billie byla dítě a on by klidně mohl bejt její táta. Ne že by se někdy považoval za otcovskej typ, ale smutek, pramenící z jejich vztahu, viděl přicházet už dlouho. Snažil se jí to sdělit, ušetřit ji, ale ona byla jako noví rekruti, které léta potkával. Přesvědčená, že nikdo, kromě ní, nikdy nic neudělal. Musela si sama vynalézt i kolo. Neříkali to nahlas, ale Wilks se naučil naslouchat jejich myšlenkám: Takovej starej prd'ola? Co ty můžeš vědět? Nikdy jsi nebyl mla-dej a jestli jo, bylo to tak dávno, že jsi zapomněl, jaký to je. Šetři dechem, starouši, budeš ho potřebovat, až se budeš hrabat do hrobu. Blbý děcka.

V jedny věci měli pravdu, bylo těžký si vzpomenout, kdy byl tak hloupej. Šlo to, ale vůbec se mu to nelíbilo. Kdyby uvízl ve výtahu sám se sebou, když mu bylo devatenáct, nejspíš by toho sebevědomýho malýho fracka do pěti minut uškrtil. Ne, do tří minut.

„Wilksi?“

„Hmmr

„Co uděláš?“

Pokrčil rameny. Mohla se ptát na spoustu věcí, ale on věděl, co má na mysli: Co uděláš se Sparsem? Ten muž už dávno překročil hranici přičetnosti, nechal zemřít své vojáky, mnoho jich sám zabil a teď byl na bláznivé misi, která bude znamenat konec i pro ně.

„Wilksi?“

„Teď hned nic. Nemáme žádný zbraně, nic kromě ručních zbraní, který proti takový lodi, i kdybysme se náhodou trefili, nic nezmůžou. Jo, taky můžeme vylézt ven, skafandry na to máme, ale to by nebylo k ničemu, protože zrychlujeme a neexistuje způsob jak vyrovnat relativní rychlost. Trysky na skafandrech nejsou dost silný.“

„A to ani neuvažuju, že by se Spears rozhodl přejít do Einsteina v době, kdy se budeme producírovat venku.“

Billie zamrkala. Nevěděl, jestli ji to doopravdy zajímá nebo ne, ale předstírala že ano.

„Podívej, silová pole přesně kopírujou obrysy lodi, která je generuje. Kdybychom se přitiskli k plášti, možná by nás to vzalo s sebou. Ale cokoliv, co by přechuovalo, ruka, noha nebo hlava, by zůstalo v normálním prostoru.“

Billie znovu zamrkala, ale nepromluvila. „Pole je pevnější než jakýkoliv brnění, který člověk zatím vynalezl. Nic jím neprojde, takže bychom museli

zůstat venku. I kdyby nás to nepřefiklo napůl, zůstali bychom venku celou dobu přechodu. Měsíce, roky a možná i dýl.“

„Možná, že by to nebylo tak špatné,“ řekla Billie.

„Možná, kdyby ti nevadilo, že ti dojde kyslík a udusíš se. A pak, až by se loď vrátila zpátky do normálního vesmíru a začala zpomalovat, byly by naše těla vržené kupředu a strávili bychom zbytek života rotováním po vesmíru. Jsou lepší cesty, jak vypustit duši.“

„A horší,“ nedala se Billie.

„Jo, jsou i horší.“

„Tak, co nám zbývá?“

„Čekání. Můžeme zničit loď a to Spears nechce, ne s takovou armádou vetřelců na palubě. Možná ho můžeme nějak ohrozit. Rozebrat počítač, ovládnout řízení a napálit to do něj. Nebo možná, až vyjdeme z přechodu a začneme zpomalovat, naskytne se k něčemu šance.“

Jako třeba...?“

„Sakra, já nevím, Billie. Nemám odpověď na všechno. Jsme tu stejně dlouho. Kdyby ses tady neu-tápěla v sebelítosti, možná by tě taky něco napadlo.“

„Věděl jsi, že Mitch je android. Věděl jsi to, ještě než jsem ho potkala. Neřekl jsi mi to.“

„Říkal jsem ti, aby ses od něj držela dál. Nic sis z toho nedělala. Z toho mě neobviňuj. Dělal jsem všechno, abych tě udržel pryč od Buellera, akorát jsem tě nezamkl v pokoji. Nikdy tě nenapadlo, že vím, o čem mluvím? Starej vypatlanec, dvacet let v armádě, co ten, sakra, může vědět?“

Billie sklopila zrak. „Máš pravdu. Nebyla to tvá chyba. Je mi to líto.“ Cítil, jak ho zlost opouští. Ježíši. Velký drsný mariňák řve na malou holčičku. „To je v pořádku. Taky mě to mrzí.“

To bylo všechno, co si v té chvíli měli říct.

Než mohli pokračovat v konverzaci, začal zvonit lodní poplach.

„Sakra. To je desetiminutovej signál. Jdeme do přechodu. Rychle do spacích kójí.“

„K čemu ten spěch?“

„Když jsi vzhůru, Einsteinův prostor ti může udělat ošklivý věci s

mozkem. Zkusil jsem to půl hodiny jako člen testovací skupiny. Vedle toho vypadají tvý nejhorší noční můry jako nic.“

Zatrásla se a bylo zřejmé, jak se cítí. Oba už mnohokrát snili o vetřelcích a ty sny byly dostatečně hrozné.

Rozběhli se ke spacím kójím.

Spears měl na výběr ze tří dokonale funkčních kójí. Normálně, když došlo na osobní bezpečí, tak nepožadoval trojitě zajištění, ale důležitost této mise to vyžadovala. V této fázi nesmí být nic ponecháno náhodě.

Vlezl do prostřední kóje. Všechny tři hyperspán-kové schránky byly vybaveny speciálním poplašným systémem. Pokud by bioelektronický systém v jeho kóji selhal, bude probuzen a jeho vlastní hlas mu rozkáže, aby se přemístil do jiné kóje. Takovému rozkazu bude schopen porozumět i v polospánku.

Porucha byla nepravděpodobná, ale pokud by nastala, byl připraven. Při hladkém průběhu událostí dorazí na dohled Země a zvolí si místo přistání. Chtěl, aby to bylo nějaké historické bojiště: Gettysburg, Alamo, Waterloo, Skřípající pláň nebo ruiny El Salvadoru. Něco symbolického. Uvažoval o novém místě, válkou nedotčeném, ale ne. Raději se postaví na ramena nějakého historického velikána. Na Zemi navíc již mnoho válkou nedotčených míst nezbyvalo. Momentálně si nevzpomínal ani najedno.

Víko se zavřelo a lékařské přístroje se probudily k životu a připojily se k Spearsovu tělu. Ten zatím probíral své možnosti. Iwo Jima. Hirošima. Normandie. Kapské město. Bunker Hill. Řeka mrtvých. Pearl Harbor. Golanské výšiny. Bagdád. Třicátá osmá rovnoběžka. Sparta. Řím...

25

Je takových možností. Válka je skvělá věc...

Spánek: Chemicky potlačený software tří lidských myslí procházel ospale vlhkým hardwarem jejich mozků mezi tekutými neuronovými proudy, dendritické kapacitátory vrčely a podvědomí si hormonálně propěvovalo.

Snili osamělí v prázdnotě miliónů kilometrů.

Jedna mysl byla naplněna radostí, zatímco druhé dvě se svíjely ve spárech nočních můr. Jedna z těch dvou byla vystavena jistě smrti, ale statečně bojovala s vědomím, že smrt vyhraje. Druhá zjistila, že bude žít navždy - ale s monstrem, kterému čelila, jako společníkem.

26

Bylo jasné, který sen je hroznější. Nad slunce jasné.

Billie se vzbudila a chvíli nevěděla, kde je a ani, jak se tam dostala. Bolela ji záda, ruce a nohy měla ztuhlé a pusy zalepenou. Paradoxně to byl jeden z nejšťastnějších okamžiků v jejím životě: neměla žádnou přítěž.

Pak se rozpomněla.

Víko se odsunulo a ventilátory se rozběhly. Přes Billii se přehnal závan starého vzduchu. Víko Wilksovy kóje se s cvaknutím otevřelo jako hydraulická škeble. Wilks sebou škubl a pohnul hlavou.

Posadil se, promnul si oči a vyplázl jazyk. Pak se podíval na Billii a přikývl. „Vstávat a cvičit,“ *zakrákal*. „Další slavný den v armádě.“

Billie si ho nevěřícně prohlížela.

„To říkal velitel my čtyři pokaždý, když jsme se probudili.“

„Co se mu stalo?“

„Něco, s čím nesouhlasil, ho sežralo.“

Dobelhali se do koupelny a pustili sprchy. Billie se nepřítomně svlékla a vstoupila pod sprchu. Ta spíš jen kapala, ale voda byla horká a Billie cítila, jak z ní ztuhlost měsíců spánku vyprchává.

Wilks se na ni podíval a zaregistroval její nahotu, pak se otočil a nechal si vodu dopadat na vlasy a stékat po tváři a po těle. Billie si všimla jizev na jeho těle. Některé byly horší než ta na tváři. Pozůstatky z bojů, uvažovala Billie, ať už z války nebo z hospod a z ulic. Ráda by věděla, proč si nenechal jizvy odstranit. I s poznačeným tělem byl v dobré kondici-na někoho, kdo by mohl být jejím otcem. Pěkně zadek.

Bylo to legrační, nikdy o Wilksovi, kromě nočních můr, takhle

nepřemýšlela. Podobné sny se jí zdály od dětství. Stvořila vylézající z někoho známého. O to strašnější, že se to několika lidem, které znala, stalo doopravdy. Rodičům. Bratrovi.

Wilks se otočil a nechal vodu stékat po zádech. Billie se podívala dolů. Pokud o ní přemýšlel v souvislosti se sexem, nebylo to vidět. Pro muže bylo těžké ukrýt takový druh erekce. Ne, že by měla s muži tolik zkušeností. Bylo jich jen pár, ale člověk nevyrostl v nemocnici, aniž by se nenaučil trochu z anatomie. Věděla, co kam patří, a jak to musí vypadat, než se to tam může strčit. U Wilkse žádný náznak, který by svědčil o jeho zájmu o ni jako o ženu, vidět nebyl.

„Jak dlouho jsme spali?“

Wilks, s očima zavřenýma v proudu horké vody, pokrčil rameny. „Nevím. Nedíval jsem se. Ale když nás loď vzbudila, musíme být blízko k cíli.“

„A co teď?“

„Dosprchujeme se a dáme si něco k jídlu. A pak si rozmyslíme, co dál. Hezky, jedno po druhém“

Billie přikývla, trochu se předklonila a nechala vodu stékat po páteři. Možná to byl jediný způsob jak projít životem a nezbláznit se. Brát věci hezky po jedné, malá sousta se lépe žvýkají.

Spears to objevil téměř náhodou. Byl vzhůru už šest hodin, umyl se, najedl, oblékl se do lodní uniformy a projel několik systémových testů. Testy byly spíš pro jeho klid než pro cokoliv jiného. Počítač byl soběstačný a zvládl téměř všechny práce bez nutnosti cizího zásahu. Ale protože byl Spears opatrný muž, čas od času některé procesy sám překontroloval.

V tomto případě věci v pořádku nebyly. Sledovací systém nákladní lodi, plující několik kliků za *Jacksonem*, ukazoval, že během letu hyperprostorem byly aktivovány a použity dvě spací kóje. Ze zásobních nádrží byla odčerpána voda, která byla později dodána do re-cyklovacího systému. Spotřeba energie byla lehce vyšší, než bylo nutné k udržování podmínek v suspenzních nádržích. A spotřeba kyslíku byla také zvýšená.

Za těchto podmínek existovaly dvě možnosti: první, porucha v počítači; druhá-

Na lodi byli černí pasažéři. Spali v kójích a teď dýchali vzduch, pili vodu a používali světla. Jistě mizely i zásoby jídla. Spearse nenapadlo podřídit své lodi, kromě motorů i ovládání vnitřních systémů, nepovažoval to za nezbytné. Na nákladní lodi neměl žádné oči, žádný způsob jak vypnout vzduch nebo

elektriku. Pravda, měl zbraně schopné *Jacksona* vyřadit nebo i zničit, ale poslední věcí, po které toužil, bylo, aby se jeho vzácnému zboží něco stalo.

Opřel se v křesle a sledoval počítačový tok informací. Dobrá. Tak na nákladní lodi byl párek černých pasažérů. Žádná pohroma. Nevěděli, že o nich ví. Až přistanou na Zemi, postará se o ně tak rychle, že si ani neuvědomí, co se s nimi děje. S párkem dezertérů nebo vystrašených *lidských* vojáků nebudou žádné problémy. Šokový granát do dveří a všichni poblíž budou mimo. Měl taktickou výhodu. Do přistání zbývalo ještě pár týdnů; měl spoustu času na přípravu plánu na zničení těch lodních kryš.

Zatím měl jiné starosti. Musel se připravit na nastávající bitvu. Válka byla na spadnutí. A bylo na čase.

Wilks cvičil, používal přitom části lodi, které nebyly k takové aktivitě přímo určené, ale bylo možno je použít. Pevnou trubku na shyby. Pár židlí na kliky a dřepy. Pracoval tvrdě, tvrději, než kdyby byl na lodi sám. Ta epizoda s Billií v koupelně v něm vyvolala smíšené emoce. Na jedné straně si ji pamatoval jako desetileté, strachy plačící dítě, které zachránil před smrtí, jež postihla její rodiče. Na druhé straně, když vedle ní stál nahý ve sprše, viděl dospělou, atraktivní ženu a on byl bez ženy už pěkně dlouho. Wilks věděl, že to Billie dělala s Buellerem.

Ale-Ježíši. Byl dost starý, aby mohl být jejím otcem. A krátký čas v té roli víceméně i vystupoval. Pravda, po její záchraně ji deset let neviděl a to dítě a tato žena si nebyly zvlášť podobné. Ale stejně nebylo správné takové myšlenky dále rozvíjet. Určitě ne.

Dokončil sérii padesáti kliků. Břicho pálilo a svaly tancovaly na pokraji křeče. Ležel na podlaze a pot se mu perlil po celém těle. Už cvičil asi hodinu a byl u konce. Tentokrát si dá studenou sprchu.

Billie otevřela balíček s jídlem. Teplé jídlo v plastovém obalu vonělo, i když to bylo sojpro, jako maso s omáčkou.

Wilks vešel do kuchyňky a pozdravil. Billie pro něj otevřela další balíček.

Chvilí v tichosti jedli. Hyperprostor opustili už před třemi dny a Wilks strávil většinu času cvičením.

„Vyhýbáš se mi?“ zeptala se Billie.

Wilks vzhlédl od jídla. „Ne. Proč se ptáš?“

„Vypadáš nepřítomně.“

Sledoval hnědou hmotu na talíři.

„Ne, jen jsem pracoval na plánu. Přemejšlel.“

Jo?“

„Jo.“

„A chceš mě zasvětit?“

„No. Je to jen v obrysech.“

„Nikam nespěchám.“

„Dobře. Jsem si skoro jistý, že jsme v Slunečním systému. Přístroje nám jsou k ničemu, jsou zamčený. S gravitačním pohonem nám to na Zem nebude trvat dlouho. Maximálně pár týdnů. Poletíme slušným zlomkem rychlosti světla, pak chvíli na volnoběh a posledních pár dnů budeme brzdit.“

„Rozumím.“ „Takže až Spears zapojí zpětný chod, budeme zpomalovat stejnou rychlostí. Lodě, on, my. Můžeme vylízt ven a použít k pohybu trysky na skafandrech. Letíme rychleji než kulka, ale to je relativní.“

„Tak vlezeme do skafandrů, vyskočíme a doženeme Spearse. Co potom?“

„Protože o nás neví, možná se k němu dostaneme.“

„Možná?“

„Jo, bude mít detektory hmoty, radar a Dopplera. Když bude náhodou sedět před monitorem, uvidí nás. A pravděpodobně má nastavený poplach, aby mu nahlásil, když se něco pohne.“

„A pak nás rozstřílí na kousky, jo?“

„Možná ne. Možná jen vypne zpětný trysky a nechá nás viset ve vakuu. Samozřejmě, jen když do nás naše loď nenarazí a nerozmáčkne se jako mouchy na předním skle.“

„Proč mi to nepřipadá jako dobrý nápad?“

„Nebo můžeme počkat, dokud nepřistaneme a až otevře dveře, aby nechal svoje potvůrky vyčůrat, praštíme ho po hlavě.“

„No skvěle! To bychom byli na Zemi, kde zuří dalších pár miliónů potvor a žádná z nich ochočená? Děkuji, nechci.“

„Dobře. Jeho detektory by měly najít věci velikosti lodi nebo pohybující se vysokou rychlostí, jako asteroidy nebo vesmírný smetí.“

„Takže?“

„Když poletíme hodně pomalu, systém by nemusel spustit, dokud na něj

neskočíme.“

„Trochu přitažený za vlasy, ne?“

„Můžu jít dolů k motorům a praštit do nich kládívem. Jestli to nebouchne a nehodí nás to do hyperprostoru, možná se rozbije a Spears se přijde podívat, co se děje. Nechce přece přijít o svůj náklad.“

„To se mi taky moc nelíbí.“

„Mně taky ne. Takže jestli nemáš nic lepšího, počkáme, až šlápne na brzdy, a pak na něj skočíme.“

Billie si povzddechla. „Ty máš vždycky něco, vid’? S tebou se člověk nenudí!“

„To jsem já. Velkej bavič.“

Spears ve své kabině rozložil uniformu pro nastávající bitvu na Zemi. Schoval si jednu slavnostní, čepice s hvězdou a stříbrným lemem, černý oblek s vyznamenáními a medailemi a vždy lesklé orto-plastové boty. Bude mít pásek se dvěma starožitnými revolvéry a slavnostní meč. Jistě, jít ve slavnostní uniformě a s ceremoniálními zbraněmi do boje nebylo přesně podle předpisů, ale on přímo do boje samozřejmě nepůjde. Ne, napoprvé bude řídit bitvu ze zadní linie. Byl příliš cenný na to, aby riskoval život. Nikdy se nepovažoval za PZL-poseroutku ze zadní linie-nebyl *žádná* kancelářská krysa. Ale v tomto případě bude muset oželeť tu radost, stát bok po boku se svými muži v okamžiku, kdy začnou hovořit zbraně. Byl by nejcennějším mužem na bojišti nejen proto, že by byl jediným mužem, ale i proto, že kdyby zemřel, válka by skončila. Těmto vojákům mohl velet jen on nebo královna a těžko mohl doufat, že by královna po jeho smrti pokračovala v boji.

Ne, tentokrát bude stát v pozadí, dokud nebude mít více vojáků a více lidí. Vždyť byl velícím generálem Koloniálních mariňáků, vlastně i nejvyšším velitelem všech vojenských sil. A proč ne? Až předloží záznamy o svém úspěchu, až jim ukáže, co dokázal, kdo by mu mohl jeho postavení upřít? A pokud by se někdo tak hloupý našel, stačí pohyb ruky a bude po překážce. Na ně, hoši.

Spears se usmál. Všchno šlo hladce. Pomineme-li menší problémy na Třetí základně, neexistuje nic, v čem by se mohli historikové rýpat. Šlo to jako po másle. Byla to jen otázka několika dnů. Všechny ty roky příprav se konečně vyplatí.

Složil uniformu a odložil meč s botami.

Rozhodl se přistát v jižní Africe v severovýchodní části, které se kdysi říkalo provincie Natal. Na začátku devatenáctého století tam vládl domorodec zvaný Cetshwayo, velící velké armádě bojovníků kmene Žulu. Zuluové byli stateční bojovníci, bylo jich mnoho, ale stejně nebyli pro technicky vyspělejší Brity žádnými soupeři. V jedné slavné bitvě vzdoroval malý oddíl Britů obrovské přesile Zuluů jen díky lepším zbraním, taktice a zkušenostem.

Spears na ně navázal. Malá síla dobře namířená a soustředěná mohla zastavit celou armádu. Při stejných podmínkách rozhodovali bitvy velitelé. Vetřelci byli divocí, krutí, tvrdí jako železo, ale bojovali jako mravenci. Nenaučili se umění války jako lidé a jen pár lidí znalo toto umění tak dobře jako Spears.

Dejte mi páku a pevný bod a pohnu galaxií, uvažoval Spears. Pevný bod měl. Páka letěla v lodi za ním. Byl tak plný očekávání, že téměř nemohl

dýchat. **27**

„Jsi vzhůru?“

Billie se převálila na dece a podívala se nahoru. Byla jen ve spodním prádle, v místnosti bylo teplo, a tak nepotřebovala žádné přikrývky. Stál u ní Wilks v bílé elastické kombinéze, která ho obalovala jako lak.

„Ted’ už jo.“

„Brzdíme.“

„A sakra.“

„Jo. Je čas obléct se na večírek, malá.“

Již jen týden. Před Spearsem se tyčila Zem. Snažil se uklidnit historii gladiátorských válek, ale text neupoutal jeho pozornost. V průběhu let se přinutil naučit se trpělivosti, čekat, ale teď, když byl cíl tak neuvěřitelně blízko, to bylo téměř nemožné. Zde bylo světlo na konci tunelu, cílová páska dlouhého a tvrdého závodu. Sledoval obraz na monitoru, a když ani to nestačilo, odsunul vnější pancíř a pozoroval vzdálenou planetu přes tlusté tvrzené sklo.

Neboj se, jdu tě zachránit. Za chvíli jsem u tebe. Ještě pár dní a tvé osvobozování začne.

Wilks věděl, že nemohl přijít na všechno, co se může pokazit. A i kdyby mohl, stejné si to nepřál. Kdyby znal všechny zádrhele, pravděpodobně by to vzdal. Ale co, k čertu s tím. Když budeš jen sedět a strachovat se, nikdy ničeho nedosáhneš. Udělej plán a skoč na to. Tak to má být.

Wilks s Billií stáli v uzávěru, téměř oblečení a s věcmi, o kterých si mysleli, že je budou potřebovat. Měli k sobě připojeny rezervní vzduchové lahve, pušky s municí a náhradní trysky. Byli k sobě připoutáni tmetrovým kabelem, upevněným ke kroužkům na bocích. Až opustí loď, nebude existovat žádný způsob jak posoudit jejich relativní rychlost, sakra, neexistoval, ani když byli uvnitř. Wilks se chtěl pohybovat pomalu a překonat dva kliky tak za hodinu, ne dřív. Měli dostatek vzduchu na tři hodiny, a když se do té doby nedostanou do lodi, smůla. Wilks umístil na oba skafandry nálože z granátometu připevněného na pušce. Jestli mu dojde vzduch, nebude se pomalu dusit. Odstraní ochranný obal, propíchne rozbušku a bum, konec příběhu. „Billie?“

Billie se stále trápila se zapínáním v rozkroku.

„Nevím co dělat s tím čudlíkem? Musím to používat?“

„Jestli nechceš, aby ti, až se ti bude chtít čůrat, létaly před očima žlutý koule, tak jo.“

„To není spravedlivé. Ten skafandr musel navrhnout muž.“

„To víš. Potřebuješ pomoc?“

Nastala chvilka ticha.

„Raději ne. Nemuseli bychom se dostat včas ven.“

Tak, tady to bylo. Wilks přikývl a usmál se za obličejovým štítem. Tak ji to také napadlo. Z nějakého důvodu, který nechápal, se cítil lépe. Něco jako-jestli o tom oba věděli, nemuseli to doopravdy udělat.

Billie mu vrátila úsměv a Wilks cítil, že chápe, co si myslí.

„Mám to,“ ohlásila. „Jéé, je to malý studený ďábel.“

„Ohřeje se to. Jsi připravená?“

„Lepší to už nebude.“

„Dobře. Zavři to a nahod' vzduch. Můžeme začít.“

Billie se usmála na Wilksova záda. Tak kvůli tomu byly všechny ty kliky. Taky myslel na sex.

Možná, že v tomto případě byla myšlenka lepší než čin. Nebylo to jako *dělat to*, ale byl to podobný pocit jako po *tom*. Myšlenka, že se ráno vzbudí vedle Wilkse, jí připadala dost zvláštní. A možná, že její myšlenky souvisely s tím, že byl opět ohrožen její život. Nutkání rozmnožovat se, když jste byla přesvědčena, že už tu dlouho nebudete. Dozvěděla se o tom při vyučování v nemocnici. Byla to, alespoň to tak říkali, normální reakce na zkušenost blízké smrti, zvláště při náhlých a násilných konfrontacích se zubatou. Melo to něco společného s uvolňováním stresu.

Dveře se otevřely. Unikl malý poryv vzduchu a okamžitě se přeměnil na bílé krystalky. Wilks vylezl, použil magnetické boty a postavil se na stranu lodi. Trčel tam jako trn na větvi. Billie ho následovala.

Když byli oba venku, pryč z umělé gravitace lodi, otočil se Wilks tak, aby byl ke vzdálené tečce druhé lodi zády. „Jsi v pořádku? Jen kevjni nebo závrt' hlavou.“

Billie přikývla. Řekl jí, že budou používat laserové komunikaátory s krátkým dosahem, zaměřené vždy ve směru pohledu. Tak je Spears nemohl zaslechnout. Když uvidíš Spearsovu loď, neotvírej pus, neříkej ani slovo. Komunikaátory měly předpokládaný dosah několik stovek metrů, ale jeden nikdy nevěděl. Kdyby se dozvěděl, že jsou venku, mohlo by se to pěkně zvrtnout. Pokud by spolu chtěli mluvit, museli by se střídavě dívat pryč od *Jacksona*.

Wilks dupal po straně lodi. Bez nějakého záchytného bodu nemělo nahoru a dolů moc smyslu, ale Billie si rychle zvykla, takže se jí nezdálo, že jde po boku lodi, ale na vršku.

Trvalo jim několik minut, než se dostali na předeek *MacArthura*. Když trčeli na nosu lodi jako mouchy na banánu, otočil se Wilks k Billii: „Dobře. Pamatuješ si postup?“

Billie přikývla.

„Tak jo. Vypni boty a použij trysku, na tři. Jedna...dva...tři!“⁴

Billie vypnula magnety a aktivovala trysku. Podobala se postřikovači rostlin; rovná trubice se spouští, kolem ní kruhová pojistka a pod tím malá pevná plastická nádržka se stlačeným plynem.

Bylo těžké trysku udržet, ale Billie ji pořádně chytila, zpevnila ruku a pomalu odplula od lodi. Mírně rotovala. Spatřila Wilkse, ukazujícího za ně,

namířila tím směrem trysku a stiskla spoušť.

Jak plyn stříkal z trysky, mrznul a jemně jiskřil.

Chvíli to trvalo, ale po několika minutách letěli s Wilksem bok po boku. Wilks byl obrácen dopředu trochu víc než Billie, ale i ta mohla ve skafandru otočit hlavu a periferně spatřit Jacksona před nimi. Jejich loď příliš rychle mizela v dálce za nimi a zmenšila se do velikosti hračky. Wilks vypustil z trysky pár krátkých zášlehů a otočil se, aby mohl mluvit.

„Můžeš se uvolnit a užívat si let.“

Billie přikývla. Uvědomila si, že dýchá příliš rychle a přinutila se dýchání zpomalit. Bylo to opravdu něco plout uprostřed nicoty, vznášet se jako kouzelný pták pustinou. Ať se stane cokoliv, tohle bylo opravdu úžasné.

Spears nemohl spát, ale uvědomoval si, že si nemůže dovolit být vyčerpaný, a proto použil uspávači injektor. Chladný lék pronikl kůží ve Spearsově loketní jamce. Do minuty se cítil ospale. Rozhodl se usnout při sledování blížící se Země. V této chvíli to byla jen „shora“ osvětlená půlka malého míčku. To znamenalo, že slunce bylo „nad“ ní a i na tuto vzdálenost bylo dostatečně jasné, aby polarizátory zatemnily sklo. Droga ho ovládla a byl odnesen na chemických vlnách do říše Morfeovy.

Wilks byl schopen rozeznat detaily lodi; předpokládal, že jsou vzdáleni tak šest set sedm set metrů. Už dvakrát zpomalili a stále to vypadalo, že se pohybují příliš rychle, ale Wilks věděl, že se jim to buď povede, nebo jsou v hajzlu. Vysvětlil Billii, že se pokusí dostat do jednoho ze zámků na zádi. Důvod byl, že pokud je Spears vpředu v pilotní kabině a kontroluje tam své zatracené senzory, bude mu trvat minutu nebo dvě, než se k nim dostane. Nebyla to velká loď, ale Spears neměl důvod chodit na zád', pokud si nemyslel, že někdo klepe na dveře, a tím mohli získat dostatek času.

Až se dostanou do lodi, pokud se jim to povede, shodí skafandry, popadnou karabiny a zastřelí Spearse.

Až tam se dostal Wilks ve svém plánu. Předpokládal, že je Spears sám a Bueller by s tím pravděpodobně souhlasil, byla tu však i možnost, že má společnost. Ženu nebo někoho jiného. Jestli se dostanou tak daleko, musí být opravdu opatrní.

I tak byl Wilks optimistický. Už se dostali tak daleko. I když to bylo nepravděpodobné, byli stále naživu. Možná, že měli strážného anděla, který neměl nic lepšího na práci než jim pomáhat. Nebo si možná všechno štěstí už vybrali. Zjistí to jen tak, že budou pokračovat.

Když se přibližovali k lodi, uvědomila si Billie, že si na tohle nikdy nezvykne. Unikla smrti při tuctech příležitostí, od Rimu až do dneška. Nějak předpokládala, že si na to zvykne jako na koupání v horké vaně. Ponořili jste se, uklidnili a tělo si zvyklo samo.

To se jí ale nestalo. Příliv adrenalinu, zrychlený tep a dech, všechno bylo stejné. Vnitřnosti se bouřily a v ústech měla sucho. A bylo dobře, že ji Wilks přiměl nasadit si ten nástavec na moč. Bylo to, jako by ji strach uchopil do své náruče a tvrdě ji mačkal. Čím byli blíž k lodi, tím více se Billie chtěla otočit a uprchnout. Její vědomí vědělo, že to musí udělat, ale nějaká její skrytá část chtěla najít hlubokou díru a schovat se do ní. *Běž pryč, říkala. Utíkej! Pospěš si, než bude pozdě!*

Spears stál u nové cesty vybudované Královskými staviteli z Laswari. Dělo tažené spřežením koní tu vyjelo hluboké koleje. Sir Arthur se k němu obrátil a zeptal se: „Tak, starce, co si myslíš? Zastavíme ty zatracený divochy?“

Spears přikývl. Sir Arthur ještě nebyl vévodou z Wellingtonu-nebylo jasné, jak Spears věděl, že se jím stane-ale ve válce s klany Sindha a Bhonsle z Maranthu bylo Spearsovi jasné, že Indové budou poraženi.

„Zastavíme je.“

„Tak na ně.“

Sir Arthur dal signál důstojníkům, kteří je netrpělivě sledovali.

Děla začala hlmozit a pušky promluvíly.

Bože, Spears miloval zápach střelného prachu po ránu. Po bojišti se začal vznášet nářek raněných Indů. Výkřiky jedné ubohé duše byly zvlášť hlasité. Muž ječel neustále a přestával, jen aby nabral dech. S neúnavnou strojovou přesností vyrážel stále stejný zvuk. Áááá! Áááá! ÁáááL.

Spearse vzbudil zvuk distančního alarmu. V drogové mlze mu zvuk nedával žádný smysl. Natáhl ruku, vypnul poplach a zavřel oči. Přijmul zvuk do svého snu...

Spears bojoval s drogou vtahující ho zpět do dřímoty. Distanční poplach.

Skrz okno před sebou žádné nebezpečí neviděl. Přes všechno elektronické vybavení se Spears nejdřív podíval oknem a pak začal kontrolovat senzory.

Radar ani doppler nic neukazovaly. Zjistit, v čem je problém, mu netrvalo dlouho. Na zádi *Jacksona* byly přichyceny dva objekty velikosti člověka. Rychlá extrapolace ukázala, že přiletěly z *MacArthura*.

Jako by mohly být odjinud.

Dobře. Lodní krysy přišly na návštěvu. Zřejmě byly statečnější, než předpokládal. Divné, to by do svých vojáků nikdy neřekl-

Spears se ušklíbl. Samozřejmě. Bylo mu jasné, kdo to je. Ten zatracený seržant. A protože Powell byl mrtvý, musela s ním být ta žena. Užasne. Pokud to byli skutečně oni, měli více životů než kočka.

Spears byl rád, že přišli za ním. Tak je mohl zneškodnit, aniž by ohrozil svůj náklad.

Rychle vstal, popadl opasek se zbraněmi a vyrazil k zádi. Nevěděl, jak dlouho po začátku poplachu spal, ale bylo to dost dlouho, aby se dostali dovnitř. Jelikož zámky nebyly naprogramovány, aby držely lidi venku-kdo by čekal hluboko ve vesmíru návštěvu?-byli na palubě. Musí je zabít, než stačí něco poškodit-

Zpomalil. Počkat. Musí předpokládat, že jsou ozbrojeni a že ví, kdo tuto loď řídí. Kdyby tam prostě vpochoval, mohli by ho klidně zastřelit. To by nebylo dobré. Spears se zastavil. Ne, kovbojské hrdinství nebylo namístě. Byli to škůdci, a tak s nimi bude také jednat.

Spears se otočil a vrátil se do kabiny. Narozdíl od *MacArthura* měl na této lodi vše pod kontrolou. Vzduch, elektřinu a dokonce i gravitaci. Krysy vběhly do pasti, jen o tom ještě nevěděly. Čas zapnout *záznam*. Budoucím historikům

28

se to bude líbit.

„A co teď?“ zeptala se Billie.

„Můžeme si sundat skafandry?“ Měla otevřený obličejový štít, stejně jako Wilks, ale trvalo by jen okamžik ho zaklapnout a uzavřít skafandr.

„Ne. To, že se na nás Spears s řevem nevrhl, neznamená, že o nás neví. Můžeš shodit rezervní výbavu, ale pušku měj připravenou.“

Wilks kontroloval svou karabinu. Suché mazivo, používané na mechanické části, mělo být odolné vůči nízkým i vysokým teplotám, ale Wilks pro jistotu několikrát nasucho stiskl spoušť. Až se příští Spears

mávající puškou, nechce mít tu svou zamrzlou. „Moje je v pořádku,“ oznámila Billie.

„Dobře/

„Co teď?“

„Teď chvíli počkáme a uvidíme, co se bude dít. Jestli o nás ví, něco udělá.“

„Nebo možná nastraží šokovou nálož jako na základné a počká, až ji odpálíme,“ řekla Billie.

„To je možný. A je to jen další důvod, abychom tu zůstali a čekali. Jestli se do hodiny nic nestane, pomalu vyrazíme. Opatrně.“

Billie přikývla. „Ty jsi velitel.“

Jo. Přál si, aby se cítil tak dobře, jak se snažil vypadat.

Spears dokončil přípravy. Musel předpokládat, že ten seržant-jak se jmenuje? Watts? Jenks? tak nějak-byl dost dobrý voják, aby udělal základní průzkum, než vyrazí do akce. Kdyby byl v jeho kůži, předpokládal by, že byl spatřen při příletu a nepřítel je na něj připraven. Což byla pravda. V seržantově situaci by se zakopal, našel by obranyschopnou pozici a čekal na příležitost dostat protivníka. Spravila by to jedna dooře mířená trefa. Seržant musel doufat, že Spears udělá hloupý přehmat a poskytne mu šanci.

Promiň, vojáku, dnes ne.

Smůla, že už ho lidští vojáci nezajímali. Z toho seržanta by byl dobrý důstojník, byl statečný, chytrý a připraven chopit se šance. V jiném životě by ho Spears povýšil a byl by rád, že ho má na své straně. I když je neviděl, byl si jist, že jedním z těch dvou na zádi je...Wilks, to bylo jeho jméno. Wilks. Spears vzdálenému nepříteli rázně zasalutoval. Hodně štěstí v dalším životě, synu.

Spears vyrazil do útoku.

Billie se krčila vedle Wilkse, snažila se schovat za prázdným kontejnerem a udělat si pohodlí ve skafandru. Ani jedno se jí moc nedařilo. Skafandr nebyl na takové věci vhodný a klouby se jen těžko ohýbaly.

Zaujmuli místo, z kterého mohli sledovat jediné dveře vedoucí do zadní části. Ostatní cesty ven a dovnitř vedly skrz externí dveře. I když si Wilks nemyslel, že by je Spears mohl použít, raději je zablokoval, aby nešly z žádné strany otevřít. **Za** záda se jim nikdo nedostane. A nikdo se touto cestou nedo-

stane ven, ne bez velké námahy.

Čekání Billii stále víc znervózňovalo. Nesnášela to.

Najednou zhasla světla. A když se otočila, aby se podívala na Wilkse, vznesla se až ke stropu. Do prdele-!

„Billie, zavři si štít! Hned!“

Wilks zavřel skafandr a pustil kyslík. Zaslechl otevírání dveří a pokusil se tím směrem namířit. V nulové gravitaci to bylo obtížné. Spears vypnul světla a gravitaci a pravděpodobně i vzduch. Wilks předpokládal, že dovnitř strčí pušku-samozřejmě byl na pokles gravitace dobře připraven-a pokropí místnost nebo do ní šoupne granát. Nebude to nic velkého, nic, co by mohlo poškodit loď.

Šokový granát, možná menší bombu.

Skafandry by střepiny ani nezpomalily a tím méně by něco zmohly s lOmm kulkami. Sakra, sakra, sakra!

Když časovač vypnul elektřinu, gravitaci a vzduch na celém Jacksonw, byl Spears na místě. I pokud byli na útok připraveni, pokles gravitace je na chvíli rozhodí. Na chvíli dostatečně dlouhou, aby mohl do místnosti vhodit šokový granát. Až budou mimo, bude legrace je dodělat.

Dveře se otevřely. Spears, zapřený u podlahy, vhodil dovnitř granát, stáhl se a přitiskl se ke zdi. Zášleh výbuchu pronikne i do chodby a on mu nechtěl stát v cestě. V nulové gravitaci by granát mohl letět, než narazí do zdi, a pak by se mohl odrazit a vyletět zpět dveřmi. Ale to se nestane, protože roz-buška byla nastavena přibližně na jednu sekundu...

Gravitace se obnovila. Spears byl připraven a nárazy z nákladního prostoru říkaly, že jeho nepřítel ne. Ušklíbl se-

Nouzové osvětlení bylo, samozřejmě, také odpojeno, ale malé rudé a zelené diody na dveřích byly napájeny z baterií. Neposkytovaly moc světla, ale stačilo to, aby si Wilks všiml, že se ve dveřích něco rychle pohnulo.

Stále se otáčel půl metru nad podlahou a zpětný ráz karabiny by ho vystřelil jako malá raketa; ale něco udělat musel.

Namířil pušku na dveře. Stiskl pažbu a tím zapojil zaměřovači laser. Malá červená tečka zběsile tancovala po dveřích. Když zmizela, věděl, že zamířil tak dobře, jak to jen v takovém prostředí dokáže. Vypálil.

Zpětný ráz ho vystřelil prostorem jako rozkolísanou planetu po oběžné

dráze-

Billie spatřila záblesk z Wilksovy pušky, červeno-oranžový šíp. Světlo jí ukázalo Wilksovu polohu, ale Wilks okamžitě zmizel ve tmě. Helma zvuk výstřelu ztlumila. Zaslechla kulku narazit do něčeho za dveřmi. Byla taková tma-

Jasně světlo zaplavilo prostor a oslnilo ji. Něco těžkého do ní narazilo a odhodilo ji to dozadu. Letěla jako pták se zlomeným křídlem.

Gravitace se vrátila a Billie upadla na podlahu, chvilku po ní klouzala, pak se zastavila-

Ježíši-!

Spears poznal střelbu z pušky, když ji zaslechl. Kulka narazila do zdi za ním a po jeho levici. Výstřel a výbuch granátu zazněly téměř současně. Chvilí počká a pak se podívá, co se stalo-

Wilks dopadl tvrdě na podlahu a přistál na rameni. Převalil se do střelecké pozice, stiskl karabinu a u dveří na protější zdi se objevila červená tečka. Pro případ, že by se Spears schovával u zdi, zahájil Wilks palbu. Přejel červenou tečkou od zdi přes dvevní otvor až k protější stěně. Používal poloautomat. Doufal, že má Billie dost rozumu, aby zůstala dole.

Ze zdi mezi Spearsovým tělem a rukou vylétla kulka. Pár centimetrů stranou a dostal by to. Sakra. Granát je minul. Kulky, vykousávající do zdi díry velikosti pěsti, se od něj vzdalovaly. Chodba byla plná úlomků zdi a izolace.

Čas k ústupu, napadlo ho. První útok byl odvrácen. Věděl, kdy má spočítat ztráty.

Spears udeřil do ovladače dveří a dveře se zavřely. Rozběhl se k tlakovým dveřím, vzdáleným několik metrů. Na druhé straně se zastavil. Tyto dveře sloužily jako tlakový zámek. Byly vzduchotěsné, z tvrzené slitiny a schopné odolat střelbě z pušky.

Z brašny za opaskem vytáhl bodovou pájku. Rozehráł oblouk a přejel s ním po spodku dveří. Pro jistotu přidal ještě půl metru na každé straně. Pak otevřel ovládací panel a zkratoval elektroniku. Nakonec přiletoval i páku manuálního ovládání. Z druhé strany tyto dveře nikdo bez plazmového hořáku neotevře a Spears pochyboval, že by Wilks byl tak dobře vybavený. Pro jistotu umístil do výšky očí dva granáty a natáhl mezi stěnami drát. Pokud by se jim nějakým zázrakem podařilo dveře otevřít, jeden neopatrný krok a bude po nich. Drát natáhl tři metry od dveří, možná že budou hledat past, ale

ne tak daleko.

Ne že by vůbec měli šanci dostat se přes dveře.

Nebyl schopný ovlivňovat gravitaci v jednotlivých sekcích, ale mohl je držet ve tmě, chladu a bez vzduchu. I kdyby měli vlastní zásobu vzduchu, nemohou vydržet déle než den nebo dva.

Tak dobře. Raději by měl vypnout záznamníky. Tohle mu moc nevyšlo. Ale to nic. Vítězství je vítězství. Možná to nebylo elegantní, ale byli tam zavření, a to byl jejich konec. Byl to pěkný pokus, ale na Sparse to pořád nebylo dost.

Generál se zasmál vlastnímu vtipu a vyrazil kupředu.

Wilks a Billie rozsvítili světla na skafandrech, takže se navzájem mohli vidět. Byla tma a Wilksovi se zdálo, že začíná být i zima.

„Dokud mužem, měli bychom dejchat jeho vzduch,“ řekl Wilks. „Až to vydejdáme, vrátíme se k bombám. Sakra.“ „Wilksi? Jsme v koncích?“

„Jo. Zavřel tlakový dveře a zkurvil ovládání. Musel o nás vědět celou dobu. Měli jsme štěstí, že nás nedostal ten granát. Ale máš pravdu, jsme v koncích. Těžko se z toho vyhrabeme.“

„Můžeme se dostat ven z lodi?⁴⁴

„Možná jo. Mohl bych otevřít zámek, kterým jsme přišli. Ale hned, jak vylezem ven, setřese nás jako mouchy. Nikdy bychom se nedostali včas zpátky.“

„Můžeme vyhodit loď do vzduchu?“

Podíval se na ni. Věděl, jak to myslí. Jestli zemřou, alespoň vemou toho bastarda s sebou.

„Myslím, že ne. Je to vojenská loď. Mohl bych odpálit granáty, co máme s sebou, ale to by vyhodilo maximálně část zádi. Tyhle lodi jsou postaveny ze segmentů, vzduchotěsných částí. Mohli bysme odpálit pár vnitřních zdí, ale segmenty jsou pancéřované stejně jako trup. Motory jsou uprostřed, na ty se nedostáném. I kdybysme je poškodili, umřeli bysme přitom a on by se jen přestěhoval na *MacArthura*.“

„Takže to je konec?“

„No, můžeme se nabourat na vzdušný potrubí ve zdi a tak obejít Sparse. Vydrželi bysme pár dní.“

„Ale ne až na zem?“

„Asi ne.“

„Sakra.“

„Promiň, malá. Hráli jsme a prohráli. Tak to někdy chodí.“

„Nic, co bychom mohli udělat?“

„Ne, pokud nepřesvědčíme Spearse, aby nám dal klíče od únikového člunu.“

„Můžeme říct ‚prosím‘?“

Wilks o tom chvíli přemýšlel. „Hmmm. Mám lepší nápad. Co když řekneme ‚nebo jinak.‘“ „Generále Spearsi,“ ozval se hlas z vysílačky. Bylo to na kanálu vyhrazeném pro komunikaci ze skafandrů, přesně tam, kde Spears čekal. Spears se opřel v křesle a přikývl směrem ke komunikátoru. „Čekal jsem, že se ozveš, synu. Dobrý pokus, ale prohráls.“

„Možná, možná ne. Billie a já jsme doufali, že byste nás mohl nechat jít.“

„K čemu by to bylo vojáku? Domů to je daleko. Nikdy byste to nedokázali.“

„Kdybychom měli jeden z únikových člunů...“

Spears se ušklíbl. „To ano. To bych vám ho ale musel dát, a to se mi nezdá příliš reálné. Nic bych z toho neměl.“

„Uděláme obchod.“

„Synu, nemáš nic, co bych potřeboval.“

„Co třeba devět propojených granátů M-40 nastavených na současnou explozi?“

„Vyletíte z lodi a pancíř mezi segmenty ani nepo-škrábete. To bys měl vědět.“

„No, já nemyslel, že mám ty granáty tady, generále.“

Spears se předklonil. „O čem to mluvíš?“

„No, Billie a já jsme přišli na to, že jste velmi schopný. Vzhledem k předešlým zkušenostem jsme věděli, že je velká šance, že nás dostanete.“

„Dobrý odhad.“

„Jo, vy jste generál a já jsem jen seržant. Tak jsme si řekli, k čertu s tím, když máme zemřít, alespoň se zasmějeme.“

„Pokračuj.“ Generál měl dojem, že ví, kam Wilks míří, a dělala se mu z

toho husí kůže. „Takže, než jsme vyrazili, připravil jsem na *Mac-Arthuru* malou nálož. Takovej dárek na rozloučenou. Časovanej. Dali jsme si spoustu času na to se sem dostat a zneškodnit vás. Spoustu času. Zbejvá ještě tak hodina.“

„Blafuješ.“

„Chápu vás, ale my neblafujem. Můžete to riskovat? Jestli jsme to udělali, pak se vaše zvířátka za padesát osm minut vypaří. Na vás rozkaz, generále, adios.“

Spears zíral na komunikátor. Wilks blafoval, tím si byl jistý. Ale co když ne...

Sakra. Mohl to riskovat?

„Tak, pokud máte zájem, tady je návrh. Do dvou minut vypustíte jeden člun. Tak nebudete mít čas si s ním pohrát. Billie a já opustíme loď, nastoupíme do člunu a oznámíme vám polohu náloží. Můžete ve druhým člunu dojet k lodi a deaktivovat nálože. A ještě vám zbyde dvacet minut.“

„Předpokládejme, že vám věřím a přistoupím na to,“ začal Spears. „Co mi *zabrání* rozstřílet vás lodními děly v okamžiku, kdy mi oznámíte polohu náloží?“

„Vaše slovo, že to neuděláte.“

Spearsův škleb se roztáhl. „Mé slovo?“

„Jste čestný muž, generále. Nebo ne?“

„Samozřejmě, že jsem, synu.“

Spears si okusoval nehty. Nemohl riskovat možnost, že Wilks mluví pravdu. A navíc, až budou z lodi v únikovém člunu, mohl je lehce upéct. Dokud byli na zádi, mohli nalézt cestu ven, do zbytku lodi. Ten bastard měl dobré nápady.

„Dobře, vojáku. Pláceme si.“

Billie se usmála na Wilkse. „Skočil na to!“ „Ještě nejsme doma,“ řekl, ale úsměv jí oplatil. „Pravděpodobně nás chce dostat lodními dělami, hned, *jak* se dostaneme do člunu.“

„A co jeho čest?“

„Děláš si legraci? Je to sociopat, má asi tolik cti jako pavouk/“

„Tak jak mu zabráníme nás zastřelit?“

„Mám nápad. Když budeme mít štěstí a budeme dost rychlý, může to vyjít. A když ne, nepohoršíme si.“

„Jsem celá tvoje. Nemám jiné závazky.“

Dvacet sekund potom, co nastoupili do člunu, malé lodi, schopné několikatýdenního letu, se rozsvítil komunikátor.

„Dobře, kde jsou nálože?“

Wilks byl zaneprázdněn aktivací řídicího systému. Spustil malé motory a aktivoval životní systémy. „Neodpovídej,“ přikázal Billii.

Poslechla. „Kam letíme? Není tu, kam se schovat.“⁴

„Ale je. Dívej.“

Dotkl se ovládání a malá loď vyrazila vpřed.

„Wilksi, okamžitě mi dej rozmístění náloží, nebo zruším naši dohodu a sestřelím vás.“

„Pozdě,“ řekl Wilks, když se loď přiblížila k místu, kde byla vypuštěna z lodi.

„K čemu to všechno-?“

„Děla jsou nahoře, na bocích a pod nosem. Palebná pole pokrývají celou kouli, ale u startovací plošiny žádné zbraně nejsou a Spears na nás nemůže střílet, aniž by ohrozil vlastní loď.“

Malá loď letěla několik metrů od většího plavidla. „Můžeme tu zůstat?“

„Moc dlouho ne. Začne si hrát s motory a setrese nás. Ale on nemůže čekat, čas běží. Vydrž.“

Wilks se dotkl vysílačky. „Generále, zkuste ovládací skříň u *nádrží* s vetřelci, hlavní kabel z generátoru do pilotní kabiny v místě, kde opouští přední přerušovač, a gravitační motor u přepínání gyra.“

„Sakra, doufal jsem, že blafuješ.“

„Ne, ale lhal jsem. Máte deset minut, ne dvacet. Když tu budete trčet a snažit se nás setřást, abyste nás mohl rozstřílet, nezbyde vám čas na záchranu MacArthura.“

Nastala chvíle ticha.

„Byl by z tebe dobrý důstojník, synu. Nebojíš se využívat příležitostí.“

„Díky, generále.“

„Dobrá. Můžeš vyprávět svým vnoučatům, že ses mi postavil a přežil to. Jednou to bude hodně znamenat.“

„Drž se,“ pošeptal Wilks Billii.

S tím otočil loď směrem k MacArthuru, plujícímu ve vzdálenosti dvou kliků, a dal plný chod. Člun vyrazil z pod břicha velkého plavidla jako rybka prchající před žralokem.

Gravitační pohon je přibil k sedadlům. „Myslim, že si nedovolí střílet našim směrem,“ povedlo se procedit sevřenými rty Wilksovi. „Nebude chtít zasáhnout *MacArthur*. Doufám.“

„Doufám...že...máš...pravdu.“

Tentokrát ji měl.

Únikový člun vyrazil takovou rychlostí, že na monitorech vypadal jen jako

rozmazaná šmouha. 29

Spears se zvedl od gravitačního motoru. V celém komplexu nebyly žádné bomby. Nebyly ani nikde jinde. Ten zkurvysyn ho převezl. Cítil nával vzteku, chtělo se mu chytit Wilkse za krk a uškrtnout ho. Po chvíli ho to přešlo. Nezáleželo na tom. Jeden mariňák a jedna civilistka si zachránili život tím, že ho obelhali. No a? Až bude demonstrovat, jak osvobodí Zemi, nezůstane nikdo, kdo by takovému příběhu uvěřil. Pokud by se to, ovšem, odvážili někde vyprávět. Ten chlap byl profesionální voják a věděl, co znamená naštvat generála. Určitě někam zalezou a budou předstírat, že jsou neviditelní. Když budou mlčet, mají šanci, že je nenajde; pokud si pustí pusu na špacír, bude mít stopu. Ne, nic neřeknou.

Samozřejmě, že někde na MacArthura mohly být schované bomby, ale to bylo nepravděpodobné. Ne, dostali ho. Ještě jednou Wilksovi zasalutoval. Je to dobrý mariňák.

„Dokázali jsme to?“

Wilks si v malé kabině únikového člunu zhluboka vydechl. „Jo. Dokázali. Je z dosahu našeho radaru, ale musel se vrátit na nákladní loď kvůli náložím.

Rád bych viděl jeho tvář, když zjistil, že tam žádný bomby nejsou.“

„Tu tvář už nechci nikdy vidět, ne díky.“

Wilks se zasmál, ale po chvíli se zamračil. „Prošlo mu to. Chtěl bych ho dostat na mušku.“

„Měl bys být rád, že nás nemá na mušce on. A mimochodem, kde vlastně jsme? A kam letíme?“

„Podle počítače, budeme za pár dní na oběžné dráze kolem Měsíce. Dostávám z ty oblasti nějaký signály, ale zatím jsou příliš slabý. Mohl by to být i automat ze Země. Nebo něco z měsíční kolonie, pokud tam furt je. Možná stanice Gateway na orbitu L-5. Nastavil jsem počítač, aby našel nejsilnější signál a sledoval ho. Můžeš si sundat skafandr. Za tou modrou přepážkou je chemická toaleta. Budeme muset spát v křeslech a strava bude trochu jednotvárná, ale měli bysme to zvládnout.“

„Vedl sis dobře, Wilksi. Jsi o moc chytřejší, než na sobě dáváš znát.“

„Myslíš?“

„Jo. A daleko chytřejší, než vypadáš.“ Usmála se a Wilks jí to vrátil. Byl naštvaný, že ztratil Spearse, ale Billie měla pravdu. Bylo lepší být naživu, aby mohli pokračovat v boji.

Jako první probudil Spears královnu. Samozřejmě, stále v bezpečí jejího vězení. Mohla ho sledovat přes průhledné zdi. Spears si hrál se zapalovačem a sledoval odraz ohně na těžkém tvrzeném plastu.

„Oóó, ano, vím, že si mě pamatuješ. Přišel čas, aby tvoji potomci šli a bojovali. Pokud budeš dělat, co ti řeknu, a moji vojáci budou poslouchat, jak mají, můžeš naklást miliony vajec. Rozumíš?“

Položil ruku na plast.

Královna mírně pootočila hlavu, ale nepohnula se.

Rozuměla, tím si byl jistý. Možná ne slovům, i když i na to byla dost chytrá. Vetřelci nebyli moc bystří, jejich mysl byla zamlžená, ale královna byla inteligentní. Zнала ho, pamatovala si na něj a Spears si byl jist, že se ho bála. Všechno půjde tak, jak má. A brzo. Čas přichází.

„Tady stanice Gateway, identifikujte se.“

Wilks se usmál na Billii. „Tady únikový člun z vojenské lodi *Jackson*“ oznámil.

„Na palubě jsou dva pasažéři, Dekontaminovaní. Opakuji, žádná

kontaminace vetřelci.“

„Únikový člun *Jackson*, otevřte modem a předejte ovládání.“

Stále byli ve velké vzdálenosti, takže přenos trval několik sekund. Wilks předal kontrolu nad motory síťovému počítači.

„Člun *Jackson*, jste v síti. Za chvíli k vám dorazí dekontaminační tým. Předpokládaná doba letu bude asi devět hodin.“

„Slyšíme Gateway. Budeme tam.“

Billie pozvedla obočí.

„Musí nás prohlédnout a zjistit, jestli nepřinášíme nějaká malá zubatá překvapení,“ vysvětlil jí.

„To znamená, že stanice je čistá. Gateway je pěkně velká, asi jako půlka starý Luna Jedničky. Dvanáct, patnáct tisíc lidí před potížema na Zemi. Pravděpodobně museli přidat pár modulů pro uprchlíky. Strčí nás do karantény, dokud si nebudou sakra jistý, že jsme v pořádku, alespoň tak si to představuji!. Protáhnou nás CAT nebo flurprojektorem a budeme doma.“

„Nemůžu tomu uvěřit. Konečně se dostaneme někam do bezpečí.“

Snad, napadlo Wilkse. Ale do tváře jí to neřekl. Jen přikývl.

Na přistání spotřebuje většinu zbývajících paliva a pro návrat na orbit bude muset použít APC. MacArthura vzal s sebou, protože byl schopen vydržet v zemské atmosféře a gravitaci. I přes tvrdý výcvik a zbraně svých mužů očekával velké ztráty. A loď tu bude muset taky nechat. To všechno bylo nedůležité.

Během přípravy k přistání v jižní Africe se Spears osprchoval, oholil a oblékl se do slavnostní uniformy. Připnul si revolvery, zasunul meč a obul si boty. Pohlédl na svůj obraz na monitoru. Přesně tak měl velící generál vypadat. Fit, připraven, prostě královsky.

Vzal jeden ze zbývajících doutníků a zasunul si ho za opasek. Vykouří ho po přistání. Mužstvo už bylo pomalu propouštěno z nádrží, ale královna byla stále bezpečně uzavřena ve svém vězení. Až dorazí na Zem, budou připraveni. Spears dal počítači rozkaz, aby vyhledal nejbližší hnízdo. Chtěl přistát co nejbliž. Až divocí vetřelci dorazí k lodi, bude na ně čekat velké překvapení.

Kamery běžely a automatický režisér vybíral, podle Spearsova programu, ty nejdramatičtější záběry. Hlavně pohledy na Spearse a spoustu materiálu do

pozadí, který může později sestříhat.

Kompletně ustrojený Spears dorazil na shromaždiště, kde se svítícími čísly na hlavách čekali v tichosti na rozkazy jeho vojáci. Z tlam jim odkapával sliz a při každém pohybu se ozýval klapot chitinových krunýřů.

„Připravte se, vojáci.“

Spears se připoutal a připravil se na přistání.

Radar sledující počasí ukazoval, že se k místu přistání blíží bouře. Sakra. Doufal ve slunečné odpoledne. No. Kamery se světlu dokáží přizpůsobit; vyretu-šuje to, až bude záznam upravovat. A navíc, pár blesků a déšť jen přidá na dramatičnosti. Stejně to bude jen výplň. Jakmile budou dole, nechá počítače vysílat přímý přenos bitvy. Šťastní diváci budou moci říct, že viděli, jak se to doopravdy stalo.

Na stanici Gateway se Billie s Wilksem umyli a šli podat hlášení současným vojenským úřadům. Od doby, kdy opustili zemi, se udalo mnoho věcí a téměř všechny špatné. Alespoň to tvrdil lékař, který je vedl k výsledku.

, Jo,“ pokračoval, „nikdo neví, kolik lidí je tam dole ještě naživu. Ti, co vydrželi, jsou odolní a dobře ukrytí.“ Billie myslela na malé děvčátko, které viděla ve vysílám na vojenské základně. Byla stále naživu?

„Hej, Henry, pojď se podívat.“

Lékař, který je doprovázel, se zastavil u ženy sledující obrazovku. „Co tu máš, Brucie?“

„Živý přenos ze Země. Podívej se.“

Billie s Wilksem lékaře následovali.

„Ježíši,“ vykřikla Billie. „Spears.“

Henry a ta žena, Brucie, se k ní otočili. „Ty toho panáka znáš?“

Billie a Wilks na sebe pohlédli. „Jo,“ přisvědčil Wilks. „Jsme starý kamarádi.“

Rampa dosedla na zem a Spears vyšel do deště. Klobouk poskytoval dostatek ochrany, aby doutník, i když začínal být vlhký, nezhasí. Spears musel silně potahovat, aby doutník vydržel.

V dále spatřil tmavé obrysy, přibližovaly se. Tasil meč a namířil ho směrem k nim. „První četa, čelo. Druhá četa, rozvinout.“

Rozhodl se, že pozdrží vybavení svých mužů zbraněmi, dokud neuvidí,

jak vychází jeho taktika boje zblízka.

Číslo 15 se přiblížilo k Spearsovi. Otočilo hlavu a pohlédlo na něj.

„Na ně, vojáku,“ rozkázal Spears a zamával svou svítící čepelí z nerezové oceli.

Číslo 15 se nepohnulo. Pak otevřelo tlamu a z rozšklebených čelistí mu odkapávaly rosolovité sliny.

„Dal jsem ti přímý rozkaz!“ zvýšil hlas Spears.

Vnitřní čelist čísla 15 se vysunula před vnější. „Neuposlechnutí rozkazu nebudu tolerovat!“

Švihl mečem. Byl těžký, vyrobený z dobré chirurgické oceli a ostrý, že by se s ním dalo holit. Čepel zasáhla vetřelce do krku. Uder byl perfektní. Projel mezi obratli do měkké části kolem páteře.

Hlava čísla 15 odskočila a upadla.

Na čepeli ulpělo několik kapek krve a ty začaly okamžitě doutnat. Meč se začal v dešti rozpouštět.

Spears zíral na zničenou čepel. „Proklatě!“ Upustil meč, tasil oba revolvery a začal pálit do čísla 15.

„Pane Bože,“ neudržela se Billie. Wilks s Billií zírali na obrazovku. Wilks sklouzl pohledem dolů a zjistil, že mu Billie svírá ruku.

Z lodi za Spearsem vyšlo půl tuctu vetřelců. Nesli klec s královnou. Udělala gesto k jednomu z nich a ten začal manipulovat se zámekem.

„Běž od toho!“ vykřikl Spears. Vyprázdnil zbytek zásobníků do čísla 9, ale-jak si všiml-s nulovým efektem. Měkké olověné kulky pouze narážely na rekrutův chitinový pancíř.

Dveře vězení se otevřely.

Spears vytáhl zapalovač a držel ho tak, aby ho královna viděla. *Zapálil* ho. I přes silný déšť a vítr se objevil plamen.

„Oheň, dívej! Spálím každý zasraný vejce, který z tebe kdy vypadlo! Oheň!“

„Ach, bože.“ Billie si nebyla jista, kdo to řekl. Pevně svírala Wilksovu ruku a Wilks svíral její.

Královna se zastavila před Spearsem. Shlížela na něj z výšky čtyř metrů. „Tak je to správně, děvko! Já jsem muž s ohněm! Já pálím děťátka! Zašoustej

si se mnou a budou z toho nějaký vajíčka, vsad' se!“

Vetřelci se, stejně jako psi, nemohli doopravdy usmívat. Ale královna vypadala, že se směje. Způsob, jak pohybovala čelistmi, to naznačoval. Mávla jednou ze svých menších paží a zapalovač odletěl.

„Do prdele-!“

Pak, pomocí jedné ze svých větších paží, uchopila Spearse a zvedla ho. Bojoval, klel, vytáhl doutník z pusy a snažil se jí popálit zapáleným koncem. Všechno se to pokazilo! Takhle to probíhat nemělo! Měli ho poslouchat!

Královna chytila Spearse jedním mocným spárem za krk.

„Nedělejte to, vojáci!“ křičel. „Neposlouchejte jí! Já jsem váš velitel! Poslouchejte mě! Zastavte jí! Zastavte jí!“

To byla jeho poslední slova. Jeho poslední myšlenka byla, že někdo udělal chybu. Měl čas si uvědomit, že to byl on, že královna jen čekala na svou chvíli a její chvíle byla teď-

Královna rychlým pohybem utrhla Spearsovi hlavu. Udělala to s takovou lehkostí, s jakou by člověk utrl květinu. Tělo upustila do bláta pod rampu. Hlavu držela chvíli déle a pak ji odhodila stranou.

Náhoda tomu chtěla a hlava dopadla před jednu z kamer a natočila se tak, že zírala přímo do objektivu.

Výraz na tváři mrtvého muže byl výrazem absolutní hrůzy.

„A tak skončila revoluce,“ pronesl Wilks, zíraje na obrazovku. Útočící vetřelci se zastavili a pozorovali nové příchozí. Po chvíli se útočníci otočili a zmizeli v bouři.

Nová královna vedla své děti pryč od lodi.

Zářící čísla na hlavách byla vidět na velkou vzdálenost.

Hodně velkou vzdálenost.

„Do prdele,“ řekl Henry.

30

Jo, pravda.

Po výslechu se Wilks s Billií sešli v prázdné konferenční místnosti. Na zdech byly obrazovky, ale Billii se teď nechtělo na nic dívat.

„Zasloužil si to,“ řekl Wilks. „Jen bych si přál, abychom to mohli udělat sami. Chodili jsme kolem toho v kruzích, malá. Moc jsme tomu nepomohli.“

„Já vím.“

„Ale Spears taky ne.“

Billie potřásla hlavou. „Víš, i když byl blázen, trochu jsem doufala, že to dokáže. Chci říct, že jsem ho nenáviděla za to, co byl, co udělal, ale určitým způsobem jsem chtěla, aby to dokázal. Možná jsem stejně šílená jako on.“

„Ne úplně.“

„Skvělý. Jsme tam, kde jsme byli předtím. Monstra ovládají Zemi, miliardy lidí jsou po smrti a zbytek na ni čeká. A neexistuje nic, co bychom proti tomu mohli dělat.“

„To je špatný přístup,“ ozvalo se od dveří.

Billie se otočila. Stála tam žena v lodní kombinéze. Vysoká, hubená, krátké vlasy.

„Známe vás?“ zeptal se Wilks.

„Nemyslím, že jsme se už setkali,“ odpověděla žena.

Ale Billie tu tvář znala. Trvalo jí několik vteřin, než si uvědomila, kde ji viděla poprvé. Bylo to na Třetí základně v komunikačním centru. Byla na jednom starém vysílání.

„Ripleyová. Vy jste Ripleyová.⁴¹

Žena se na ně krátce usmála. „Je to tak.“

„Máte být mrtvá,“ řekla Billie.

„Z toho, co jsem slyšela, tak vy také. Vesmír je prostě plný překvapení, nezdá se vám?“ Znovu se usmála, teď už srdečněji.

„Ať se propadnu, jestli nemáte pravdu,“ prohlásil Wilks.

„Myslím si, že máme pár společných věcí,“ řekla Ripleyová. „Možná bychom si mohli sednout a promluvit si.“

Ted' byla s úsměvem řada na Billii. „Myslím, že máte pravdu.“ Ripleyová měla pravdu:

Vesmír byl plný překvapení.

Nebezpečná procházka vesmírem...

Billie minula parabolický talíř několik metrů po levici a přesvědčila se, že za ním není nikdo skrčený. Magnetický konec lana se za ní bezhlučně pohyboval. Začala se obracet, aby se podívala přes okraj lodi, když koutkem oka zachytila pohyb. Rychle se otočila. Levá bota se odlepila od lodi. Vetřelec proti ní vyrazil jako nějaký děsivý pták, paže natažené, sápal se po ní svými spáry. Musel být přitisknutý na zadní straně disku. Měla se podívat výš. Velká chyba-

Zařvala, primitivní výkřik beze slov, a pozvedla pušku. Výhled se jí zúžil, byla si jen povrchně vědoma svého křiku, rozléhajícího se skafandrem, i Wilkse, který něco nesrozumitelně blábolil do vysílačky. Po jediném úderu srdce již nevnímala ani to a celou svou pozornost upřela na blížící se černou smrt. Světlo vzdáleného slunce se zablesklo na vetřelcově brnění, které na ni vrhalo stín, živé zatmění. V té chvíli pro Billii neexistovalo nic jiného než zuby té věci a z nich se odlupující zmrzlý sliz. Pušku měla připravenou. Ale nebyl čas mířit. Prostě jen zvednout a vystřelit - !

Wilks, Billie a Bueller přežili jako jediní zničující útok na domovskou planetu vetřelců. Ale po návratu do slunečního systému se stali uprchlíky. Uprchlíky ze zamořené Země. Cestují vesmírem na kosmické lodi bez posádky. Cíl: neznámý.

Netuší, že s sebou vezou náklad smrti. Smrti, které budou muset čelit. Netuší ani, že směřují ke vzdálené kolonii a vojenské základně. K ostrůvku lidství na okraji vesmíru, který je v moci generála jménem Spears. Ted' musí Billie, Wilks a Bueller čelit nové nepředstavitelné noční můře: dar šílenství ze vzdálené planety vetřelců, nevyrovnaná lidská mysl a zkušenosti tajemné pilotky poručíka Ellen Ripleyové.